ANALÝZA 17. LISTOPADU 1989

MIROSLAV DOLEJŠÍ

+ 10 bonusových textů

VYDÁNO K VÝROČÍ 25 let „Sametové revoluce“

Erik Sedláček
Ladislav Andrey
Tomáš Pecina
Jozef Luky
Bohumil Kobliha
Jiří Wolf

gm guidemedia

ANALÝZA 17. LISTOPADU 1989

Miroslav Dolejší
a kolektiv

gm guidemedia

Konfederace politických vězňů Československ

11000 Praha 1 , Žitná 47

/Pouze pro vnitřní potřebu/

sledující text shrnuje stručně výsledky analyzy
eskoslovenska.Byl vypracován jako podklad k for
KPVČ pro konferenci hlavního výboru KPVČ s veden
dne 15.září 1990.

I.

Situace

Základní mystifikací je tvrzení,že 17.11.198
ku ke spontánní revoluci obyvatelstva proti
st byl připravován přibližně od če
covávány už od prověrek v
dají tato fakt
istich

Předkládané dílo je prvním veřejným vydáním s originálem porovnaného a opraveného textu *Analýzy 17. listopadu 1989*. Vydavateli byl poskytnut původní strojopis vlastnoručně sepsaný a signovaný **Miroslavem Dolejším**, jakož i ostatní, prakticky zapomenuté, ale stále aktuální brisantní materiály tohoto autora.

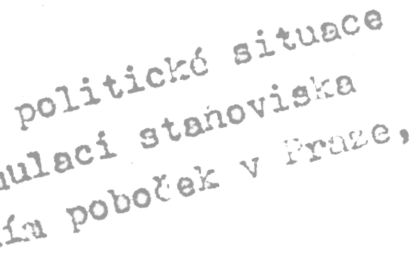

Stěžejní podklady poskytl **PhDr. Jozef Luky**, kterému na tomto místě budiž vyjádřen nejsrdečnější dík za vynikající spolupráci s celým redakčním týmem.

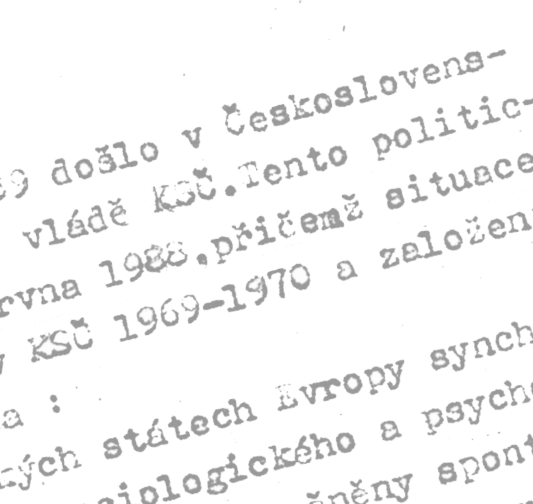

Miroslav Dolejší a kolektiv

ANALÝZA 17. LISTOPADU 1989

EDICE RETRO, svazek 5.

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2014 jako svou 12. publikaci.
Všechna práva na reprodukci knihy nebo jakékoli její části jsou vyhrazena.
Copyright © guidemedia etc s.r.o. 2014

Odpovědný redaktor a jazyková korektura Erik Sedláček
Redakční spolupráce Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák

guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-88021-01-8

OBSAH

PŘEDMLUVA EDITORA 7

PŘEDMLUVA K ANALÝZE 17. LISTOPADU 1989 13

ANALÝZA 17. LISTOPADU 1989 31

I. Situace 31

II. Sjednocení evropy 54

III. Limity možností 90

TOMÁŠ PECINA O ANALÝZE 99

MIROSLAVA DOLEJŠÍHO ZNÁM 103

I. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM 111

II. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM 125

III. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM 131

OPILEC VÁCLAV HAVEL 153

ALKOHOLIK VÁCLAV HAVEL BYL NA CHLAPEČKY 169

ÚPIS PRO BUDOUCNOST 179

V Praze 30. 10. 2014 Erik Sedláček

PŘEDMLUVA EDITORA

Miroslava Dolejšího jsem bohužel nikdy osobně nepotkal. Určitě tedy existuje mnoho povolanějších lidí, kteří by o něm mohli a měli mluvit či psát. Nicméně jsem zhruba posledních 10 let v úzkém kontaktu s jeho nejbližšími přáteli a spolupracovníky z Čech, Moravy i Slovenska a často jsme o něm mluvili. Když si uvědomím, kolik zajímavých věcí jsem postupem doby zapomněl, nebo se mi už vybavují jen matně, tak bych rád zmínil některé skutečnosti či informace, jež nejsou obecně známy, případně se o nich dokonce neví vůbec, a zabránil tak jejich definitivnímu upadnutí v zapomnění.

Analýze byla vytýkána řada věcí. Prý byla příliš přímočará a otevřená, pro běžného člověka komplikovaná a nestravitelná – zkrátka ji Dolejší z těch či oněch důvodů měl napsat úplně jinak. Tyto názory vyplývají z neznalosti jedné zásadní věci: *Analýza 17. listopadu* totiž vůbec nebyla sepsána jako materiál určený ke zveřejnění, nýbrž jako interní zpráva pro potřeby Konfederace politických vězňů, na jejíž žádost ji Dolejší vypracoval. To ostatně vyplývá i z hlavičky originálního strojopisu, kde je uvedeno: „Pouze pro vnitřní potřebu.“ A dále: „Následující text… byl vypracován jako podklad k formulaci stanoviska KPVČ [Konfederace

politických vězňů Československa; pozn. ES] pro konferenci hlavního výboru KPVČ s vedením poboček v Praze, dne 15. září 1990.“ V úplném závěru *Analýzy* je pak uvedeno: „Tato analýza je výhradním vlastnictvím KPVČ. Prosím o její projednání a vyjádření stanoviska k ní.“

Je otázkou, zda by Miroslav Dolejší toto dílo formuloval jinak, kdyby ho napsal za účelem publikování, ale je to otázka bezpředmětná, jelikož tomu tak nebylo. *Analýza* z Konfederace záhy unikla a začala se šířit „načerno“, což u tak výbušného materiálu nepřekvapuje. Překvapivé by vlastně bylo spíše to, kdyby k tomu nedošlo.

Druhou zásadní výtkou byla „nedokazatelnost“ tvrzení obsažených v *Analýze*, nejasnost zdrojů a pramenů. Tato námitka má racionální základ, vyplývající z již řečeného: autor předmětnou zprávu nesepsal jako vědeckou, historickou publikaci s odkazy, citacemi a rejstříkem použitých prací. Sepsal ji jako své vlastní shrnutí konkrétních událostí a prognózu budoucího vývoje. Vyčítat *Analýze* absenci „podložených důkazních materiálů“ znamená dělat z ní něco, čím nikdy nebyla a být neměla.

Přesné zdroje Miroslava Dolejšího jsou a navždy zůstanou záhadou. Mnohé informace si totiž nechával pro sebe a nedělil se o ně ani s těmi nejbližšími. Jisté je pouze to, že se mu díky jeho kontaktům po „revoluci“ dostalo do rukou množství dokumentů zejména z archivů StB, ale i jiných bezpečnostních složek. Tyto složky mimo jiné velmi pečlivě monitorovaly osoby židovského původu, aktivity zednářů v ČSSR, jejich domácí i zahraniční vazby apod. Například 2. oddělení 9. odboru Hlavní správy kontrarozvědky SNB neslo název „Nekatolické církve, náboženské sekty a sionismus“. Kdo dnes ještě

vůbec tuší, že něco takového existovalo? Problematice sionismu, zednářství apod. samozřejmě věnovala pozornost i samotná StB. Právě na základě těchto materiálů Dolejší o vedoucích elementech Charty 77 napsal, že „všechny tyto více nebo méně rozvětvené rodiny jsou komunisté nebo jejich potomci, svobodní zednáři a jejich potomci, a Židé."

Dále si je třeba uvědomit, že Miroslav Dolejší byl v 50. letech vězněn v bolševických lágrech s elitou a nejvyššími představiteli předchozího – a vlastně zčásti i komunistického – režimu: ministry, diplomaty, vysokými armádními důstojníky, církevními hodnostáři, vedoucími osobnostmi průmyslu a obchodu a podobně. Od nich se přímo z první ruky dozvídal, jakým způsobem skutečně funguje politika a jak a kým je řízen národní i mezinárodní běh událostí, a zároveň si vybudoval spoustu vynikajících kontaktů. I po „revoluci" měl mimořádně dobré kontakty na nejrůznějších domácích i zahraničních úřadech a institucích od ministerstev přes tajné služby po – například – výbor pro udílení Nobelovy ceny míru. Jejich skutečnou hloubku a rozsah opět znal jen on sám – většina lidí mohla pouze matně tušit na základě toho, jaké informace dokázal získat a jaké věci dokázal zařídit.

Dolejší prý před smrtí nechal svůj archiv kdesi zalít do betonu. Kdyby se jednou našel, mnoho lidí by zřejmě přešel smích. Kupříkladu jsem od osob, o jejichž věrohodnosti nemám důvod pochybovat, slyšel vyprávění, jak jim Miroslav Dolejší přehrál videonahrávku pořízenou StB, na níž Václav Havel przní přibližně třináctiletého kluka. Jistě, lze tomu nevěřit a mávnout nad tím rukou jako nad zdrojem „jedna paní povídala". Přesto člověka překvapí, jak do sebe některé informace zapadají, když

si například přečte tvrzení disidenta Jiřího Wolfa, že „alkoholik Václav Havel byl více na chlapečky“[1].

Pravdivost *Analýzy*, zejména jejího popisu událostí kolem 17. listopadu, dnes již více či méně připouští i mainstream. O tom, že 17. listopad byla předem domluvená fraška, již krátce po něm a v podstatě konstantně až do své smrti mluvil například Miroslav Štěpán, vedoucí tajemník Městského výboru KSČ v Praze. Před pár dny, 24. 10. 2014, tedy tři týdny před 25. výročím „revoluce“ (to jsou ale náhody!) přinesl časopis Reflex a některé internetové portály článek s nadpisem „Miloš Jakeš: Listopad zinscenovala StB, disidenti na tom zásluhu nemají“[2]. A co je hlavní: nikde v médiích jsme neviděli exhibující chartisty, politology, historiky, komentátory a další profesionální žvanily – zkrátka celou pravdoláskařskou frontu s její tradiční mantrou „výmysly bláznů a konspiračních teoretiků“. Nestalo se nic. Ticho po pěšině. Ještě před pár lety něco naprosto nemyslitelného.

Těsně po „revoluci“ to samozřejmě bylo naprosto jinak. Jakmile se vedoucí struktury probraly ze šoku, zahájily proti Miroslavu Dolejšímu frontální útok s cílem ho naprosto pošpinit, znevěrohodnit, dehonestovat, zašlapat do země a psychicky i společensky totálně zničit. Škála prostředků byla v podstatě nevyčerpatelná: záměrně viditelné policejní sledování, nenávistná mediální pomlouvačná kampaň, žaloby, dokonce nařčení ze spolupráce s StB. Poněkud nelogicky až po spuštění této kampaně byl Miroslavu Dolejšímu nabídnut obchod: bylo mu slíbeno,

* http://euportal.parlamentnilisty.cz/Articles/8696-alkoholik-vaclav-havel-byl-na-chlapecky-disident-vzpomina.aspx

2 http://www.reflex.cz/clanek/rozhovory/59883/milos-jakes-listopad-zinscenovala-stb-disidenti-na-tom-zasluhu-nemaji.html

že pokud se od *Analýzy* veřejně distancuje a prohlásí, že není jejím autorem, bude mu zajištěna léčba v luxusním zahraničním sanatoriu podle vlastního výběru a vyplaceno 250000 švýcarských franků! Jen pro představu: průměrný kurz švýcarského franku tehdy činil zhruba 20,5 Kčs, takže po přepočtu šlo o více než 5000000 korun – v roce 1991 neskutečné peníze. Dolejší odmítl. Tak mě napadá – od kdy se lhářům, bláznům, paranoikům a konspiračním teoretikům nabízejí peníze za to, že se distancují od něčeho, co je prohlašováno za lež a výmysl chorého mozku? Toto pokládám za další silný důkaz toho, že Dolejší přesně trefil hřebíček na hlavičku.

Prakticky vůbec se neví, že Miroslav Dolejší po „revoluci" založil a vedl jakousi skupinu čtvrtého odboje, složenou z porevolučních pracovníků jedné elitní bezpečnostní složky, která potají prováděla přímé diverzní akce. Jejich terčem byly struktury, které považovali za hrozbu pro národ: jak vyloženě kriminální živly (narkomafie apod.), tak také nejrůznější představitelé a výkonní činitelé nového světového řádu (vysocí svobodní zednáři apod.). O jejich konkrétních akcích toho ale vím velmi málo a rozhodně se nejedná o materiál ke zveřejnění. Většina členů této skupiny nakonec byla zlikvidována jak profesně, tak někteří snad i fyzicky (podivné nehody). Ti, kteří zbyli, by dnes měli být zhruba padesátníci, ale o jejich dalších osudech patrně nikdo nic neví – smrt Miroslava Dolejšího zpřetrhala všechny vazby a kontakty.

Ačkoliv je jeho nejproslulejší prací *Analýza 17. listopadu 1989*, Dolejší byl publicisticky činný i jinak. Psal články do *Týdeníku politika*, za nímž v podstatě stál jako hnací motor a tvůrčí síla. Pod pseudonymem Robert Helebrandt vydal publikaci

Knížata zloby o Protokolech sionských mudrců. Tento pseudonym se zrodil tak, že Dolejší opsal první jméno z domovních zvonků, které mu padlo do oka. I v tom se projevil jeho praktický a přímočarý přístup. Spekulovalo se též o tom, že byl autorem práce *T. G. Masaryk – studie vyvolencovy krycí legendy*, vydané pod pseudonymem dr. Jan Příhoda.

Dolejší byl vynikající analytik a měl mimořádný přístup ke zdrojům a informacím, vymykajícím se představě běžného člověka. Nebyl však věštec ani prorok, takže se logicky nenaplnilo úplně všechno, co tvrdil či předpovídal. Pro příklady nemusíme chodit daleko. Když si třeba v rozhovoru, publikovaném v této knize, přečteme jeho výrok „… klasické politické metody, uplatňované v 19.–20. století (revoluce, převraty) dnes už neplatí a lidé jsou manipulováni dezinformacemi“, lze se po éře nejrůznějších „oranžových revolucí“, „arabského jara“ i současné revoluce na Ukrajině, která se zvrhla v občanskou válku, nanejvýš útrpně pousmát. Samozřejmě, lidé jsou manipulováni dezinformacemi a mediální propagandou, bez nichž by tyto revoluce a převraty vůbec nemohly vzniknout, to Dolejší chápal velmi přesně. Ačkoliv tedy sem tam něco „netrefil“, přece jen v mnoha ohledech dokázal správně odhadnout a předvídat vývoj budoucích událostí i celkové směřování cesty, po které jsme posledních 25 let kráčeli. Řada předpovědí obsažených v *Analýze* se více či méně naplnila.

Tolik tedy k několika bodům ohledně osoby Miroslava Dolejšího, které jsem pokládal za nutné zmínit. Na závěr už snad jen jeho vlastní, dnes tolik aktuální slova: „Není vůbec důležité, zda bude lépe či hůř, důležité je zachovat si sebeúctu a nemít důvod stydět se sám za sebe!“

V Praze 28. 10. 2014 Dr. Ladislav Andrey

PŘEDMLUVA K ANALÝZE 17. LISTOPADU 1989

„Kde jsi byl ty, když hřmělo?“ (Otázka, kterou autor *Analýzy* kladl svým oponentům či protivníkům – jen místo „ty“ používal dle situace vhodnější, ostřejší výraz…)

Letos uplyne 25 let, celé jedno čtvrtstoletí, od demontáže komunistického zřízení v bývalé ČSSR. Toto výročí zapadá do globální, celosvětové demontáže komunismu, která započala někdy kolem roku 1984 v bývalém SSSR tzv. perestrojkou (v doslovném slova smyslu přestavbou). O demontáži komunismu, který byl zamýšlen a budován jako další snaha o ovládnutí světa, chcete-li světovládu, rozhodly stejné síly v pozadí, jejichž předchůdci komunismus zaváděli a budovali. Dá se říci, že operace demontáže komunismu, jež byla nakonec provedena podprůměrným americkým hercem Ronaldem Reaganem, tehdejším prezidentem USA, a zemědělským inženýrem, bolševikem Michailem Gorbačovem, tehdejším generálním tajemníkem ÚV KSSS, proběhla až na malé, ale důležité výjimky pod dohledem CIA a KGB dle dohodnutých scénářů.

Pouze připomeňme, že plán celkem vyšel ve východní Evropě, s dopadem na Latinskou Ameriku a Afriku.

Ne tak v Asii! Jak se ukazuje v Číně, tento fakt sehrává důležitou roli v současné době. Ale k tomu se ještě dostaneme při posuzování vývoje ekonomiky současného světa.

Co se týče realizace demontáže komunistického režimu v bývalé ČSSR, připomeňme, že ČSSR byla spolu s Rumunskem poslední zemí, kde se naplánovaný převrat stále nedařilo spustit a neustále se odkládal.

Příčiny tohoto podivuhodného, ale typického stavu v bývalé ČSSR detailně a do hloubky rozebírá právě znovu vydaná *ANALÝZA 17. listopadu 1989*, jejímž autorem je dlouholetý politický vězeň komunistického režimu (dohromady 19 let v komunistických lágrech) Miroslav Dolejší (1931-2001). Jedná se o dílo v mnoha ohledech výjimečné. Je hlubokým analytickým pohledem na stav věcí ve zmíněné době. Až na dřeň odhaluje úlohu různých komunistů, členů tzv. Charty 77, především pak těch z padesátých let minulého století, při převratu a převzetí moci po listopadu 1989. Je to dílo až prorocké, jež v sobě zahrnuje výhledy vývoje v ČR a SR jako následnických států po rozpadu bývalého Česko-Slovenska (s malým časovým skluzem) vlastně až do dnešních dnů. Prorocká slova *Analýzy* se bohužel zcela naplňují. Stačí si ji jen soustředěně znovu a znovu procházet, detailně pročítat a promýšlet souvislosti.

Je až neuvěřitelné, že první náčrt *Analýzy 17. listopadu 1989* Miroslav Dolejší (dále MD) vypracoval už někdy v březnu 1990! Dle jeho vlastních slov pro slovenské vydání o mnoho měsíců později měla být *Analýza* vlastně jenom zprávou a nebyla určena veřejnosti ani ke zveřejnění. Tomu skutečně odpovídá velice otevřený styl, jdoucí ke kořenu věci, konkrétní seznamy jmen aktérů, jejich

příslušnost, pozadí, spiklenectví. Ale jak už to v nestabilních dobách bývá, *Analýza* se začala šířit samizdatově. V situaci roku 1990 bylo zřejmě jen otázkou času, než si toho všimne tisk. To se také stalo. *Analýza* začala vycházet už na podzim 1990 ve středočeském *Expresu*.

Reakce potrefených hus, vlastně celého tehdejšího vládního establishmentu, na sebe nenechala dlouho čekat. Šlo o nevybíravé až zuřivé osobní ataky vůči MD, ničím nepodložené, kterým se prakticky vůbec nemohl bránit. K takovým patřilo i nepravdivé osočení MD soudruhem Milošem Zemanem, mimochodem současným prezidentem ČR. Ten jednoho rána v Českém rozhlase MD označil za fašistu a podvodníka. Do smrti na to nezapomenu. Od té doby jsem si Zemana přestal vážit jako slušného člověka. Vydrželo mi to doposud, i kvůli urážce MD.

Podobným podpásovým úderem tehdy MD napadl tiskový mluvčí prezidenta Václava Havla, jakýsi Michael Žantovský. Ten *Analýzu* nazval „fašistickým blábolem“. Tento překladatel, který za bývalého režimu „pracoval“ pro Reuters, pak šířil „velké myšlenky svého guru“ Havla jako velvyslanec v USA a Izraeli a v současné době působí jako velvyslanec ve Velké Británii. Co k tomu dodat? Jak by řekla paní Millerová ve Švejkovi: tak nám demontovali ten komunismus, ale bolševici, komouši, estebáci, veksláci a podobná svoloč nám vládne dál.

Analýza ťala do živého. Vždyť si stačí vzpomenout, kdo po listopadu vládl. Havel si vybral za předsedu federální vlády kovaného bolševika a aparátčíka bývalého režimu, soudruha Mariána Čalfu, kterého veřejně prezentoval jako svého přítele. Soudruzi a estebáci ovládli vládu ČR i SR, vedení Parlamentu, televize, rozhlasu, ČNB…

Útoky na autora *Analýzy* pokračovaly dál s jasným cílem – opět ho dostat do vězení, pokud možno vymazat z povědomí národa, zadupat do země… MD byl žalován čtyřmi komunisty a některými chartisty. Za žalující stranu jmenujme soudruha Rudolfa Hegenbarta, někdejšího vedoucího důležitého 13. oddělení ÚV KSČ! Zde se trochu zastavme. Ukázalo se, že soudruh Hegenbart sehrál důležitou roli při přípravě a vedení listopadového převratu. Byl přímou spojkou mezi „progresivním křídlem" ÚV KSČ, StB a „zdravým jádrem" Charty 77, skupinkou kolem Havla. Havel prý Hegenbarta v kuloárech vždy chválil a nedal na něj dopustit. Jen on sám věděl proč, že ano? Dosud nebyly zveřejněny tajné dohody z tzv. kulatých stolů mezi KSČ (13. oddělení ÚV KSČ) a vedením Charty. A jak se zdá, ani nikdy nebudou…

Ale zpátky k žalobě. Svědci žaloby byli kovaní bolševici ze staré stalinistické gardy: Zdeněk Jičínský, Oldřich Hromádko, Ladislav Lis a Jaroslav Šabata. Bolševický odpad, který ještě dlouho po listopadu negativně ovlivňoval dění v ČR. Nakonec se proti autorovi *Analýzy* postavila i estebáky a bolševiky infiltrovaná Konfederace politických vězňů (KPVČ), kde od začátku hrál důležitou roli a tahal za nitky Havel. Nakonec se jim na základě falešných materiálů podařilo MD z KPVČ vystrnadit a dokonce vyloučit. Tím mu tito bezpáteřní jidášové vlastně udělali radost. Autor *Analýzy* se zuřivým, mstivým a špinavým útokům na svou osobu v nerovném boji úspěšně bránil a nakonec ubránil. Bezpochyby k tomu kromě jeho osobních vlastností a zkušeností přispěl též obrovský intelekt, dar analytického myšlení, ocelově pevná vůle, znalost jazyků, sečtelost a kontakty v zahraničí od OSN přes Výbor pro

udělování Nobelovy ceny za mír až po tajné služby vyspělých zemí.

Snad nadešel čas trochu poodhalit oponu. Dnes mohu říci, že jsem měl velké štěstí být po nějakou dobu v jeho blízkosti, být jeho důvěrným společníkem, hodně se od něj naučit a dozvědět. V době, kdy pobýval na pražském Smíchově, jsme téměř pravidelně jednou týdně chodívali na večeři do restaurace U Tučňáků. Dnes lituji, že jsem si některé hovory o politice a pozadí politiky u nás i ve světě nenahrával. Považoval jsem to za rušivý element. Paměť MD byla obdivuhodná. Pamatoval si nejmenší detaily i pikantní příběhy, o kterých se nikde nepíše.

Svěřil se mi například, že za ním už před listopadem 1989 docházel jakýsi Václav Havel. Docela mne to šokovalo. Prý ho měl připravovat na „převzetí moci“. To říkal s poťouchlým úsměvem a ironií. Havla, jeho okolí, styky a podobně dobře znal již před listopadem. Nechtěl o něm však moc mluvit, považoval ho za polovzdělaného slabocha bez originálního myšlení. (Pro jeho detailní popis a charakteristiku viz můj článek „Václav Havel zbaven postmoderní aury“*.)

O autora *Analýzy* se zajímaly i různé instituce ze zahraničí. Zřejmě chtěly mít informace z druhé strany, jak se říká. Tak mi MD jednou velmi jemně a opatrně naznačil, že za ním občas přijede někdo z výboru pro udělování Nobelovy ceny míru. Udělalo mu radost, když jsem mu řekl, že jsem právě tomuto výboru napsal dopis, aby Nobelovu cenu za mír nikdy neudělili Havlovi. Když o několik let později vyšel překlad mého dopisu v krajanských novinách v USA, jednoho večera po návratu z práce (tehdy v Akademii

* http://www.zvedavec.org/komentare/2011/12/4750-vaclav-havel-zbaven-postmoderni-aury.htm

věd ČR) jsem doma nenašel manželku a dvě malé děti – a nespatřil jsem je nekonečně dlouhé dva roky! Při jejich hledání a odhalování celého tohoto neskutečného hororu mi hodně pomáhal i MD. Mohl využít svých známostí u dobrých lidí na ministerstvu vnitra, dokonce i v prezidentské kanceláři, abych opět mohl spatřit své malé děti. Dodnes jsem mu za to hluboce vděčný. Bohužel asi stále ještě nenadešel čas k napsání celé pravdy…

Občas jsem si po návratu domů ze schůzek s MD pozdě večer dělal poznámky. Rád bych se s laskavým čtenářem podělil o zápisky ze dne 13. 2. 1996. Napsal jsem si: „Vzácný den. Návštěva u MD doma. Je doma sám a tak máme hodně času na diskusi. Řeč je o rodině Havla. Dle MD šéf mravnostního oddělení tajné policie v Praze za války, nějaký major Jaroslav Tříska (letos /v roce 1996/ je mu 83 let), vlastní policejní spis vedený na otce Havla a jeho bratra Miloše. Kopii spisu vlastní i MD. V policejním spisu má být kromě jiného údajně uvedeno, že Havel senior měl být za války agentem gestapa a Miloš Havel členem SS. Pak tam jsou údajně informace o nějakém Antonínovi Prchalovi, který měl být jako mladý kluk v lázních Koruna sexuálně zneužíván Milošem Havlem, o kterém je všeobecně známo, že byl homosexuál. Ten mladík Prchal, když mu Miloš Havel za styk nezaplatí (uvedena částka), si má stěžovat právě u majora Třísky.“ I další osud Prchala je dechberoucí, zde raději neuvádíme.

Ano, děti nemohou za činy svých rodičů. Dle tohoto policejního spisu a tzv. Benešových dekretů ale neměl být nikdy vrácen majetek rodiny Havlů, Lucerna ani Barrandovské ateliéry. Není i tohle jeden z důvodů, proč se Havel hned po listopadu všemožně

snažil stát prezidentem? Ať si to laskavý čtenář přebere všechno sám.

Jen pro úplnost uveďme, že z konfidentů gestapa se po válce mnozí stali konfidenty a spolupracovníky KSČ. Ti se pak měli za služby za války odvděčit Havlovu otci tím, že mu pomáhali udržet byt na Rašínově nábřeží v Praze a Miloši Havlovi v klidu emigrovat do NSR. Tam měl za své služby nacistům za války získat restauraci v Mnichově, kde v klidu dožil. Václav Havel za ním údajně do Mnichova jezdil. Podobně i Havlův otec v klidu dožil v luxusním bytě, samozřejmě v domě, který Havlům před válkou patřil. Mnohým se to ale v podobných případech takhle nepovedlo.

Současnost po 25 letech od listopadu 1989 v zrcadle Analýzy

Od převratu v listopadu 1989 uběhlo neuvěřitelných 25 let. A je opravdu až fascinující, jak byl autor *Analýzy* předvídavý a jakou měl intuici, ne-li až prorockou vizi na základě rozboru situace před a v průběhu převratu. Ano, můžeme konstatovat, že po 25 letech od listopadu je ČR v hluboké morální krizi – viz *Analýza*, část nazvaná Stav země. O to se zásadním způsobem zasloužil právě Václav Havel. V současnosti je prezidentem ČR komunista Zeman[1]. (Zde uveďme slovesnou moudrost, že jako neexistuje bývalý černoch, tak neexistuje bývalý komunista.) Předsedou Senátu ČR je komunista Štěch[2]. Předtím byl dlouho předsedou komunista Pithart[3]. Ten slyšel trávu růst, když byli ohrožováni jeho soudruzi.

1 Vstup do KSČ v roce 1968, v roce 1970 vyloučen; pozn. editora.

2 V KSČ 1978-1989; pozn. editora.

3 Vstup do KSČ v roce 1960, v roce 1968 vystoupil; pozn. editora.

I o tomto komunistovi z kované bolševické rodiny na Kladně se v *Analýze* hovoří. Otec Pitharta byl nejen kovaný bolševik, ale též vlivný svobodný zednář, podobně jako otec Havla. Proto se Pithart pohyboval blízko Havla. Byl též v „trojce" s Havlem (poslední člen tady nebude jmenován), která v rámci OF selektovala členy vlády a bolševicky dosazovala své kamarády do vlivných funkcí. Ale především jak Havel, tak i Pithart po celou dobu po listopadu drželi ochrannou ruku nad bolševiky. Nepochybuji o tom, že Pithart je členem lóže, podobně jako jím byl i Havel. Ale o tom je v *Analýze* také řeč. Nemůžeme zde pominout také kovaného bolševika Pavla Rychetského[4], v současnosti dlouhodobě – snad do smrti? – předsedu Ústavního soudu ČR! Tento blízký přítel soudruha Zemana na hradě českých králů sehrává velice důležitou roli v udržování marasmu nejen morálního, ale též ústavního a především pak při ochraně bolševiků. A připojme zde ještě nedávnou horkou novinku. Prezidentem Hospodářské komory ČR se stal kovaný soudruh, kdysi předseda stranické organizace na tzv. Prognostickém ústavu ČSAV, po převratu pravičák a místopředseda podivné a vlivné straničky ODA, který se po listopadu spolu s Klausem zásadním způsobem „zasloužil" o zdecimování českého a slovenského průmyslu, Vladimír Dlouhý![5] Není již tento fakt výsměchem všem slušným lidem v ČR 25 let po listopadu? Nejsou tato syrová fakta až cynickým potvrzením *Analýzy*?

Takto bychom mohli ještě dlouze pokračovat. Vždyť ČR, člen EU a NATO, má stále jako parlamentní stranu KSČM! Nic nového, stačí vzpomenout na tzv. Chartu 77, kde, jak uvádí *Analýza*, bylo z prvních

4 Vstup do KSČ v roce 1966, v roce 1969 vystoupil; pozn. editora.

5 V KSČ 1978-1989; pozn. editora.

217 signatářů z 1. 1. 1977 celkem 136 „bývalých“ komunistů, mezi nimiž figurují jména s přímou či nepřímou účastí na teroru v padesátých letech. Tito se zasloužili i o bezdůvodné zničení mládí a vlastně celého života autora *Analýzy*.

Téměř mě vyděsila a doslova urazila velká podobizna Václava Havla, která visí na průčelí historické budovy Národního muzea v Praze nad Václavským náměstím. V jejím levém rohu se totiž line šikmý nápis: Havel navždy! Co to má znamenat? Kdo a jakým právem zneužívá veřejnou státní budovu k propagaci politických cílů? Fotografie je zřejmě z období roku 1989. Pamatujeme, jak hned po listopadu 1989 byla celá Praha oblepena plakáty: Havel na Hrad! Havel for President!, které byly již dlouho předtím zaplaceny a vytištěny v zahraničí, jak se později provalilo. Tak 25 let poté „Havel navždy“ (Havel Forever!). Ano, Havel je věčný… Kdo za tím je? Nabízí se, že asi soudruzi v lóžích. Pamatujeme si ještě na hesla „s KSČM na věčné časy!“, „se SSSR na věčné časy!“ Ale „Havel navždy“ zní tajemně, úplně v provedení New Age. Asi to bude souviset s tím zednářským plácáním Havla „o něčem za obzorem“… Národ služebníků a slouhů si to zřejmě plně zaslouží!

Morální rozklad a úpadek jde ruku v ruce s politickým, hospodářským a sociálním rozkladem společnosti, národa. Jak opět s velikou intuicí uvádí autor *Analýzy*: „Rychlá varianta hospodářské reformy Václava Klause způsobí hospodářský, ekonomický a sociální rozvrat, jehož cílem je podstatné snížení hodnoty národního majetku a jmění.“ A přesně to se i stalo. V ČSFR se podobně jako v SSSR, Polsku a dalších tzv. postkomunistických zemích východní Evropy aplikovala nechvalně proslulá neoliberální šoková ekonomická doktrína tzv. chicagské

školy pod patronací Mezinárodního měnového fondu (MMF) a Světové banky. Všem moc doporučuji úžasnou knihu: Naomi Kleinová, *Šoková doktrína, Vzestup kalamitního kapitalismu*. Vydalo Argo/Dokořán 2010. Původní anglický originál je z roku 2007. Tuto knihu by měli číst učitelé i studenti všech vysokých škol s ekonomickým zaměřením!

U nás tuto tzv. léčbu šokem neboli šokovou terapii dostal za úkol naordinovat československému hospodářství tehdejší federální ministr financí Klaus.

Klaus jako věrný služebník MMF a Světové banky aplikuje šokovou terapii chicagské školy v bývalém Česko-Slovensku vzorně a důsledně. Je za to patřičně chválen a dokonce svými chlebodárci dáván za vzor. Co na tom, že se za krátkou dobu ekonomika ČSFR propadá na úroveň válečného stavu, jak o tom ještě bude řeč. Ordinuje se tzv. malá a velká privatizace, jinými slovy „krádež století“. K tomu poslouží ještě podvod s tzv. kuponovou privatizací. Není zde prostor na detaily, ale výsledkem je totální rozkradení národního hospodářství a převedení do rukou zahraničních vlastníků, místních bolševiků, estebáků, veksláků a nejrůznějších kategorií zlodějů a podvodníků. V šokové ekonomické doktríně se tomu říká privatizace.

Dalším důležitým krokem šokové terapie je kaskádní devalvace měny na úroveň kurzu na černém trhu. I to se federálnímu ministru financí Klausovi povede dokonale, což okamžitě vede ke znehodnocení úspor občanů, zdražení styku se zahraničím… Ceny zboží a služeb v monopolním prostředí ekonomiky prudce vzrostou. Výsledkem je propad ekonomiky státu o neuvěřitelných 30-40 %! Hospodářství se tak v míru a klidu zbraní šokovou terapií dostane do válečného stavu. V. Klaus přece jen o šokové terapii

a možných důsledcích něco ví z příruček MMF a Světové banky. Hrozí, že se občané budou bouřit. Obejde protiprávně a protiústavně parlament a jako federální ministr financí podepíše memorandum o půjčce od MMF ve výši 12 mld. USD! Na tu dobu neslýchané, dolar stál 40 Kč! Klaus tímto činem překročil své kompetence a porušil platnou Ústavu. I když nakonec k čerpání půjčky v plném rozsahu nedošlo, doposud za to nebyl souzen! Snad k tomu jednou dojde.

K řešení situace „válečného stavu“ ekonomiky tento „expert“ používal další nestandardní metody. Tak například když hrozil deficit rozpočtu, „rozpustil“ v průběhu několika málo let kolem 330 mld. Kč z účtu sociálního pojištění (důchodů) do státního rozpočtu. Vše mu to prošlo, ani se o tom prakticky nevědělo a nepsalo. Důsledky však všichni pociťují dosud v mizerných a hanebných důchodech v ČR. Příčiny nízkých důchodů v ČR jsou i jiné, opět v tom ale sehrál zásadní roli Klaus. Stačí se podívat na poměr HDP na sociální pojištění v ČR a okolních zemích, např. v Rakousku, Německu, nebo dokonce v Polsku. Ale to je na jinou diskusi.

V průběhu let 1991/1992 jsem o těchto záležitostech a obavách z dalšího vývoje hospodářství napsal tehdejšímu federálnímu ministru financí Klausovi několik otevřených dopisů. Měl jsem totiž štěstí, že jsem se již v roce 1990 zúčastnil výběrové první mezinárodní (světové) konference o predikcích, konané tehdy na Santa Fe Institute a částečně v národních laboratořích Los Alamos v USA. Jedno odpoledne bylo věnováno právě predikcím, předpovědím v ekonomice. Od významných amerických ekonomů jsem se tam dozvěděl o „neblaze proslulé šokové doktríně“, jejím pozadí atd. Byl jsem tehdy asi jediný v ČSFR, kdo se Klausovi smál, když si všechny ty

podvody se šokovou doktrínou dokonce přivlastňoval… Trapné jako vždy. Nic nevymyslel, jen poslušně papouškoval, co vymysleli jiní už kolem roku 1975, tehdy za účelem zničení ekonomik Latinské Ameriky. Že si to ti samí troufli aplikovat dokonce v Evropě, i když východní, jsem považoval za neskonalou drzost těchto nadnárodních kruhů. Protestovali jsme proti tomu, něco málo se povedlo, ale nic z toho se nikdy neobjevilo v tuzemském tisku nebo médiích! Kdo tomu asi, například v novinách, bránil? A doposud brání? I na tyto otázky dává *Analýza* jasnou odpověď.

Dluh ČR v současnosti dosahuje 1,69 bilionů Kč (1690 miliard), což je desetinásobek dluhu před dvaceti lety! Přitom byl za tzv. transformace ekonomiky pod vedením V. Klause, my už víme, že spíše při pouštění žilou české ekonomice šokovou terapií v devadesátých letech minulého století, rozkraden majetek, jinými slovy národní bohatství, ve výši zhruba 2 biliardy (2000 miliard) Kč! Tehdy to představovalo zhruba dva roční HDP! To je jako by dnes měl být rozkraden majetek za 8 biliard Kč (HDP nedávno překročil 4 biliardy Kč ročně). K tomu dodejme, že je český průmysl po výprodeji a vykradení z 90 % v rukou zahraničních vlastníků. Finanční sektor, banky apod. dokonce z 98 % v rukou zahraničních bank. Ročně si tito z ČR odčerpají zhruba 300 miliard Kč. A tak bychom mohli pokračovat… opět v souladu s výhledy učiněnými v *Analýze 17. listopadu 1989!*

Výhled do budoucna ve stínu Analýzy 17. listopadu 1989

Když se komunismus jako snaha o nový světový řád ukázal být neefektivní a nepřínosný, bylo ho tře-

ba nahradit něčím novým. A tak se po celosvětové globální demontáži komunismu v devadesátých letech minulého století mění metody globální politiky a globálních snah o ovládnutí světa.

Než přistoupíme k popisu těchto nových snah, bude vhodné se pro úplnost zmínit, že podobné snahy o demontáž komunismu proběhly i v Číně, a to dokonce synchronně s převraty v již zmíněných komunistických státech východní Evropy, jak správně uvádí *Analýza* hned na začátku v části *Východiska*. Je neuvěřitelné, že celková demontáž komunismu v Evropě proběhla během 7 měsíců! V Číně však byla situace poněkud odlišná. Tam totiž již od roku 1975, po zbavení se pozůstatků Mao Ce-tungovy „velké kulturní revoluce“, začala sama komunistická strana budovat nový ekonomický systém, později nazvaný státní nebo státem dirigovaný kapitalismus. Ve skutečnosti nešlo a nejde o komunismus ani kapitalismus, ale spíše o moderní verzi konfucianismu. Proto měla čínská vláda ulehčenou situaci při odhalování podvodu se snahou zavést i v Číně neoliberální šokovou ekonomickou doktrínu, jak se to na nějakou dobu podařilo v Československu, Polsku, Maďarsku a dokonce i v Rusku. Čína již v té době poměrně ekonomicky prosperovala, na rozdíl od výše zmíněných států. Od roku 1975 ročně posílala desetitisíce studentů na nejlepší americké i jiné světové univerzity. Ti často sloužili jako výtečná špionáž pro Čínu. A i když na jaře 1989 došlo k infikaci některých vysokoškolských studentů, přece jen to byly malé skupinky. Na rozdíl od Prahy, kde bylo celé tzv. studentské hnutí 1989 pod drobnohledem a dokonce vedením StB, o tom v Číně samozřejmě nemohla být řeč. Vláda si s demonstranty z řad studentů v červnu 1989 při demonstracích v centru

Pekingu, na známém náměstí Nebeského klidu, poradila bez pardonu, když asi tisícovka skončila pod koly těžké vojenské techniky.

Paradoxně se Čína ubránila cizí diverzi a infiltraci protičínských živlů zvenčí. Jen těžko si lze představit, k čemu by byla vedla do Číny zanesená šoková ekonomická terapie. Dá se jen dohadovat, že k ekonomickému kolapsu s miliony mrtvých v důsledku hladu, celkovému chaosu ve společnosti a pravděpodobně k rozpadu země, což byl samozřejmě záměr. Čína by se pravděpodobně ze vzniklého marasmu dostávala desítky let – viz situaci v Rusku za Jelcina… Dnes je Čína bez šokové terapie druhou největší ekonomikou světa. Dokonce se předpokládá, že po roce 2020 předežene USA a stane se největší ekonomikou světa. Dalo by se o tom dlouze hovořit, po převratu v 1989 jsem do Číny často jezdíval, je nutné přece udržovat ve světě rovnováhu…

Vraťme se ale k našemu programu. Po globální demontáži komunismu i nadále pokračuje budování nového světového řádu (New World Order). Ten má v současnosti stát na třech hlavních pilířích, o kterých nyní stručně pojednáme.

V rovině ideové a náboženské se má jednat o nové, globální a universální světové náboženství, trefně nazvané Nový věk (New Age). Současný věk ve znamení ryb (ryba jako symbol křesťanství) trvá již přes dva tisíce let a má ho nahradit nový věk ve znamení vodnáře. Všechna náboženství současného světa se mají roztavit v tavicím kotli (melting pot) New Age. Výstižně to popisuje kniha: M. Ferguson, *The Aquarian Conspiracy, Personal and Social Transformation in the 1980's*, Paladin 1981. Jedná se o „malou bibli“ New Age. Vzpomínám, jak jsem knihu půjčil autorovi *Analýzy* a jak byl rád. Koupil jsem

ji v antikvariátu v Paříži poblíž Notre-Dame. Havel měl z knihy pro listopadový převrat převzít termín „velvet revolution“ – sametová revoluce.

V současnosti můžete ve všech velkých světových knihkupectvích najít celá oddělení New Age literatury, hudby a dalších artefaktů. Do nového náboženství byly investovány miliardy dolarů. Kupodivu nezaostává ani katolická církev, která na II. vatikánském koncilu razila podobné učení jako New Age. Koncil ale nemohl být kanonický, protože jako takový nebyl svolán.

O druhém pilíři budovaného nového světového řádu jsme se již zmínili. Je stavěn na bázi neoliberální šokové ekonomické doktríny, někdy ve zkratce šokové terapii. Princip je jednoduchý. Zničí se doslova na popel existující ekonomika, z níž pak jako bájný pták Fénix povstane úplně jiná, nová ekonomika, řídící se zákony šokové terapie. Vše je privátní, stát prakticky přestává existovat – vzpomeňme na nekonečné útoky V. Klause na stát a na vše, co s tím souvisí. Poodhalení celého komplotu i s jeho historií popisuje již zmíněná výborná kanadská autorka Naomi Klein v *Šokové doktríně*.

Posledním pilířem nového světového řádu, který má podporovat a ovlivňovat kulturu, umění a vědu, je tzv. postmoderna. Základním cílem je relativizace všech hodnot, především pak relativizace pravdy. Objektivní pravda, která je v širokém pohledu filozofie i teologie vždy jen jedna, je nahrazována subjektivní, relativní pravdou, podle níž může existovat prakticky nekonečně mnoho pravd. Bůh jako jediná Pravda již neexistuje, nahrazuje ho člověk a každý člověk přece může mít svou (subjektivní) pravdu! Zavádí se tzv. falsifikace vědeckých teorií (viz Karl Popper). Přípustné jsou jenom ty,

které se dají falsifikovat, vyvrátit. Relativizace je základním principem literatury, umění, hudby a dokonce i vědy. Toto pak vede k matení pojmů, lež se stává pravdou, polopravdy jsou víc než pravda. Najednou se objevují stovky nových postmoderních titulů, desítky nových postmoderních filosofů… nebudeme jim zde dělat reklamu. Faktem je, že jejich výplody, často zmatené jako výplody choré mysli, rychle stárnou a po krátké době již nikoho nezajímají.

Stavba chrámu nového světového řádu a pořádku na třech zmíněných pilířích New Age, postmoderny a ekonomického neoliberalismu šokové doktríny je stavbou na hliněných nohách nihilismu, lži, přetvářky, falše a zlých, sobeckých úmyslů na ovládnutí světa. Proto se od začátku realizace bortí. K podobným závěrům dochází i autor *Analýzy* už před 25 roky.

Může být zvláštním zadostiučiněním jak pro autora *Analýzy*, tak autora této předmluvy, že k podobným závěrům o stavu současného světa dospívá i Global Wealth Report (Zpráva o globálním bohatství světa), vydaná v říjnu 2014 Výzkumným ústavem v Credit Suisse AG ve švýcarském Curychu (viz www.credit-suisse.com/researchinstitute).

Na závěr uvádím několik postřehů a závěrů z této zprávy nezávislého švýcarského think-tanku. Zpráva uvádí, že rozdělení bohatství světa má podobu pyramidy. Na vrcholu jsou nejbohatší, kteří tvoří méně než 1 % dospělé světové populace a vlastní 44 % celkového světového bohatství. Na dně pyramidy jsou naopak 3,3 miliardy obyvatel, což je víc než 70 % světové dospělé populace, s majetkem pod 10000 USD! Ve světě je dnes 35 milionů dolarových milionářů, z toho v USA 41 %, což je víc než 14

milionů obyvatel USA. Pro srovnání je v ČR v současnosti 19400 dolarových milionářů, což odpovídá 0,05 % ve světě. Když to vztáhneme k počtu obyvatel, tak je v USA asi 30 × víc obyvatel než v ČR, ale 800 × víc dolarových milionářů! Kde se stala chyba? Pro zajímavost uveďme ještě zastoupení dolarových milionářů v dalších zemích: v Japonsku jich z celkového počtu 35 milionů ve světě žije 8 %, ve Francii 7 %, Německu a UK 6 %, Itálii 5 %, Austrálii 4 %, Kanadě a Číně 3 %, ve Švýcarsku 2 % a kolem 1 % pak v Belgii, Holandsku, Španělsku a Švédsku… Již těchto pár čísel napovídá, že bohatství světa se z velké části koncentruje v USA. Současné trendy tento proces kumulace světového bohatství především v USA ještě urychlují. Zpráva švýcarského institutu pokračuje výhledem do roku 2019. Předpokládá se, že celkové bohatství světa v tomto období vzroste o neuvěřitelných 40 %! Z toho na USA připadne 369 bilionů USD. Počet dolarových milionářů ve světě má z dnešních 35 milionů vzrůst na neuvěřitelných 53 milionů, tj. za pět let se má zvýšit skoro o 50 %. Bohatí budou bohatnout a chudí chudnout. Přesně podle neoliberální šokové ekonomické doktríny prosazované ve světě MMF a Světovou bankou i nám již známými silami v pozadí. Snad jen pro úplnost dodejme, že se *Analýza* nemýlila ani v předpovědi těchto trendů v rámci světa i ČR a SR.

Věnování: S velkou pokorou a úctou tuto předmluvu k *Analýze 17. listopadu 1989* věnuji jejímu autorovi, velkému analytikovi se skálopevným charakterem, ocelovou vůlí a obrovskou osobní odvahou, člověku, který strávil 19 let v komunistických lágrech a věženích a zůstal nezlomen, člověku nadmíru vzdělanému i bez univerzit, a člověku moudrému.

Takových lidí, jakým byl a v paměti mnohých zůstane pan Miroslav Dolejší, má český, moravský, slezský i slovenský národ 25 let od listopadu 1989 a vzniku *Analýzy* naprostý nedostatek.

Vypracoval: Dr. Ladislav Andrey, dlouholetý člen Americké matematické společnosti, Americké fyzikální společnosti, člen výboru Společnosti pro neurovědy ČR, Jednoty československých matematiků a fyziků, Japonské fyzikální společnosti, New York Academy of Sciences a Evropské fyzikální společnosti.

V Praze 28. 10. 2014

V Praze 11. 8. 1990 Miroslav Dolejší

ANALÝZA 17. LISTOPADU 1989

Konfederace politických vězňů Československa
11000 Praha 1, Žitná 47

/Pouze pro vnitřní potřebu/

Následující text shrnuje stručně výsledky analýzy politické situace Československa. Byl vypracován jako podklad k formulaci stanoviska KPVČ pro konferenci hlavního výboru KPVČ s vedením poboček v Praze, dne 15. září 1990.

I. Situace

Základní mystifikací je tvrzení, že 17. 11. 1989 došlo v Československu ke spontánní revoluci obyvatelstva proti vládě KSČ. Tento politický převrat byl připravován přibližně od června 1988, přičemž situace k němu byly vypracovány už od prověrek v KSČ 1969-70 a založením Charty 77. Tento závěr dokládají tato fakta:

1) K převratům došlo ve všech komunistických státech Evropy synchronizovaně v průběhu sedmi měsíců. Z hlediska sociologického a psychologického je vyloučeno, aby tyto převraty byly uskutečněny spontánně, neorganizovaným

obyvatelstvem, proti téměř neomezené moci komunistických vlád těchto zemí, zajišťovaných vojensky a bezpečnostně druhou největší mocností světa – SSSR.

2) Výsledkem všech těchto převratů je ponechání moci v rukou komunistických stran – více nebo méně skrytě (přejmenování stran, taktické úpravy programů, atd.).
3) Disidentská hnutí ve všech těchto státech, jejichž členové převzali úlohu dekorace v podílu na moci, byla založena a řízena komunisty, kteří v minulosti odešli z řad svých stran, byli pak formálně pronásledováni či krátce vězněni, což bylo taktické zaměření k jejich osobní popularizaci, prováděné převážně západním rozhlasem a tiskem.
4) Politickým těžištěm účelů těchto převratů je realizace nové koncepce uspořádání mocenských poměrů v Evropě, jejímž počátkem je sjednocení Evropy, počínající sjednocováním Německa. Politické převraty v komunistických státech Evropy byly směrovány k podpoře tohoto sjednocování Německa a byly s ním synchronizovány.
5) Forma a průběh politických převratů v Evropě byly pravděpodobně předmětem dohody Reagan-Gorbačov, uskutečněné v červnu 1987 při Reaganově návštěvě v Moskvě. Od té doby se výrazně projevovaly organizace příprav na převraty ve všech komunistických státech Evropy (formování disidentských skupin v Bulharsku, Rumunsku, Maďarsku a jejich propagandistická příprava ze Západu, zintenzivnění protestních akcí proti vládám atd.).
6) Zřetelnou součástí těchto dohod byla ujednání o využití komunistických oligarchií k udržení

pořádku a k zachování vlivu komunistického mezinárodního hnutí v mocenských strukturách po převratech. K tomu účelu vznikla kooperace mezi KGB a CIA, jejichž společné komise převraty řídily a schvalovaly personální sestavy nových vlád.

7) Prohlášení všech popřevratových vlád o národním porozumění nebylo aktem humanity, nýbrž politickým převratem vyvolanou potřebou rehabilitace komunistů k jejich účasti na moci. Bylo diktováno dohodami SSSR-USA (KGB-CIA). Za tím účelem už 12 let před tím byla politicky iniciována koncepce lidských práv a prosazen její význam, o nějž se pak dohody velmocí spolehlivě opíraly. Účast disidentů v tzv. hnutí za lidská práva pak ospravedlňovala jejich smířlivost ke komunistům a kooperaci na moci, která je ve skutečnosti nesrovnatelně větší, než je viditelně patrné.
8) Politický převrat v Československu ani politika vlády Václava Havla nejsou v žádném případě autonomní záležitostí Československa, nýbrž součástí kontextuální politiky SSSR-USA pro Evropu. Každý jiný předpoklad pro analýzu a výklad této politiky byl neúspěšný.

1. Charta 77

Z prvních 217 signatářů Charty 77 z 1. 1. 1977 bylo 136[1] bývalých komunistů, mezi nimiž se nalézají

1 Ve všech oficiálně vydaných verzích *Analýzy* je uvedeno číslo 156, nicméně ve strojopisné verzi z 11. 8. 1990 stojí 136. Lze tedy mít zato, že při převodu či přepisu textu z originálu došlo k záměně čísel 3 a 5 a tato chyba se táhla všemi pozdějšími verzemi. V běžně dostupných verzích jsem našel i řadu dalších chyb, v tomto vydání opravených a uvedených do souladu s Dolejšího originálem; pozn. editora.

jména osob výrazně zkompromitovaných přímou nebo nepřímou účastí na teroru komunistů v padesátých letech, jako kupříkladu: František Kriegl, Ladislav Lis, Ludmila Jankovcová, Gertruda Sekaninová-Čakrtová, Jiří Hájek, Miloš Hájek, Oldřich Hromádko, Karel Šiktanc, Ludvík Vaculík, Pavel Kohout, Jarmila Taussigová, Jaroslav Šabata, Luděk Pachman atd.

Ze zpravodajské analytiky prověrek v KSČ v letech 1969-1970 vyplývá, že přibližně 800 funkcionářů KSČ bylo formou vyloučení z KSČ převedeno do tzv. zálohy, tj. pro použití v takových situacích, jaká vznikla po založení Charty 77, po 17. 11. 1989 a pro další situace, které jsou projektovány jako varianty.

Z téže zpravodajské analytiky vyplývá, že přibližně 1120 komunistů emigrovalo do zahraničí s posláním působit v politické opozici a se zpravodajským určením. Do této doby bylo aktivizováno pouze asi 260 těchto osob, ostatní zůstávají stále v záloze. Část těchto osob je možné identifikovat podle privilegií, kterých se jim dostávalo od vlád hostitelských zemí ihned po jejich příchodu do emigrace: politický asyl dostávaly okamžitě a bez průtahů, ihned poté si přes čs. konzuláty zařídily vystěhovalecký pas a mnozí z nich navštěvovali bez komplikací Československo, dostali zaměstnání v exponovaných institucích hostitelských států, jejich děti studovaly na prominentních universitách, atd. Všichni významní komunisté dostávali okamžitě profesury (Goldstucker, Šik, Sviták, Pelikán) na universitách a významné politické funkce. Pro spolupráci na této opoziční variantě byly získány některé starší instituce (Rada svobodného Československa v USA, Česká akademie pro vědy a umě-

ní v USA, některé krajanské spolky a organizace atd.) a některé osoby z poúnorové emigrace (Tigrid aj.), zejména pak kolem rádia Hlas Ameriky, Svobodná Evropa a BBC.

Tito lidé organizovali v zahraničí malé nátlakové skupiny (lobby), které si postupně vytvářely kontakty na mezinárodní organizace a vlády států, vypracovávaly situace pro reagenci oficiální politiky, zakládaly nakladatelství a vydavatelství, nadace, organizovaly sběr finančních prostředků atd. Patronaci nad těmito skupinami měly vlády, diplomatické sbory a mezinárodní organizace západních spojenců USA. Celá činnost byla současně pod částečnou kontrolou KGB. V Československu byli KGB vybráni lidé z vedení ÚV KSČ, kteří byli o záměrech a některých akcích informováni (od r. 1987 to bylo 13. odd. ÚV KSČ). Od r. 1987 byl koordinací činnosti těchto skupin v zahraničí s Chartou 77 pověřen Rudolf Hegenbart.

Finanční prostředky pro činnost Charty 77 a pro soukromou potřebu Charty 77, zejména jejich vůdců, shromažďoval v Nadaci Charty 77 ve Stockholmu zeť akademika Arnošta Kolmanna, František Janouch. Finanční prostředky pocházely především od židovských mecenášů z mezinárodního PEN-klubu, Rotary-klubu, Jewish Agency, Guggenheimovy nadace v USA, B'nai B'rith, Masarykovy nadace při Masarykově muzeu v Izraeli, židovských odborových svazů zejména v USA, Švédsku atd. Nadace Charty 77 založila 6 vlastních literárních nadací (Cena J. Seiferta, Jiřího Lederera, Fr. Kriegla atd.), jejich prostřednictvím udělovala ceny za literaturu vybraným členům Charty za účelem jejich popularizace a propagace. Ze stejných zdrojů byla vyplácena tzv. stipendia. Nadace Charty měla prostřednictvím

zednářských lóží v Evropě i USA vliv i na některé tradiční literární nadace, jejich prostřednictvím pak dosahovala udělování mezinárodních cen těm signatářům Charty 77, kteří byli predestinováni pro budoucnost k politickým funkcím (Havel, Dienstbier, Battěk, Němcová, Palouš, Uhl, Šabata atd.).

V období 1980-1989 bylo prostřednictvím Nadace Charty vyplaceno cca 376 tisíc US dolarů na činnost Charty 77 v Československu a cca 1,341 mil. US dolarů pro osobní potřebu vedoucích členů Charty. Tato částka nezahrnuje peníze, vyplacené za literární a jiné ceny. Na osobní konta v zahraničí byla vedoucím osobám Charty převedena souhrnná částka 6 milionů US dolarů. Tato konta (osobní) jsou spravována advokátními kancelářemi v zahraničí, které zastupují jednotlivé funkcionáře Charty 77.

V lednu 1990 obdržel Janouch jako jeden z prvních registraci od FMV a od února 1990 jsou finanční prostředky distribuovány pro Československo prostřednictvím této kanceláře. Z nich jsou rovněž financovány a odměňovány některé činnosti OF a jeho vedoucích funkcionářů.

Charta 77 byla od svého založení v roce 1977 koncipována jako zednářská lóže. Funkce mluvčího je převzata ze Sionistické organizace. Aby nemohla být jako ilegální organizace stíhána podle zákona, odesílala všechna svá prohlášení a stanoviska státním úřadům. Ve svém prohlášení z 1. 1. 1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog, což koresponduje s komunistickým zaměřením vedoucích funkcionářů Charty a s dohodami, které byly o jejím vzniku a působnosti uzavřeny. Reakce, která byla proti Chartě 77 vedena ze strany ÚV KSČ, měla za účel na Chartu upozorňovat a popularizovat ji u protiko-

munisticky smýšlející části občanské veřejnosti. Hlavní část její popularizace převzaly vysílačky Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a BBC.

Přibližně od r. 1974 byla v Československu konstituována nová báze KGB, která dnes zahrnuje asi 7 až 8 tisíc občanů Československa, jež nejsou v žádných evidencích StB, KGB, ministerstva zahraničí atd. Jediným viditelným výrazem této báze je skupina prominentních reprezentantů Charty 77, dnes převážně zastávající nejvyšší státní úřady.

Celou dobu své existence působila Charta 77 se souhlasem a pod kontrolou Státní bezpečnosti a KGB. Přesto, že materiály, vydávané nepřetržitě vedoucím VONS Petrem Uhlem (tzv. Informace o Chartě 77) byly evidentně ve smyslu zákona protizákonné (min. podle § 112 tr. zákona: poškozování zájmů republiky v cizině), nebylo proti vydavatelům nikdy zakročeno, jak v každém jiném případě bez výjimky odpovídalo praxi StB. Je mimo jakoukoli pochybnost, že kdyby činnost Charty 77 nebyla žádoucí, byla by taková skupina lidí zlikvidována během 24 hodin a nikdo ve veřejnosti by se o její činnosti ani nedozvěděl, jak to bylo zcela běžné ve všech ostatních případech lidí a skupin, likvidovaných za činnost proti státu, nebo pouze za své osobní postoje proti režimu. Charta však bez jakéhokoli omezení vydávala knihy, prohlášení, poskytovala interview Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, v posledních měsících před převratem její členové dokonce cestovali do zahraničí (Jiří Hájek, Dana Němcová, aj.), kde vedli politické rozhovory.

Uvnitř Charty 77, VONS a ostatních jejích odnoží, působila rozsáhlá agentura StB. Na bázi II. a IX. správy FMV to však byla činnost víceméně kontrolní (v rámci objektové kontrarozvědky), nikoli řídící.

Řízení Charty 77 bylo prováděno velmi komplikovaným způsobem, který dovoloval jeho kontrolu ze strany USA. Hlavní řídící funkci pro Chartu 77 vykonávaly osoby z báze KGB. Hlavní kontaktní osobou byl vedoucí 13. oddělení ÚV KSČ R. Hegenbart, který současně řídil protiopatření FMV. Hegenbart byl přímo angažován na přípravě převratu od srpna 1988, na jeho provedení 17. 11. 1989 a dodnes jako kontakt působí prostřednictvím plk. StB Vostárka (býv. Náčelník kanceláře FMV Vejnara) a pplk. Krásy na řízení činnosti KC OF, zejména pak jeho personální politiky (schvalování osob pro vládu, poslance FS, zahraniční službu, jiné politické strany atd.). Směr kontaktu: Ladislav Lis, Oldřich Hromádko, Zdeněk Jičínský, Jaroslav Šabata, Petr Kučera a kancelář prezidenta republiky, zejména některé poradce).

Přijímání členů (signatářů) Charty 77 skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet signatářů dosáhl cca 1900 občanů. Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této tajuplné organizace.

Chartu 77 řídilo přibližně 70 až 85 lidí, jejich jádrem bylo 42 mluvčích, kteří se za dobu její existence v tomto úřadu vystřídali. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinami, navzájem spoutanými rodinnými, příbuzenskými a podobnými svazky (zájmové a finanční nevyjímaje). Jsou to především rodiny: Havlových, Dienstbierových, Šabatových, Němcových, Paloušových, Hromádkových, Rumlových, Marvanových, Šternových atd. Všechny tyto rozvětvené rodiny jsou komunisté nebo jejich potomci, svobodní zednáři a jejich potomci, a Židé. Nyní přibližně 180 členů těchto rodin, jejich příbuzných a přátel, zaujalo pozice v nejvyšších státních, diplomatických a hospodářských funkcích státu.

Tato skupina občanů Československa byla pro své dnešní poslání schválena pověřenými orgány SSSR a USA (prostřednictvím StB-KGB-CIA-Mossad). Souhlas vyslovovaly také jiné mezinárodní organizace.

Charta 77 nedosáhla během svého 13letého působení žádného politického vlivu, protože to nebylo žádoucí. Příprava politických převratů v Evropě, včetně Československa, byla svěřena profesionálním organizacím, které k tomu měly k disposici všechny potřebné prostředky. Posláním Charty 77 bylo soustředění vhodných osob, které by po převzetí moci po fingovaných převratech zajistily kontinuitu se zaměřením Světového komunistického hnutí, jehož součástí jsou i komunistické strany všeho typu a všech taktických modifikací programů. Jejich hlavním posláním je zakrytí této dlouhodobé orientace a v důsledku toho působí k likvidaci jedné fáze bolševismu: stalinismu – tedy období, kdy se světový bolševismus v Rusku vymkl mezinárodní kontrole.

Občasné odsuzování a věznění členů Charty 77 a jí založených odnoží mělo výchovný (kázeňský, disciplinární) a propagační význam. Věznění členové Charty 77 se tímto způsobem učili podřizovat se kázni, jestliže to okolnosti vyžadují, a současně jim bylo jejich uvěznění (nebo pouhé zadržení na několik hodin) podnětem k obrovské mezinárodní propagační kampani, vedené zahraničními vysílačkami a později i diplomatickým personálem amerických spojenců. Československo se tímto způsobem seznamovalo s lidmi, o nichž by bývalo v listopadu 1989 nevědělo vůbec nic, anebo by pro něj byli nepřijatelní, pokud by byla dána přednost k seznámení s nimi prostřednictvím zpráv a informací z jejich nejbližšího okolí. Organizovaná reklama a propagace

jejich osob upravila jejich obrazy v legendy a učinila z nich hrdiny, mučedníky, veliké spisovatele, myslitele, politiky a demokracii oddané státníky. K tomu účelu byly zřízeny nejrůznější literární ceny, udělovány čestné doktoráty na západních universitách atp. V podstatě je tento postup metodou hollywoodské tvorby star, která se uplatňuje od počátku 20. století – kdokoli může být populární, kdo je intenzivně po nějakou dobu propagován všemocnou reklamou. Je to otázka účelu a nákladů, nikoli otázka kvality člověka.

Agenturní činností StB proti Chartě 77 se zabývalo na FMV celkem asi 43 důstojníků StB. Rozsah této činnosti není vyčerpán pouze seznamem akcí proti Chartě a VONS, ale zahrnuje také činnost oddělení StB pro boj proti sionismu, judaismu, svobodnému zednářstvu, Státnímu židovskému museu (tzv. kontrarozvědná ochrana) a židovstvu. Z těchto útvarů, které podléhaly většinou přímo KGB (mezinárodní koordinace), byly registrovány zahraniční signály (dispozice) pro činnost Charty. Současně byla registrována kooperace s ostatními disidentskými skupinami, zejména v Polsku, NDR, Maďarsku a SSSR.

Každý z těchto důstojníků StB řídil agenturu uvnitř Charty 77 v počtu 5 až 7 TS (tajných spolupracovníků). Osobní charakteristiky vůdců Charty 77 (včetně VONS a ostatních tzv. nezávislých iniciativ) jsou vesměs nepříznivé. Psychiatrické analytiky konstatují v mnoha případech osobní rozvrácenost, mravní úpadek, sexuální promiskuitu a v některých případech drogy (Jirous apod.).

Když se ministr vnitra dr. Sacher dostal v únoru a v březnu do styku s některými materiály, týkajícími se činnosti Charty 77 a osobních charakteristik některých jejích vůdců, vzniklo akutní nebez-

pečí odhalení spojení mezi Chartou 77 a vedením komunistického státu. Prezident Havel nechal jmenovat vládou Jana Rumla náměstkem FMV. Po 6 týdnech jeho působení na FMV se ztratilo přes 15 tisíc OS (osobních svazků, tj. osobních materiálů občanů, kteří byli z jakýchkoliv důvodů předmětem zájmu StB). Prezident si současně vynutil předání některých osobních materiálů, které byly z FMV předány Chartě (Uhl, Urban).

Je nejvýš pravděpodobné, že nejdůležitější materiály, týkající se Charty a jejích prominentů, byly z FMV odstraněny ještě před 17. 11. 1989. Kupř. magnetofonové kazety s nahrávkami jednání mluvčích Charty, jejího vedení, jednání s některými zahraničními diplomaty apod., které vedení Charty předávalo StB, zmizely (záznamy o jejich existenci v osobních materiálech důstojníků StB byly patrně přehlédnuty). Rovněž byly odstraněny osobní materiály vůdců Charty 77: V. Havla, I. Havla, J. Dienstbiera, Zuzany Dienstbierové, Petra Uhla, Jar. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V. Bendy, J. Gruntoráda, M. Palouše, R. Palouše, Kantůrka, E. Kantůrkové, Vl. Chramostové, M. Kubišové, Zd. Jičínského, M. Motejla, dr. Danisze, Zd. Rychetského, P. Pitharta, J. Urbana, P. Kučery, J. Hájka, M. Hájka, A. Marvanové, P. Šustrové, J. Rumla, R. Slánského, W. Komárka, M. Zemana, V. Klause atd.

Dále byly odstraněny všechny materiály z listopadu 1989 z jednání tzv. rozhodujících politických sil o převzetí moci v zemi. Rovněž byly odstraněny objektové svazky „Obroda“ (Klub reformovaných komunistů z roku 1968 – politicky nejvýznamnější složka Charty 77 a dosud v OF). Dále zmizely objektové svazky zpravodajských agentur v zahraničí o objektech politické opozice v zahraničí – Pelikánovy

„Listy“, Tigridovo nakladatelství „Svědectví“, Škvoreckého nakladatelství v Torontu, objektové svazky „Rada svobodného Československa“, nakladatelství A. J. Liehma atd. Rovněž byly odstraněny objektové svazky Schwarzenberského paláce ve Vídni.

Existuje velmi mnoho dalších důkazů o expozituře Charty a jejím spojení s konspirativní komunistickou mocí. Většina z nich však není vhodná ke zveřejnění pro rizika s tím spojená. Rozsah ostatních by zdaleka překročil únosný rámec této zprávy.

2. Převrat 17. 11. 1989

Zpráva Komise FS pro vyšetřování událostí 17. 11. 1989 byla prohlášena za utajenou a nebyla zveřejněna. Důsledky šetření se promítly do odsouzení několika bezvýznamných policistů k několikaměsíčním trestům. Vyšetřování bylo zaměřeno pouze na násilnosti na Národní třídě, bylo zmanipulováno a záměrně se vyhýbalo vyšetření politického pozadí převratu. Podobný osud postihl Nezávislou vyšetřovací skupinu studentů, která vznikla jako reakce na evidentní manipulování vyšetřovací komise FS.

Důsledkem tohoto stavu věcí byly rychle a všeobecně se rozšiřivší pochybnosti o nejapné legendě sametové revoluce, jak ji dosud urputně hlásá prezident a vláda Charty 77. Prezident rovněž nedodržel svůj veřejně daný slib, že budou zveřejněny všechny záznamy o jednání s Adamcovou vládou a následně jednání tzv. rozhodujících politických sil (dodnes není známo, kdo je tímto pojmem označen).

S odstupem 9 měsíců se však stalo zřejmým, že masakr na Národní třídě byl předem připraven a že byl koncipován jako signál k zahájení převratu. Po něm byla iniciativa okamžitě předána Chartě 77

– to dokazuje, že v přípravách existovala spolupráce (mimo mnoha dalších důkazů). Charta převzala iniciativu rozšířením sdělení sl. Drážské o smrti studenta, která se ukázala být desinformací. Tento kritický bod spojení Charty 77 a zasvěcené části ÚV KSČ nebyl dosud objasněn a tvoří jedno z ústředních politických tajemství.

Když byly tyto pochybnosti občanů spolehlivě zaregistrovány, natočila BBC pořad o událostech 17. 11. 1989, v němž je legenda korigována a vyúsťuje v tvrzení, že to byl nepodařený vnitrostranický převrat, který měl pouze odstranit Jakešovo vedení, ale který se vymkl z rukou. Na základě této predikce vystoupil jeden z předních mužů Charty Jiří Ruml s požadavkem, aby vyšetřování 17. listopadu bylo obnoveno. Nebezpečí, které v sobě takový požadavek skrývá, spočívá v tom, že komise bude sestavena opět z lidí Charty 77, kteří budou dokazovat tvrzení pořadu BBC, které je pokládáno za přijatelnou politickou verzi, korigující nesmyslnou báchorku o sametové revoluci.

Stejným cílem však bude zakrytí každého spojení Charty s komunisty a kontinuity komunistické vlády – Chartě vyhovuje být považována za něco jiného, než čím ve skutečnosti je. Je nepochybné, že kdyby byla zveřejněna pravda, Havel a jeho vláda Charty 77 by musela padnout. To je však nepřijatelné pro zahraniční sponzory, kteří Chartu vypracovávali 13 let a nemají za ni přijatelnou náhradu, se kterou by mohli souhlasit také Rusové. Vláda Havlovy Charty musí být tedy udržena.

Z provedené analýzy lze vybrat skutečnosti, které, chronologicky seřazeny, poskytují následující sled událostí: poradce prezidenta USA John Whitehead na podzim 1988 po své 12denní cestě po

Východní Evropě shledal, že politická situace dovoluje zahájení příprav k převratům. Pro Československo (Chartu 77) to znamenalo pokyn k vystoupení ze sebe samé a její členové postupně založili řadu skupin, nazývaných nezávislými iniciativami: SPUSA (Společnost přátel USA), HOS (Hnutí za občanskou svobodu), DI (Demokratickou iniciativu), Obrodu (svaz bývalých komunistů z roku 1968) atd. Všechny tyto skupiny pracovaly pod vedením Charty 77. Cílem bylo vyvolání dojmu početního zvětšení opozice vůči vládě, i když to byl dojem pouze optický, ale potřebný pro zahraniční propagandu.

Politicky nosnou byla pouze Obroda. V ÚV KSČ byla vytvořena skupina Urbánek-Mohorita, která byla Hegenbartem pověřena jednáním s Obrodou. Účelem byla spolupráce na kompromitaci Jakeše a jeho odchod z vlády. Hegenbart byl v této činnosti řízen KGB. Byl natočen film z Jakešova kompromitujícího vystoupení v západočeském kraji, KGB rozmnožila jeho videokazety a v zahraničí se prodávaly za 20 DM,- kus. Současně prováděl Hegenbart izolaci Jakeše, který nebyl zasvěcen do událostí, aby byl v případě zahájení operace eliminován nežádoucí zásah. Hegenbart byl rovněž rozhodujícím mužem, který v červenci a srpnu 1989 řídil stanovisko ÚV a vlády k exodu východních Němců ze západoněmeckého velvyslanectví. V rámci spolupráce Hegenbart-Obroda vycestoval také Jiří Hájek těsně před převratem do Rakouska k projednání některých podrobností, souvisejících s datem a technikou převratu.

Den 17. 11. byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je Mezinárodním svátkem studentstva a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov-Bush na Maltě, kde

měl být projednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu.

Ze zprávy, zveřejněné Nezávislou vyšetřovací skupinou studentů, je dostatečně známo, jak bylo zmanipulováno jednání Pražské vysokoškolské rady za účasti Vasila Mohority k přípravě manifestace. Ke skutečnostem, které jsou už veřejně známy o průběhu masakru na Národní třídě, lze připojit:

a) Přibližně dvě hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu byl zastaven provoz tramvají v obou směrech. Dopravní podnik tedy musel dostat takový příkaz už asi tři hodiny před tím. Současně byla Národní třída téměř vyklizena (liduprázdná);
b) Pohotovostní oddíly SNB byly v pohotovosti v Mikulandské ulici a v Konviktské už 3 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu;
c) Asi jednu hodinu před příchodem průvodu byly uzamčeny všechny domovní dveře domů od Perštýna až k Národnímu divadlu.
d) Zásahová četa ÚRNA (Útvar rychlého nasazení), která byla ve 3. pohotovostním sledu (její členové byli doma u rodin, ale museli být k dispozici u telefonu), dostala v 10.30 hod. telefonický rozkaz k okamžitému návratu do útvaru (tedy 8 hodin před nasazením), tj. asi 4 hodiny před zahájením manifestace. Po příchodu k útvaru jim byla nařízena pohotovost. Když četa nastoupila v maskovaných uniformách a čepicích, byl jim vydán rozkaz k nasazení červených baretů, které jsou součástí vycházkové uniformy. V 11.30 hod. byla četa převezena autobusem do Bartolomějské ulice k soustředění. Od 13.45 probíhala jejich instruktáž

třemi důstojníky StB v civilu o jejich zákroku u Národního divadla – tedy v době, kdy manifestace začínala ve vzdálenosti asi 3 km. Zásahové četě byl na zvětšeném obraze podrobně vyložen uzávěr u Národního divadla včetně nasazení automobilu se zábranami. Byla instruována, že důstojníci StB jim budou ukazovat vytipované osoby v průvodu, které jsou pak povinni vytáhnout a zadržet.

ÚRNA je cvičena pro bleskovou akci, nikoli pro pořádkovou policejní službu. Plk. Bečvář, který vydal rozkaz k jejich nasazení, musel vědět, jak tato složka bude reagovat. Musel rovněž vědět, že její nasazení je neadekvátní, protože podle zákona a vnitřních předpisů FMV je ÚRNA nasazována pouze při bezprostředním ohrožení životů, při organizovaném a ozbrojeném odporu. Nic takového se na Národní třídě nedalo očekávat. Plk. Bečvář byl do funkce dosazen právě Hegenbartem a je pravděpodobné, že protipředpisový rozkaz k nasazení ÚRNA nevydal z vlastního rozhodnutí. Zde kdesi mohou spočívat příčiny, proč se zastřelil.

e) V odpoledních hodinách 17. 11. 1989 opustilo Prahu celé vedení Charty 77 včetně rodin. V Praze zůstali pouze Uhl, Benda, Němcová. Patrně existovalo jisté nebezpečí jejich pozatýkání v případě, že by se Hegenbartovi nepodařilo okamžitě paralyzovat akce a rozhodnutí většiny vedoucích ÚV KSČ a FMV, kteří nebyli do charakteru operace zasvěceni. Chartisté se však všichni vrátili už v sobotu v poledne zpět do Prahy. V té době a během neděle se Hegenbartovi podařilo definitivně odstranit nebezpečí zákroku Lidových milicí, které Jakeš mobilizoval.

Cílem operace nebylo pouze odstranění Jakeše, ale ústup komunistů do předem připravených pozic, jejichž dislokace a krytí bylo předmětem dojednávání s Obrodou od ledna 1989. Od téže doby (po zatčení Václava Havla) byli Hegenbartem mobilizováni herci, zpěváci aj. k podpisovým akcím za jeho propuštění. Všichni iniciátoři byli komunisté.

Ze seznamu studentů, kteří připravovali manifestaci a později se chopili organizování studentstva, vyplývá, že jde výlučně o děti prominentních rodičů. 86 % těchto studentů mělo rodiče ve vysokých funkcích v KSČ, FMV, diplomatických službách, v kategorii generálních ředitelů, vysokoškolských profesorů atd. Existují důkazy o instruování těchto dětí jejich rodiči. Existují rovněž důkazy o tom, že už od června 1989 byla vypracovávána hesla, jako „nejsme jako oni“, „nechceme násilí“ atd. a formy jejich uplatňování při demonstracích tak, aby nedošlo k fyzickému napadání komunistů (to byla jedna z podmínek dohody o předání moci) a záruky za ni převzali sami komunisté prostřednictvím studentů a Občanského fóra.

3. Občanské fórum

Koncepce OF byla dohodnuta asi půl roku před převratem a schválena Hegenbartem. Na jeho prohlášení Havlem v Realistickém divadle sváželi pověření důstojníci StB svými soukromými vozy všechny hlavní členy Charty 77. Uvolnění divadel fingováním protestních stávek organizovala StB prostřednictvím svých agentů mezi herci a základními organizacemi KSČ v divadlech.

Vedením OF byli pověřeni výhradně kmenoví členové Charty 77. Kvalifikovaný zpravodajský odhad

předpokládá, že pro nasazení v OF bylo uvolněno přibližně 1100 lidí z nové báze KGB. Agentura StB byla nasazena celá (v Chartě 77), i když posléze došlo k řadě průvalů, z nichž některé byly účelové (Danisz apod.).

Občanské fórum si zachovalo horizontální organizaci Charty, protože to nejlépe vyhovovalo možnostem průniků (politických, zpravodajských, finančních, kontrolních) a potřebám infiltrace všech ostatních politických stran, klubů, organizací a spolků, vznikajících ve vazbě na OF, tedy v podstatě na početně multiplikovanou Chartu 77.

Nejsilnější pozici v OF si udržuje Obroda, která je stále jeho rozhodující složkou. Zajišťuje kooperaci s KSČ a koordinaci v oblasti personální politiky ve vládě, diplomatickém sboru, FS a obou národních radách, republikových vládách a ve sféře komunální (O. Černík). Všechna rozhodující místa v oblasti veřejné moci, rozhlase, televizi, tisku, průmyslových podnicích, školství, zdravotnictví, soudech, prokuratuře apod., jsou obsazována komunisty (tzv. bývalými).

Proto je výchozím bodem historie a politiky rok 1968. Je předkládán jako prvotní počátek dnešní demokratické politiky a jeho aktéři jsou tak předurčováni k převzetí veškeré moci. Tento politický akt, podporovaný Západem, má rehabilitovat hromadné nasazení tzv. bývalých komunistů. Jde o schéma, které je uplatňováno ve všech komunistických státech Evropy. V Československu je však nejzřetelnější vzhledem k počtu komunistů vyloučených v roce 1968 z KSČ – jejich značný počet si nevynucuje přejmenování KSČ, ani změnu programu, protože tato organizace má jako svoji veřejnou variantu OF.

Po 17. 11. 1989 se k zakladatelům a provozovatelům OF připojili zaměstnanci Prognostického ústavu ČSAV, z nichž mnozí zaujali nejdůležitější funkce v národním hospodářství. Pověření tohoto ústavu vyplývá z faktu, že zpracovával nynější hospodářskou reformu už od roku 1987, kdy si vláda objednala na impuls z Moskvy tzv. Prognózu rozvoje národního hospodářství ČSSR. Část nákladů na její vypracování byla refundována RVHP (stejně postupovaly ostatní komunistické vlády v Evropě). Tato studie nebyla prognózou, nýbrž variantou současné reformy, při níž byla paralelně vypracována a v zahraničí odsouhlasena koncepce hospodářské činnosti po převratu. V rámci prací na této studii vycestovalo na stáže asi 40 pracovníků, kteří vedli konzultace s bankami, průmyslovými koncerny a poradenskými službami v USA, Francii, SRN, Velké Británii a Itálii. Po dokončení a odevzdání studie navrhoval ministr vnitra Kincl experty zatknout a odsoudit pro jejich styky v zahraničí, které se vymykaly rozmezí jejich studijního poslání. Hegenbart jeho úsilí zastavil a po převratu se z ústavu do vedení státu dostali Komárek, Klaus, Dlouhý, Zeman, Klímová, aj.

V rámci dohod o kontinuitě moci komunistické oligarchie byla činnost OF od počátku až k volbám vedena k likvidaci jakékoli potenciální opozice, která by mohla relativně vzniknout. OF bylo pod kontrolou komunistů stejně jako samotná KSČ a ostatní klasické politické strany – bylo však nutné zabránit vzniku jakékoli nezávislé organizace, která by tuto hegemonii mohla dříve nebo později ohrozit. Proto bylo v období únor-duben rozbito studentské hnutí a vyřazeno z jakékoli politické konkurence a učiněno zcela pasivním. Když se před volbami ukázalo relativní nebezpečí na straně KDU, byly jeho

volební šance zlikvidovány akcí proti Bartončíkovi, v níž se osobně angažoval V. Havel nejen výroky z rozhovoru s Bartončíkem, ale zejména tím, že vzal pod svoji osobní ochranu Jana Rumla, který útok vedl. Ihned po volbách byla torpedována Čs. strana socialistická akcí Melantrich, v níž se rovněž osobně angažoval Havel zasláním dopisu o svobodě slova. Vzápětí na to byla roztržena Republikánská strana, v očekávání je destrukce Lidové strany. Tím OF zcela ovládlo vnitropolitickou situaci a destruovalo jakoukoliv opozici. Akce byly provedeny zcela profesionálně a vylučují, že by jejich autory mohli být diletanti z OF. Kromě toho forma jejich provedení nutně předpokládá dokonalou a disciplinovanou organizaci s federálním rozměrem. Důkazem její existence je rovněž volba Vasila Mohority místopředsedou FS naprostou většinou hlasů, když KSČ má pouze 14 % mandátů ve FS. Podobných důkazů o dokonale fungující kooperaci mezi KSČ a ostatními tzv. opozičními organizacemi (někdy vysloveně protikomunistickými) existuje celá řada.

Přibližně od března 199O, kdy se v KC OF začal objevovat vliv mimopražských OF, který nekorespondoval s cíli chartistů, začalo docházet k silné názorové diferenciaci, která pokračuje a nabývá na ostrosti. OF politicky nepřežilo své volební vítězství. Příznaky se projevily už při sestavování federální vlády, která byla v základních ministerstvech sestavena Havlem už 3 týdny před volbami. Po akci Bartončík se v jejím důsledku projevil strach mnoha funkcionářů a sestavení vlády se protáhlo o 1O dní déle, než prezident předpokládal.

Bude-li názorová diferenciace pokračovat, stává se nejistým, že vláda dosáhne vždy požadované většiny hlasů pro své návrhy ve FS. Tento fakt vytvá-

ří předpoklad pro parlamentní krizi, zejména při hlasování o zákonech (všechny tři ústavy), jejichž přijetí vyžaduje dvě třetiny hlasů. Nezvládnutí takové situace by si mohlo vynutit vypsání nových mimořádných parlamentních voleb, v nichž by OF nezískalo už tak výraznou většinu. Rozptýlení hlasů pro ostatní strany by vytvořilo situaci, v níž by žádná strana nedominovala tak výrazně, aby byla schopna sestavit novou vládu, která by měla naději v takto roztříštěném FS prosadit jakýkoliv zákon či opatření. Pak by musela následovat autoritativní opatření prezidenta. Ta by mohla mít reálnou naději na úspěch jenom tehdy, jestliže by měl v té době (1-1,5 roku) ještě tolik popularity jako nyní, což je však nepravděpodobné, a v takovém případě by následovala celospolečenská krize a politický pat.

Podobné tendence se však projevují s různým fázovým posuvem ve všech bývalých komunistických státech Evropy a jejich intenzita bude vzrůstat s hospodářskou a sociální devastací. Nelze vyloučit, že vytvoření podmínek pro vnitropolitický pakt ve všech státech Východní Evropy je cílem řídících velmocí, protože by vedl k silným sociálním nepokojům, možná povstáním, které by byly sjednocené Evropě na Západě vhodnou záminkou k vojenskému obsazení v zájmu míru v Evropě a k nadiktování východoevropské konfederace, řízené západní Evropou, USA a SSSR.

Reálnost takové varianty politického a hospodářského vývoje se objevuje ve způsobech zamýšleného konstituování OF v průběhu následujících dvou let jako jediné autoritativní organizace ve státě.

Jedním z projevů této snahy je vytváření prezidentské vlády. Souvislosti s ostatní Evropou jsou naznačovány expoziturou prezidentových poradců ze

zahraničí, kteří ho řídí (Schwarzenberg, Šik, oba Pelikánové, Fischl, Kohout, Povolný atd.).

4. Komunistická strana

V polovině roku 1988 bylo informováno o přípravě politického převratu v Československu 12 lidí z nejvyššího orgánu KSČ. V říjnu 1989 se tento počet zvětšil přibližně na 90 lidí, z nichž většina nebyla přímo z aparátu KSČ.

Naprostá většina členů KSČ byla převratem a ztrátou své moci překvapena a označovala postup svého vedení za zradu. Od února do dubna 1990 nastalo v řadách členů KSČ znatelné uklidnění informovaností, kterou jim zprostředkovalo vedení až na úroveň okresních výborů.

Došlo k všeobecnému pochopení faktu, že moc 1,5 milionů členů KSČ, 250 tisíc mužů plně vyzbrojené armády, 60 tisíc mužů FMV, 150 tisíc ozbrojených členů Lidových milicí a půl milionu občanů sympatizujících s režimem, nebyla poražena, a že události jsou taktickou formou změn, jinak v krátké době neproveditelných.

Pokusy malých lokalizovaných skupin komunistů, které se z neznalosti chtěly postavit na odpor, i když nikoli ihned veřejný, byly na zákrok vedení strany odloženy. Informace o připravovaném převratu StB byly rozšiřovány OF záměrně k vytvoření atmosféry, umožňující snazší zvládnutí veřejnosti a k získání sympatií.

V prosinci 1989 byli všichni rozhodující funkcionáři KSČ, armády, LM a FMV přesně informováni o situaci a jejím smyslu. Latentní pohotovost byla udržována pouze do března 1990, kdy byla situace stabilizována zákonem č. 15/90 z 23. 1. 1990, který

zaručoval KSČ veškerou právní ochranu, garantovanou novou vládou. Veřejnost se proti zákonu nepostavila na odpor a situace byla zvládnuta.

Nikdo z vedoucích funkcionářů starého ani nového vedení KSČ nepomýšlel na převrat, protože předání zjevné moci a ústup do ústraní bylo direktivou moskevského vedení Světového komunistického hnutí. Stalo se zcela zřejmým, že Moskva by žádný pokus o zpětné převzetí moci KSČ nepodpořila, naopak, postavila by se proti němu. Ve stejném smyslu byly vydány rozkazy jednotkám sovětské armády na území Československa, k nimž byli už počátkem listopadu 1989 vysláni důstojníci Rudé armády se zvláštním posláním.

Charta 77 v čele s Václavem Havlem dodržela s podporou zakonspirované části StB všechny dohody o průběhu převzetí moci i o další neveřejné spolupráci s KSČ (zprostředkováno Obrodou). Za účelem mezinárodní kontroly dodržení těchto dohod se Československo stalo od listopadu 1989 zpravodajsky a kontrarozvědně otevřenou zemí.

Dohody byly rovněž precizně dodrženy ze strany KSČ. Indiferentní a zmanipulované obyvatelstvo Československa nezpůsobilo svým vystoupením (neplánovaným a neorganizovaným) žádné komplikace. Reakce proti setrvávání komunistů ve všech oblastech veřejného a politického života země jsou zatím stále pod kontrolou Havlovy vlády a aparátu bývalé moci. Rovněž byly zvládnuty reakce proti nástupu komunistů z padesátých let.

Volby v červnu byly zmanipulovány především difuzí voličů do množství plánovitě vytvořených indiferentních politických stran a rozptylem volebního potenciálu. Sestavením pořadníku kandidátů bylo zajištěno zvolení předem vybraných a schválených

osob. Všechny politické strany byly infiltrovány předem připravenou organizací osob, sestavenou ve spolupráci s StB. Mezinárodní kontrola byla zajištěna expoziturou emigrantů (kupř. Škutina v ČSS Pachman, Ströbinger v ČSL, Horák v ČSSD atd.; stejně tak byl obsazen Havlův štáb a vedení OF).

Komunisté si podrželi veškerou moc ve státě. Pozice jejich odpůrců, pokud v naprosto dezorientované veřejnosti existují, jsou politicky bezvýznamné a tedy zanedbatelné. Charta 77, transformovaná v OF, je jejich spojencem, který na sebe vzal pouze úlohu krytí.

Zveřejnění symbiózy SSSR-USA, pečlivě skrývané téměř 100 let, určuje novou dimenzi politického zápasu. Bez jejího definování není pravděpodobný úspěch účasti na něm.

II. SJEDNOCENÍ EVROPY

Jedním z nejvýznamnějších atributů politiky Václava Havla je úsilí směřující k podpoře sjednocovací politiky v Evropě. Muž, který nerozumí politice jednoho malého státu, se stal vykladačem koncepcí politiky kontinentu.

Sjednocení Evropy není a nemůže být záležitostí mechanickou, protože všechny takové pokusy v minulosti skončily nezdarem a katastrofami. Evropská krize současnosti, po dvou světových válkách a 45 let trvající rusko-americké okupaci, je v podstatě psychické povahy. Oběma světovým válkám se patrně nebylo možné vyhnout, avšak státnická vedení mohla zabránit tomu, aby cíle válek utonuly v paroxysmu mas a v manipulaci neevropských manažerů. Politická demokracie se 72 let ukazovala v Evro-

pě neschopná vládnout svými politickými problémy a státními úkoly. Proto by už nyní neměla být demokracie posuzována aprioristicky nebo ideově, není-li opodstatněna schopností evropských vůdců. Je nejvýš pravděpodobné, že za několik desetiletí se bude v Evropě vládnout podle zásad naprosto se lišících od parlamentní demokracie a tento fakt by neměl být už nyní pouštěn ze zřetele a ignorován (přirozeně, že alternativou není myšlena diktatura v žádné podobě).

Z geopolitického hlediska bude mít základní vliv na utváření Evropy vyplynutí Ruska z rámce Evropy a jeho participace s USA na ovlivňování poměrů na kontinentě. Z tohoto hlediska jsou Havlovy výroky o míru a morálce nekonsekventní.

Dvoutisícileté dědictví Evropy je nyní ohrožováno z jedné strany vášněmi davů manipulovaných neevropskými zájmy, a na druhé straně lidskou leností, spotřebitelskou mentalitou a zbabělostí, vyhýbající se vypětí sil a obětem k dokonání díla svrchované, nezávislé Evropy. Československá účast na koncipování evropského sjednocování by si měla být vědoma mimo jiné také toho, že každé neúměrné oslabení vojenské síly Evropy poskytne mimořádnou prémii politice násilí. Evropa nesmí zůstat bezmocná proti nebezpečí zvenčí, cílem politiky světového míru nemůže být pouhé konsolidování státního systému mírovými smlouvami nebo jakoukoli vojenskou kontrolou, prováděnou neevropskými velmocemi. Je nutné nahradit statický mírový program dynamickým. Revize stávající koncepce prostého pacifického pojetí míru je proveditelná pouze za předpokladu reálné politické organizace Evropy. Otázka bezpečnosti souvisí bezprostředně s vládním problémem Evropy, a je to problém aktuální. Účast Československa na

jeho řešení je mimo jiné také otázkou vlastní odvahy k přiznání se ke znalosti vlastních politických dějin, 72 let soustavně zkreslovaných legendami.

1. Československo a Evropa

Před vypuknutím 1. světové války dlužily Spojené státy Evropě 50 milionů dolarů. Když v roce 1918 válka skončila, dlužila Evropa Spojeným státům 10,5 miliard dolarů v tehdejší hodnotě. Americký průnik na evropský kontinent byl současně počátkem snah o sjednocení a pacifikaci Evropy.

Cílem 1. světové války bylo rozbití velkých mocenských států a zničení jejich vlivu v Evropě: Rakousko-Uherska, Německa, Ruska a Turecka. V těchto státech vládli dědiční monarchové, kteří byli současně hlavními oporami náboženských idejí a církví. Jejich likvidace byla základní podmínkou k nástupu amerického mezinárodního kapitálu a jeho politické projekce: internacionalizace, bolševizace a odstranění velmocenského postavení Evropy (v zámoří kolonie) ve světě a její podřízení kosmopolitním neevropským cílům.

K tomu účelu byla programově aplikována idea ateismu a idea národnostní. Současně tak byla prakticky likvidována hospodářská a politická moc aristokracie (většinou křesťanské) a církví.

V dějinách Evropy po pádu Říma až do doby osvícenecké a francouzské revoluce převládala idea náboženská, která měla ohromnou moc a vliv na osudy Evropy. Po francouzské revoluci však vznikla národnostní idea, vzbuzená touto revolucí, která měla rozbít mocné státní útvary, rozkouskovat Evropu, zničit moc šlechty a církví. Před francouzskou revolucí národnostní idea neexistovala, národy jí

nepřikládaly žádný význam. O osudu národů rozhodovaly panovnické sňatky, dědické nároky dynastií, nebo válečná vítězství či porážky. Napoleon Bonaparte nakládal zcela libovolně s územím jednotlivých národů a vyvolal v Evropě národnostní myšlenky. Evropské náboženské myšlení bylo rozvráceno ideami přirozených lidských práv, svobody, lidské a občanské rovnosti, a národnostní idea se tak stala jedním z dalších prostředků postupné pacifikace Evropy.

Filosofický základ poskytl národnostní ideji v Německu Herder a od té chvíle se jí dostávalo všeobecné propagace, jejímž následkem bylo rychlé pronikání této ideje do všech evropských zemí bez ohledu na jejich historické hranice, zájmy dynastií, plány státníků, diplomatů a církví. Svým posláním to byla idea revoluční od samého počátku – likvidace stávajícího politického a mocenského stavu. V propagačním tvaru tato idea usilovala o přetvoření Evropy na takových základech, aby se každému národu, i nepočetnému, dostalo samostatnosti. Souběžně s národnostní ideou byla zcela účelově a programově použita idea liberalismu, po níž pak následovaly ideály demokracie a socialismu. Všechny směřovaly k destrukci evropského myšlení.

Význam, který národnostní ideji připisoval americký president Wilson, vyjádřil na konci své řeči z 8. ledna 1918, když řekl:

„Je to zásada spravedlnosti pro všechny národy a kmeny a jejich právo žít vespolek ve stejných podmínkách svobody a bezpečnosti, ať jsou silné nebo slabé.“ Na základě mírové smlouvy (1919 a 1920) vznikla ČSR, bylo osamostatněno Polsko, utvořeno království S.H.S. (dnešní Jugoslávie), k Dánsku byla připojena severní polovina Šlesvicka, Francii

vráceno Alsasko-Lotrinsko, k Rumunsku připojena Bessarábie, Sedmihradsko a část Banátu, k Itálii přivtěleny Tyroly, Terst atd. Předtím byly utvořeny jako samostatné státy Finsko, Estonsko, Lotyšsko a Litva. Toto přerozdělení bylo v Evropě uskutečněno s odvoláním na národnostní ideu, avšak důvodem k němu byly mocenské zájmy a záměry s Evropou, zejména ze strany USA. Vzdor tomu prohlásil Wilson 11. února 1918 v americkém kongresu: „Národy a země nesmějí již být dále předávány z nadvlády do nadvlády jako nějaké zboží nebo kostky ve hře. Určité vymezené požadavky národnostní musí být v mezích možností uspokojeny, aby nebyl pokoj Evropy a celého světa rušen.“

Když se záhy ukázalo, že toto rozdělení Evropy bylo předehrou k bolševickým revolucím, které měly Evropu znovu sjednotit v bolševickou internacionální mocnost pod vládou komunistického Ruska, vystoupila propaganda národnostní ideje s výkladem, že principy svobody a sebeurčení národů nelze plně uskutečnit do všech důsledků, jednak vzhledem k promíšenosti národů, zvětšující se směrem na východ, a jednak vzhledem k nutnosti respektování zeměpisných a hospodářských podmínek. Jejich nerespektování by znamenalo učinit nové národní státy neschopnými života, čímž se zdůrazňovala nutnost podřízení jedněch národů druhým, tedy rehabilitace stavu, který v Evropě existoval už před jejím rozdrobením. Všechny státy v Evropě měly tedy dále a znovu národnostní menšiny, často početně i jinak významné, zejména když tyto minority měly za sebou velký a mocný stát národa, k němuž příslušely. Národnostní idea se přetvořila z vnitřní závislosti států v otázku mezinárodní, a tak byla manipulace soustředěna do pravomoci mezinárodních společností

(Společnost národů, od roku 1945 OSN) a stala se prostředkem mezinárodní politické manipulace. Problémy, které byly dříve přehledné v rámci velkých států, staly se nepřehlednými v rámci nenárodnostních, cizích, mezinárodních institucí.

Československý stát bez jakéhokoli raison d'étre byl experimentem uměle vytvořeného státu na přání Velké čtyřky. Nebyl založen ani na principu sebeurčení, ani na principu národnostním (žilo v něm 46,81 % Čechů a Slováků, ostatní obyvatelstvo bylo jiných národností). Byl vytvořen jako klín, zabraňující styku Německa s Rakouskem, což bylo symbolicky vyjádřeno státní vlajkou. Československo nebylo zbudováno pro vojenskou nebo politickou sílu, nýbrž k docílení hospodářského úspěchu, a proto dostalo hlavní přírodní zdroje a průmyslové bohatství starého Rakouska a bohatý díl přírodních zdrojů Uher, a proto, hýčkáno Francií, Spojenými státy a Anglií jako instrument jejich politického vlivu v Evropě, se velice záhy stalo nejvíce prosperující zemí střední Evropy. Bylo s to odvrátit balkanizaci střední Evropy a zájem velmocí se k němu upínal vzhledem k tomu, co se od něho očekávaly v budoucnu: Československo mělo největší možnosti a hrozilo mu největší nebezpečí. Obchodně a průmyslově vyvinuté obyvatelstvo mělo rozšířit po východní Evropě síť obchodních tepen, které by daly život vyčerpaným národům, politikou těsné spolupráce mělo ulehčit utrpení sousedů a stát se vůdcem v rozvoji střední Evropy. Tyto záměry byly v současné době pouze modifikovány, jejich podstata se však nezměnila. T. G. Masaryk byl s tímto posláním ČSR srozuměn a není zajisté náhodou, že V. Havel byl v Izraeli prohlášen Masarykovým pokračovatelem.

Poměr Čechů a Slováků byl v roce 1918 pro velmoci zcela zanedbatelný a nezajímavý. Jejich hlavní myšlenkou, jež vedla k rozhodnutí mírové konference při zřizování ČSR, bylo zřídit vysoce vyvinutý soběstačný průmyslový stát bez ohledu na zásadu národnostní. Naopak při zřizování Rakouska a Uher se nehledělo k hospodářským potřebám, ale k tomu, aby byli soukmenovci pod jednou střechou, rozdíl byl v tom, že v případě ČSR šlo o přátele vítězů, v druhém případě o jejich nepřátele.

Mír St. Germainský, Wilsonových 14 bodů a Versailleský kongres daly vzniknout novým státním útvarům, nemajícím regulující princip tradice, špatně odolávajícím bolševické propagandě a s nepatrnou nebo žádnou dějinnou závažností. Československo nikdy nemělo velkou, mocnou šlechtu ani vlastní vlivnou buržoazii, a proto jsou celé jeho politické dějiny poznamenány plebejstvím jeho politiků i obyvatelstva. Politický vliv klasických velmocí v Evropě byl však anulován a bylo započato provádění koncepcí na sjednocování Evropy, které z ní mělo učinit podřízený kontinent (Vanderlipův návrh na banku Spojených států evropských, Panevropa R. Coudenhove-Kalergiho, Briandův návrh evropské konfederace atd.). Evropa měla být dále zbavena kolonií, což bylo zapotřebí k rozpoutání okupačního úsilí v Asii, Africe a Latinské Americe ze strany kosmopolitní finanční moci. Hitlerova vzpoura nacistickým Německem tyto záměry pozdržela a současně usnadnila jejich řešení po porážce Německa, kdy následovalo nové přerozdělení světových mocenských pozic a v Evropě pak 45 let okupace, po jejímž ukončení se nyní opět přistupuje k nové formě podřízenosti Evropy.

Autoři sjednocovacích koncepcí pro Evropu, Rusové a Američané, usilují o mechanické sjednocení už přes 70 let a usilují o ně ve svém velmocenském zájmu. Ukazuje se však naprosto nesporně, že ryze politické řešení problému reorganizace Evropy pod zorným úhlem politické účelnosti je nemožné. Každý pokus vybudovat nový kontinentální či dokonce světový mezinárodní řád se zřetelem jen na cíle a zájmy světových velmocí nemůže skončit jinak než chaosem. Imanentní slabinou všech spolků států byl a bude nedostatek úzkého právního a mravního spojení mezi organizací spolkové moci a jednotlivými lidmi, nazývanými zjednodušeně lidem. Přes všechnu obrovskou finanční a vojenskou moc sjednocovatelů Evropy jsou možnosti všech tvůrců velkých, integrovaných politických systémů velmi omezené. I kdyby se formálně podařilo postavit ve smyslu logické a právní architektury ladnou budovu právního sjednocení evropských národů, nepanoval by v ní onen duch podřízení a sebeobětování, onen sociálně charismatický prvek, bez něhož se i stát sám stává neoduševněným a mechanickým leviatanem. Právní a mocenská technika tento problém nemůže rozřešit. Ani na začátku 21. století by vláda Sjednocené Evropy neměla komu panovat, protože by neměla své vlastní poddané.

Tradiční evropské státy (Francie, Německo, Itálie, Rakousko apod.) jsou si tohoto problému vědomy. Není si toho vědoma reprezentace Československa. Nasazení internacionálních poradců prezidenta, izolace jeho kabinetu na Hradě, konstrukce osobní moci a autoritářské výkonné organizace pod Hradem, vzbuzují přirozenou nedůvěru Evropy, z níž plynou nebezpečí vážných rizik pro stát. Václav Havel se stává pro Evropu nepřijatelným tím, že na sebe vzal

úlohu mluvčího cizích, neevropských sjednocovacích koncepcí.

Naprostá většina Evropanů pociťuje potřebu oprostit úsilí o duchovní a kulturní solidaritu lidstva podivností pacifismu, internacionalismu a kosmopolitismu, které Evropu vnitřně ničí a kazí a jejichž hlasatelem se stal V. Havel. Duchovní jednota Evropy stojí nad, ale i mimo politické boje a nad i mimo fakt, že existují války. Klást požadavek, že se Evropané musí vzdát svého bojovného ducha, že se musí podřídit pacifickému míru v zájmu světa, aby bylo dosaženo duchovní a kulturní beztvarosti, může být pouze axiomatem nesmyslné logiky, odporující smyslu evropských dějin. Ještě osudnějším axiomatem je vnucovaná domněnka, že je nutné vzdát se silného a vyhraněného svérázu národů a nahradit jej bezbarvou, stereotypní duchovní jednotou Evropy nebo zdánlivou jednotou politickou, vojenskou a hospodářskou, jak o to usiloval bolševický internacionalismus a americký kosmopolitismus posledních 45 let. Naopak: jen Evropa sestávající ze silných, svérázných a sebevědomých národních jednotek s jasně vyhraněným charakterem může prospět vytvoření vysoké společné duchovnosti, která, stejně jako nebyla zničena posledními dvěma světovými válkami a téměř půlstoletou okupací, nebude zničena ani jinými válkami a okupacemi, kterým snad bude ještě Evropa v budoucnosti podrobena.

Ve své dlouhé minulosti mohla Evropa bezesporu právě svým mnohotvárným složením tak dlouho udržet světovládu, přičemž hegemonie přecházela ponenáhlu z jednoho národa na druhý tím, že každý národ podle jakési imanentní posloupnosti přebíral vedení, dala tato mnohotvárnost evropskému duchu veliký přínos myšlenek, tradic, novou duchovní sílu. Mocná síla

Evropy tkví v tom, že měla vždycky národy vyznačující se větší zkušeností, větší zralostí – a vedle toho mladší a vitálnější národy. Posloupnost těchto národů v přebírání vedoucího mocenského postavení stála Evropu mnoho krve, ale právě tou sílila velká evropská civilizace.

Není důvodu předpokládat, že budoucnost se bude příliš lišit od minulosti, nesměřuje-li Evropa ke své zkáze. Neuvědomí-li si prezident a vláda Československa tyto skutečnosti včas, riskuje, že imanentní vývoj Evropy Československo smete.

2. Mezinárodní souvislosti sjednocení

Antagonismus socialismu a kapitalismu, SSSR a USA, splnil svůj účel tím, že rozdělil svět, exploatoval nezměrná území a počty obyvatel a odstranil heterogenitu z počátku 2O. století. Nyní je jako nepotřebný odvoláván.

Zcela neočekávaně, na vrcholu své vojenské a politické moci, provedla druhá největší velmoc světa obrat a bez vyzvání, bez jediného výstřelu, kapitulovala. Podobný jev nemá v dosavadních dějinách politiky obdobu.

Komunisté se omluvili za genocidu, osmdesát milionů mrtvých prohlásili za oběti některých nedostatků, přistoupili na pakt o lidských právech, prohlásili se za přesvědčené demokraty, občas se přejmenovali, přísahali na mír a humanitu a zůstali u moci všude tam, kde se jí zdánlivě vzdali. Hlasatelé lidskosti na Západě to přijali s nadšením a s jásotem. Tajné služby SSSR a USA, které 45 poválečných let zásobovaly celý svět historkami o svém nesmiřitelném nepřátelství, si vyměňují delegace svých usměvavých vůdců a ředitelů, které

se střídavě scházejí v sídlech KGB v Moskvě a CIA v Langley, a tiskové agentury s nadšením komentují porozumění a přátelství, v jakém je vedeno jejich jednání.

Zmanipulované a zvnějšku řízené obyvatelstvo Evropy se zděšením sleduje nepochopitelné sjednocování Německa, vládu přejmenovaných komunistů ve středu i na východě, klade otazníky za všechno, co charakterizuje boj o moc v Rusku, udiveně sleduje rychlost a snadnost proměn, které mu nedovolují pochopit a vysvětlit, co se kolem něj děje.

Příčiny těchto jevů jsou v podstatě dvě:

- potřeba konsolidace dobytých území v době aplikace antagonismu socialismu a kapitalismu, která vyřadila ze světové politické hry všechny ostatní rivaly,
- vytvoření politických předpokladů pro uskutečnění Velkého Izraele.

Konsolidační snaha se týká především Evropy a předpokládá se její zakončení politickým, vojenským a hospodářským sjednocením kontinentu. Tím bude Evropa definitivně vyřazena ze světové politiky jako samostatný, nezávislý politický subjekt a stane se zvnějšku řízeným prostředkem hospodářského a politického působení USA.

Instalace celoevropské vlády předpokládá oslabení dosavadních vlád stávajících států, zejména v západní Evropě. V rámci integrace EHS budou vlády delegovat značné části svých pravomocí a suverenity zejména v oblasti vojenství a zahraniční politiky substituujícím celoevropským úřadům. Vojenskou a finanční hegemonii nad západní Evropou si ponechají USA. Přechodně bude nalezena forma integrace okupačních armád SSSR-USA formou kooperace vojenských bloků, která pak v rámci politického sjedno-

cování pojme malé národní armády jednotlivých států Evropy.

V rámci idejí demokracie, míru a humanity bude Evropa rozdrobena na malé, relativně svéprávné národnostní menšiny, a tak budou rozvráceny i dosud velké a mocné státy: Německo zesílí význam zemských vlád na úkor centrální vlády, která pak velkou část své vojenské a zahraničně politické suverenity deleguje na celoevropské orgány. Tím má být Francii, Anglii a ostatním garantováno, že Německo po svém sjednocení nebude moci usurpovat politickou moc v Evropě. Podobnou cestu budou postupně sledovat i ostatní evropské země. Tím bude velmocím garantováno, že žádná z tradičních evropských zemí nebude moci mobilizovat Evropu k samostatnosti. Celoevropská vláda bude (jako OSN) vytvořena na principech kontinentální bezmocnosti a podřízena kontrole USA, Ruska a OSN.

Mohutný hospodářský potenciál sjednocené Evropy bude směrován především do oblastí, na nichž bude mít zájem hegemonistická politika USA a jeho finanční kontrolou bude zabráněno hospodářskému spojení s potenciálními partnery, kteří jsou nežádoucí: Čína, Japonsko, arabské státy a Indie. Zboží a peníze budou ze sjednocené Evropy směrovány především do Ruska.

Rusko bude velmi volně postupně konfederováno a převezme ochranu hranic s Čínou a na Středním východě, kde bude zabraňovat sjednocení arabských států a paralyzovat jakýkoli odpor proti vytváření Velkého Izraele. Za to se mu dostane výživy z Evropy.

Vznik Velkého Izraele předpokládá nejen udržení a osídlení dosud Izraelem okupovaných území Jordánska, Sýrie a Egypta, ale okupaci dalších (Libanon, Libye atd.). Aby tato koncepce byla proveditelná,

byl odstraněn protižidovský režim Brežněvův (a předtím Stalinův), který vojensky a hospodářsky podporoval arabské země, a garantoval je proti USA v mezinárodní politice svými strategickými zbraněmi. Existovala hrozba sjednocení arabských zemí v jedinou protižidovskou ligu, jejíž vojenské či politické vystoupení by mohlo ohrozit jednak Izrael jako stát a celý Západ jako odběratele nafty. Toto nebezpečí nyní bylo částečně odstraněno politickým převratem v Rusku po nástupu Gorbačova a odmítnutím všech pomocí a podpor evropských komunistických států OOP. Kontrolou celoevropské vlády bude zabráněno, aby Arabové mohli získat vojenskou a hospodářskou (i politickou) podporu této sjednocené Evropy. Učinit Araby bezmocnými je nutné především proto, aby bylo možné bez velikého rizika okupovat všechna arabská území, která mají být podle biblické představy Židů součástí Velkého Izraele (od Eufratu až po Libyi). Tuto politiku sledují rovněž USA, které jsou od roku 1948 vazalem státu Izrael. Proto bylo především nutné uskutečnit tak nesmírně rozsáhlé politické změny v celém světě. I když je značná část arabských států pacifikována USA (Egypt, Kuvajt, Saúdská Arábie, Sjednocené arabské emiráty, Jemen atd.) a je pod jejich kontrolou, existuje vojensky silná Sýrie, Irák, Libye, jejichž protižidovská a protiizraelská orientace znemožňuje vojenskou okupaci dalších arabských území. Izrael však evakuuje z Ruska více než jeden milion Židů, protože tato území potřebuje, a tím nutí USA k urychlení politických, vojenských a hospodářských opatření, která mu provedení záměrů umožní. Všichni američtí prezidenti, všechny americké vlády jsou posledních 42 roků zajatci této politiky.

Vládě USA a Izraeli se nepodařilo zajistit dostatečnou kontrolu nad Čínou, Japonskem a Indií. Tento fakt nevylučuje, že právě tyto státy budou usilovat o podporu Arabů, zejména Japonsko, které je zcela závislé na dovozu ropy ze Středního východu. Odtud pochází také japonské úsilí o hospodářské pronikání do Číny a do Evropy. Čína už svoji inklinaci naznačila podporou Pákistánu, Libyi a Sýrii.

Americká kontrola evropského hospodářství má rovněž vyloučit možnost evropských potravinových pomocí arabským státům v případě válečného konfliktu s Izraelem.

Československo je tradiční pevností židovského vlivu v Evropě, a proto vždycky vzbuzovalo nelibost v křesťanské části Evropy (Rakousko, Maďarsko, Polsko, Německo, Itálie, Španělsko, Portugalsko, atd.). Nyní znovuobnovená symbióza Izrael-Československo může způsobit mnoho potíží, zejména se státy východní Evropy, které jsou (svým obyvatelstvem) silně protižidovské.

Z bezvýznamného člověka a průměrného spisovatele Václava Havla vytvořila světová reklama nákladem cca 13 milionů US dolarů osobu nazývanou světovým spisovatelem, králem filosofů, evropským politikem, největším žijícím humanistou atd. Jeho osoba garantuje investorům a věřitelům politickou úlohu Československa v Evropě a i jinde podle potřeby. Nikoli náhodou v jednom ze svých prvních prohlášení Havel nabídl své zprostředkování mezi Židy a Araby, i když to vzbudilo posměch. Přesto je jeho úloze přizpůsobováno všechno, co je nutné, včetně vnitřního politického režimu státu: osobní prezidentský režim, podřízenost KSČ, vytváření jediné politické výkonné armády OF, zničení jakékoli opozice, která by byla schopna jeho budoucí politiku korigovat

atd. Také proto jsou jeho zahraniční poradci téměř výlučně sionisté nebo Židé.

Proto Havel obnovil v Československu všechny židovské společnosti a přislíbil transfer Židů z Ruska přes Československo, obnovil zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové Charty 77 a Občanského fóra, vlády a diplomatického sboru. Ihned po svém zvolení prezidentem republiky, k němuž byl předurčen od května 1989, vzal pod ochranu KSČ i její členy a dříve, než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č. 15/1990 z 23. 1. 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách i podílu na legitimní moci ve státě. Svůj postoj odůvodnil tezemi politiky národního porozumění, humanitou, lidskými právy, odpuštěním a láskou k bližnímu. Tímto aktem legitimoval rozhodnutí setrvat na autoritativních až totalitních principech své vlády proti vůli obyvatelstva.

Průnik mezinárodních souvislostí v politice V. Havla se projevuje v hospodářské a ústavně právní destrukci Československa.

Rychlá varianta hospodářské reformy V. Klause způsobí hospodářský a sociální rozvrat, jehož cílem je podstatné snížení hodnoty národního majetku a jmění. Krycím cílem je konvertibilita čs. měny. Zahraniční investoři a potenciální věřitelé vyčkají poklesu hodnoty národního majetku (znehodnocení uzavíraných továren apod.), protože to sníží ceny, za které potom, ve druhé fázi, tento majetek skoupí. Rovněž bude dosaženo poklesu ceny pracovní síly prostřednictvím nezaměstnanosti. Velmi značné úspory obyvatelstva budou likvidovány postupným zdražováním a odčerpány prodejem stát-

ních obligací, dluhopisů, akcií podniků, které se později zhroutí a hodnota cenných papírů bude anulována. Úspory soukromých podnikatelů, investované do pořizování provozních prostředků, budou později (z velké části) likvidovány jejich zhroucením na trhu jimi produkovaného zboží a služeb.

Tato varianta vedla k přesunu Waltra Komárka do rezervy pro dobu, kdy po zhroucení bude následovat druhá fáze reformy. Dojde k ní asi po dvou letech, kdy z transferu Židů z Ruska zůstane asi 17 až 37 tisíc těchto Židů v Československu (o jejich vztazích ke KGB si u mnohých z nich lze učinit představu dosti snadno). Těmto lidem pak bude svěřen zahraniční (především židovský) kapitál a konexe, které mají jejich banky a společenství k dispozici (Merkuria, Rotary atd.) a které zaručují úspěch. S jejich pomocí (v součinnosti s ostatními Židy, rozptýlenými stejným způsobem ve státech východní Evropy a rovněž z Ruska) pak bude provedeno hospodářské vyrovnání (spádované směrem na Balkán) s ostatní Evropou.

Druhým výrazným aspektem politiky Havlova kabinetu je příprava k odtržení Slovenska. V období 1990-1992 budou přijaty nové ústavy a zahájeny přípravy k rozpojení hospodářských vazeb mezi Slovenskem a historickými zeměmi Čech a Moravy. K osamostatnění Slovenska však dojde později (asi za 5-8 let) v souvislosti se sjednocováním západní a východní Evropy (integrace má být dokončena do roku 2000). Do té doby bude hlavní veřejnou snahou V. Havla udržet oba národy pohromadě v jednom státě. V rámci sjednocení pak obětuje československý stát a stane se tímto příkladem pro ostatní žádoucí státy evropským politikem. Program liberalizace poměrů v Evropě bude pod záminkou humanity

apod. vyvolávat volný pohyb obyvatelstva a v jeho intencích dojde k částečnému osídlení pohraničí historických zemí potomky bývalých sudetských Němců. Rozpad současných JZD, nejasnost zákona o půdě a soukromém zemědělském podnikání spolu s nechutí a neochotou mladé generace k samostatnému podnikání v zemědělství způsobí, že země v těchto oblastech nebude obdělávána a stane se snadnou kořistí platby schopných a k práci ochotných cizinců. Slovensko pak bude destruováno menšinami maďarskými, ukrajinskými, rumunskými, židovskými. Z obou národů zůstanou malé etnické menšiny, enklávy bez jakéhokoli významu politického a hospodářského – stanou se mezinárodními Evropany.

O hospodářský a finanční průnik k moci se pokusí zasvěcené a dobře informované skupiny zbohatlíků z řad komunistů, Charty a OF, zejména pak do oblasti zábavního průmyslu, hotelů, cestovních kanceláří, hromadných sdělovacích prostředků. Budou zakládat soukromé společnosti, které postupně ovládnou uvedené oblasti působení a zmonopolizují je. Jsou informováni o tom, že Československo bude především orientováno na cizinecký ruch a podle vzoru organizovaného zločinu na Západě budou chtít ovládnout s tím spojený servis: herny, prostituci, drogy, vydírání. V tomto smyslu se stanou součástí mezinárodních organizací s analogickým zaměřením, na nichž už celou řadu let participuje také sovětská KGB na Západě.

Řada vysoce exponovaných komunistů dá přednost anonymní finanční účasti na těchto podnicích, která jim však přesto zajistí dostatečnou moc. Taková perspektiva byla rovněž ze strany StB předložena řadě herců a zpěváků, když byli verbováni v roce 1989 k účasti na podpisových akcích proti režimu.

Přesuny kapitálů byly už v této oblasti zřetelně detekovány. Participace na této nezjevné, neformální, ale faktické moci, je rovněž registrovanou motivací oddanosti celé řady funkcionářů OF.

Je velmi pravděpodobné, že registrace přibližně 35 tisíc občanů Československa u KGB v Moskvě (mimo jakoukoli evidenci v Československu v kartotékách StB či KSČ) souvisí právě s touto bází činnosti.

Průnik bude proveden prostřednictvím burzy a burzovních spekulací, činností mezinárodních odborných poradenských a konzultačních firem a kanceláří, soukromých rozhlasových a televizních vysílačů, soukromých tiskovin apod.

Veřejná moc viditelných úředníků a funkcionářů bude nahrazena neviditelnou a nekontrolovatelnou mocí pečlivě skrytých subjektů moci. Jejich působnost bude zaměřena na znemravnění veřejnosti, zejména pak mládeže, pod hesly svobody projevu a podnikání, jak odpovídá cíli snadno ovladatelné sjednocené Evropy.

Do této mocenské, neviditelné báze budou vpuštěni pouze ti, kteří jsou členy příslušných rodinných klanů, lobby, skupin, organizací či mafií.

3. Stav země

Všeobecná krize Československa je především krizí morální. Všechny ostatní krize se od ní odvozují. Počátky této krize neleží pouze v hranicích státu a nepočínají s komunistickou vládou. Osvícenectví, renesance, zprůmyslňování, ateismus, bolševismus i amerikanizace rozrušily původní lidskou pospolitost a vytvořily abstraktní společnost, v níž vládnou odlišné principy.

Pro každou reálnou politickou úvahu o hledání možných východisek je nutné vzít za základ hlavní zjištění analýzy: československá občanská společnost je zcela rozvrácená. Češi přestávají být národem, protože jim chybí vůle být národem. Ke konstrukci programu politické záchrany je však rovněž nutné chápat příčiny současného stavu.

Původní lidská pospolitost v našich zemích byla živým organismem, byly to vztahy organického soužití, vztahy přirozené, jejichž závaznost byla pociťována jako samozřejmost. V této pospolitosti vládla tradice, přirozená autorita, svornost a obecný mrav. Jejími základy byla pospolitost krve, domu, vesnice, místa, pospolitost ducha, stejný duchovní kult. Řízení a vedení v takové pospolitosti bylo nejčastěji vyjádřeno otcovstvím, na vyšší úrovni pak autoritou obecně uznávané převahy stáří, síly a moudrosti.

Tato pospolitost však byla zničena a nahrazena společností. Společnost však není živý organismus, nýbrž mechanický agregát. Jednotlivci v ní nejsou spojeni organicky, ale vnějšně, mechanicky a účelově. Každý žije pro sebe a ve stavu napětí vůči ostatním. Vztahy mezi lidmi jsou vztahy mocenských subjektů a jako takové jsou organizovány a upravovány pravidly, konvencemi a zvláště právem podobně jako vztahy válčících stran. Na rozdíl od pospolitosti, kde převládá domácí hospodářství a zemědělství, ve společnosti převládá obchod, průmysl a manipulace. Vůdcové společnosti jsou finančníci, průmyslníci a manažeři, funkci náboženských církví převzali ideologové, demagogové a organizátoři davů. Svého nejúplnějšího vyjádření dosahuje společnost ve velkoměstech. Československo nezůstalo samozřejmě tohoto všeobecného vývoje ušetřeno

a i když se komunistická moc lišila od západních systémů, má s nimi v tomto smyslu (ve svých důsledcích) mnoho společného. Francouzská revoluce znamenala začátek sekulárních masových hnutí, která si vytýčila heslo rovnosti, jež pak převzaly dvě největší totality 20. století: bolševismus a fašismus. Nastalo století davů a demagogů. Projev vůle k rovnosti se změnil ve vůli po ničení. Nedbání elementárního faktu nerovnosti vedlo ke strukturální dezintegraci lidské společnosti. Pokrokářský optimismus rozhlodal všechny vazby a vedl k naprosté atomizaci lidí. Masová společnost konzumentů porušila hierarchii společenské struktury a přivedla k moci síly, o kterých každý prozíravý ví, že to jsou síly špatné a neschopné, totiž demagogy, byrokraty, korupčníky, hazardéry, gangsterské organizace, anonymní instance bez odpovědnosti, nahodilé většiny bez opravdového pověření.

Ze společnosti byla rafinovaně vyjmuta nezbytná složka jejího hodnotového systému – náboženství, které bylo vytlačeno ideologiemi.

Každá ideologie je scestná a vzbuzuje iluze, které jsou utopické. Připomínám to jako memento pro alternativu učinit z demokracie, lidských práv a humanity oficiální ideologii československé vnitřní a zahraniční politiky. Stav současné masové společnosti na Východě i na Západě je dokladem zhroucení všech pokrokových a rovnostářských idejí a neměli bychom na to zapomínat především dnes, kdy máme ještě jakous takous šanci volby. Ideje pokroku všeho druhu už selhaly, i když si od nich svět tolik sliboval a tolik jim věřil – a výsledkem je oblouzený, rozvrácený, zbloudilý svět.

Žijeme v době masových stran a společností – Československo, KSČ ani OF nejsou výjimkou. Složitý

chod moderních států podporuje tendence k organizaci, specializaci a byrokracii, což jsou konstitutivní znaky masové spotřební společnosti. V takové společnosti (a Československo do této kategorie patří) vždycky vznikají totalitní tendence, které ji mohou zničit – ne jenom komunistické podzemí v současnosti. Po rozkladu tradiční společnosti a její aristokratické autoritativní elity vzrostl vliv davů, dominující mocenské skupiny jsou přístupné vlivům a tlakům davů a naopak dav je atomizován, rozptýlen, neorganizován a tudíž velmi způsobilý a vhodný pro manipulaci a mobilizaci k totalitnímu hnutí. Samotné OF je výrazem analogických jevů a jeho devítiměsíční vývoj nese neklamné stopy podpisu amerických analytiků CIA a analytiků KGB na jeho vznik a působnost. Je koncipováno schopnými znalci, kteří mu tak usnadnili vysokou flexibilitu a multivariantní možnosti vývoje.

V Československu se naprosto nedostává nezávislých skupin mezi rodinou a státem – to je další významný aspekt závěrů provedené analýzy. Masová spotřebitelská společnost však nemůže vytvořit demokracii a demokracie vylučuje masovou společnost – je s ní neslučitelná. Toto dilema je skrytě obsažené a dovedně zamaskované v koncepci výkonu politické moci, jak je zaváděna zahraničními poradci prezidenta republiky. Východisko, nasvědčující k převládajícímu náklonu k totalitě, je v akcentování významu hospodářských reforem (jak bylo vypracováno Milošem Zemanem pro program OF), což předznamenává preferenci atributů zesilování davových spotřebitelských tendencí ze strany OF.

To předznamenává rovněž politický náklon Havlova kabinetu a náznaky formace rekonstruovaného OF v povolebním období – tedy náklon akceptovat

pokračování v zesilování masové společnosti spotřebitelů. Masová společnost spotřebitelů se vyznačuje převahou přímé akce a neorganizovaného hnutí, které překračuje rámec běžné legality klidných etap sociálního vývoje a ohrožuje a ruší demokratické institucní procedury (signál: forma útoku na dr. Bartončíka). Takto konstituované a opracované OF je způsobilé kdykoli podle potřeby zavést diktaturu. Protože masové hnutí, které může OF kdykoli vyvolat (jak to činila KSČ) popírá úctu k principům svobodné soutěže a veřejné diskuse jako základny pro kompromisní řešení konfliktních zájmů. Zejména dnešní OF, které je samo dílem takového hnutí (i když uměle vyvolaného) by na to nemělo zapomínat, protože může být vrženo proti odborům a obětováno. Legalita volbou by ho nezachránila.

Sociální hodnotový systém minulosti, na který se dnešní vláda odvolává, kladl hlavní důraz na práci a povinnost a hodnocení spotřeby jako něčeho, co je odměnou za práci, co však v životě člověka nemá hrát rozhodující roli. Neomezená spotřeba byla výsadou vládnoucích skupin, pro většinu obyvatelstva se však pokládala za zhoubnou a byla ztotožňována s rozmařilostí a mravní degenerací. Dnes jsme však v situaci, kdy lidé naplňují obsah slova svoboda množstvím zboží, hltáním dojmů z cest, počtem pornografických časopisů, striptýzů, neomezenou homosexualitou, násilím – a vláda tuto tendenci podporuje.

Zdrojem spotřebitelského způsobu života, který zasáhl Evropu amerikanizací po 2. světové válce a komunismem o 20 let později, je především depreciace budoucnosti, vyvolaná možností zničení světa v kteroukoli chvíli, pocitem jedincovy naprosté bezmocnosti proti tomu i proti úplné manipulaci

s jeho vědomím, dále rozvojem techniky, který umožnil masovou výrobu pro masovou spotřebu. Život potom dostal ve své hodnotové a postojové tendenci tento pohyb: lidé začali soudit, že pracovat je třeba tak, aby člověk co nejdříve, už v mládí, mohl užívat ovoce svého úsilí a není nutné se příliš starat o budoucnost, protože je nejistá a starý člověk už nemůže vychutnat všechny požitky, které trh života nabízí. Pokud jde o potomstvo, má se řídit stejnými pravidly. Pod vlivem tohoto životního kréda obyvatelstvo Československa silně zdegenerovalo.

Jasně konturované ideje a mravní normy ztratily na významu, rozšířil se morální a sexuální liberalismus, na významu a oblibě získaly viditelné a hmotné hodnoty, jako je oblečení, dobré jídlo a pití, osobní vůz, chata, kvalitní bydlení, cestování, sexuální život. Komunisté tento trend pochopili a navíc nabídli obyvatelstvu možnost krást, lhát, udávat, pomlouvat – beztrestně. Za to získali lhostejnost obyvatelstva, které se s jejich vládou smířilo a přestalo je obtěžovat. Proto prakticky neexistoval odpor proti komunistické vládě.

Spotřebitelský trend životního stylu se však setkává s faktem, že spotřebních statků, které přitahují zájem a aspirace lidí, není tolik, aby mohly být uspokojeny žádosti či potřeby všech. Spotřebitelskost není zdaleka ještě pro každého každodenní skutečností, její univerzálnost není v oblasti reality, ale především v oblasti chtění, aspirací, přání a hodnocení. Tento fakt ve svých důsledcích znamená, že věci, které jsou předmětem spotřebitelského usilování, si udržují svůj kurz i proto, že nejsou každému přístupné. Je velmi pravděpodobné, že aspirační hodnota japonského osobního auta ve stupnici společenského oceňování by okamžitě

poklesla, kdyby jej vlastnil každý. Stav, kdy je množství žádaného zboží menší než množství lidí, kteří po něm touží, je stavem boje a soutěže, který se projevuje hledáním nejvýhodnějších, nejefektivnějších a nejrychlejších cest k dosažení vzývaných hodnot.

Proto také současná masová, průmyslová společnost, je společností výkonovou. Její princip zvyšování životního standardu je ve své realizaci podmíněn výkonovým věděním, které se stalo náhradou vzdělání, nenahraditelným výrobním prostředkem a podstatným stavebním principem takové společnosti. Pouze tímto výkonovým vzděláním a věděním je možné dosáhnout iluze pokroku. Výkonové vědění je však vlastnictvím dominantních společenských skupin a všechno, co je zahrnováno pod pojem pokroku, je jimi neseno. Tyto dominantní mocenské skupiny jsou držiteli špičkových pozic, do nichž se dostaly na základě výběru orientovaného v podstatě na osobní výkonové vědění a které mají díky svým pozicím a rolím moc nebo vliv bezprostředně přispívat k udržení nebo změně sociální struktury a norem, které jsou jejím nositelem, nebo které na základě prestiže mohou hrát vzorovou roli, jimiž udržují a určují normativně chování jiných lidí.

Zachování komunistů v těchto pozicích jednoznačně určuje politickou tendenci, sledovanou Havlem a OF. Masová průmyslová a spotřebitelská společnost je hierarchicky členěna podle výkonové kvalifikace – společnost Československa je konstituována stejně a tento fakt nelze přehlédnout či ignorovat při posuzování motivace Havlova kabinetu. Podíl a význam vlastní práce rozhoduje o statutu a pozicích. Špičkové pozice zaujímají ti, kteří mají nejlepší výkon uznávaný skupinou – a to jsou

právě dominující mocenské skupiny, které se obvykle samovolně prohlašují elitou (Charta 77, OF). Důležité je, aby byl výkon skupinou uznáván. Pouze výkon doprovázený úspěchem opravňuje k zařazení mezi mocenskou špičku. Teprve úspěch činí kvalifikaci relevantní pro tvorbu dominantní mocenské skupiny: tyto dominantní skupiny nejsou omezeny na politickou oblast, ale působí i ve všech ostatních sférách, včetně zábavního průmyslu. Takováto masová průmyslová společnost konzumentů je životně závislá na stupňování produktivity, a proto v ní stále větší význam získává výkonová autorita (proto prezident a jeho poradci při každé příležitosti neustále prezentují svoje pracovní zatížení). Představitelé výkonové autority pak nutně usměrňují chod společnosti, které svou činností vtiskují tvářnost. V zájmu úplné realizace konzumní společnosti jako výkonové je odbourání všech determinantů vzestupu mimo rámec výkonového principu. Žádný úspěch však nespočívá pouze na odborném výkonu. Úspěch se často zahaluje tím, že se ideologicky legitimuje jako výkonová zdatnost (prezidentská kancelář, vláda, parlament).

Dnešní československou spotřebitelskou společnost charakterizuje především snížení kdysi převažujícího podílu rodiny na zespolečenštění jednotlivce. Tuto funkci do značné míry převzala škola, ubytovna, reklama, televize a vrstevníci. Novodobou společnost vyznačuje hojnost styků, jejich rozdrobení a odosobnění, osamocení jednotlivce uprostřed množství. Vznikla otupělost k přemíře dojmů, peněžní hospodářství vede k uniformitě spotřeby, zdůrazňuje se výkonnost, která vede k vykořisťování. Člověk tak nabývá svobody úděsnější než otroctví, vedoucí ke splynutí s něčím větším a mocnějším.

V takto koncipované společnosti je nejvýznačnější tendencí stálý rozvoj byrokracie. Členové této byrokracie mají nejvýraznější problémy: rozpory mezi povinností a osobními zájmy, nutnost družnosti a sebeovládání, vytváření klik a mafií, potřeba ztotožňování se s cíli úřadu či podniku, pocit bezmocnosti. Taková byrokracie vyvolává oddělování cílů od prostředků, což má za následek oddělování normativní, které se projevuje jako dezintegrace a rozklad hierarchie jakýchkoli hodnot. Vzrůstající specializace masové společnosti produkuje veliké množství hodnot navzájem nespjatých, nesouvislých. Úpadek autority církví je jen jedním článkem trendu, k němuž patří pokles prestiže patriarchální rodiny, ztráta identity osobnosti a oslabení její autonomie.

Převládá člověk řízený zvnějšku, podřízený úplně manipulaci. Člověk naprosto způsobilý přijmout jakoukoli diktaturu a zcela neschopný jednání podle vlastní úvahy a s odpovědností za ni. Člověk neschopný samostatného života v demokracii, pokud jí nebude rozumět jako pouhému heslu, vyhlašovanému k vytržení davu.

Ekvivalentem přebytku hodnot, produkovaných takovou konzumní společností, je obtížnost volby a výběru: masový člověk je v postavení malého dítěte v obrovském hračkářství: všechno ho přitahuje, ale všechno si koupit nemůže a když už se pro něco rozhodne, ví, že ho to nebude dlouho bavit. Je indiferentní ke všemu specifickému.

Je evidentní, že v Československu tento typ lidí převládá a mělo-li by se stát cílem jeho zdokonalování v těchto jeho vlastnostech, pak je demagogií deklarovat demokracii, humanitu a lidská práva, protože takové ideje jsou s takovýmito lidmi

neuskutečnitelné. Davy takových lidí budou dnes zbožňovat Václava Havla se stejnou samozřejmostí, jako zítra v milionech budou požadovat jeho veřejnou popravu.

Destrukce člověkova vztahu k transcedenci je paralelou rozkladu jeho vztahu k ostatním lidem. Dnešní lidé jsou blíže primitivnímu modlářskému kmeni než náboženské kultuře středověku. Kromě regrese k modlářskému pojetí boha do náboženství vnikly představy podstatných rysů současné konzumní společnosti. Konzumní člověk, přeměněný ve zboží a prožívající svou životní energii jako investici, která je mu prostředkem k dosažení co největšího zisku se zřetelem k jeho postavení a k situaci na trhu osobností, si přeměnil víru v Boha v psychologický nástroj lepšího přizpůsobení pro konkurenční zápas, v prostředek ke zvýšení schopnosti dosáhnout úspěchu. Stejně tak si sympatie k ostatním přeměnil v neosobní slušnost a Boha změnil v generálního ředitele akciové společnosti světa.

Organizovaná transformace politických a komerčních potřeb v potřeby individuálního člověka vnitřně utlačuje, a tak oživuje tradiční náboženské víry. Tato vnitřní identifikace, která je ideologickým protějškem eliminace opozice antagonistických zájmů a skupin, které spotřebitelská společnost považuje za svou největší vymoženost, vede k omezení vnitřní dimenze ducha. To všechno je důsledkem totálního přízemního empirismu v práci s pojmovým aparátem, který je metodologickou legitimací duševního zmatku dnešních intelektuálů.

Zmasovění poslechu rozhlasu, televize a četby tisku usnadňuje společenské a politické změny. Obecenstvo jejich produkci přijímá, přitakává jím uznaným hodnotám a nerozrušuje-li ho upoutáváním

pozornosti na hlubokou problematiku bohatého vnitřního života člověka, je spokojeno. Intelektuál stále řeší dilema: služba v byrokratickém stroji nebo úsilí o uskutečnění vlastních ideálů za cenu osobní oběti.

Z potřeby zničení hodnot se davová spotřebitelská kultura neopírá o abstrakce, ale o hvězdy: operuje s hrdiny, kteří jsou symbolem společenských hodnot a de facto ekvivalenty antických bohů. Tento aspekt byl příčinou neobyčejně rychlé ztráty prestiže Charty 77 a OF a jejich někdejší popularity.

Zmatení a destrukce hodnot nutí mladou generaci k přizpůsobení, které se projevuje cynismem, soustředěním se na úzký obor, jehož ovládnutí skýtá záruku úspěchu, a zanedbáním všeho ostatního. Část mládeže pohrdá konvencí a úctyhodným životem, má nechuť k životnímu soutěžení a pohrdá životním stylem svých rodičů. Jejich vzpoura proti rodičům je přivedla do opozice režimu, vrhla je do ulic a motivovala jejich jednání v minulém roce.

Kult umění je podporován, protože má schopnost vytvářet mýty – proto prezident dramatik a invaze zpěváků a herců do vlád a parlamentů. Film, televize, poskytují hotové modely vyjadřování citů a postojů a tím ovlivňují myšlení a chování lidí. Proto všichni generální ředitelé televize, rozhlasu a filmu jsou (bývalí?) komunisté. Zábavní průmysl spotřebitelské kultury může vyrábět pouze výrobky sériové a s krátkou životností – včetně popularity prominentů. Sériovost obsahu je charakteristickou vlastností masové spotřebitelské kultury: umožňuje masový odběr a masovou spotřebu, vytváří návyky a zájmovou orientaci. Preference takového pojetí kultury prezidentem může odrazovat. Taková kultura, zejména pak televizní, ve srovnání s tradiční

kulturou zvětšuje vizuální formy exprese a vytváří kulturu obrazů. Její konzumenti soudí, že účast na kultuře se zakládá na shlédnutí a jsou přesvědčeni, že pro porozumění obsahu stačí krátký pohled. Tím se ztrácí schopnost kontemplace, koncentrace a uvažování. Pohled na film nebo na televizi není spojen s vlastní úvahou, jako kupř. u knihy, plastiky nebo hudby, a vzniká primitivní, infantilní vztah ke světu. Tento moment vede ke zmenšení role psaného slova, ke krizi knihy. Občanský spotřebitelský dav státu se zřetelně cítí lépe pod tlakem autority než ve svobodné liberální demokracii, protože neví, co si s takovou svobodou počít, zvláště když je spojena s neutěšenou hospodářskou situací, protože jsou to velké děti, infantilní dospělí, kteří chtějí, aby se o ně někdo staral. V liberální demokracii však mají pocit, že se o ně nikdo nestará. Svoboda se jim stává břemenem a touží po silné ruce někoho, kdo by o ně pečoval a převzal za ně veškerou odpovědnost. Dávají přednost hospodářské a spotřebitelské zabezpečenosti před politickou svobodou. Nejsou schopni autonomní morálky – jejich morálka je vysloveně heteronomní a spočívá víceméně na autoritě: řídí se tím, co je jim shora jako mravní povinnost uloženo, nejsou však schopni určit, co má být touto mravní povinností. Konvenuje jim moc, nikoli právo – právu se podrobují jen proto, že je spojeno s mocí. Této moci se čs. spotřebitelská masa koří tím více, čím je energičtější, a projevuje vůči ní masochistické postoje. Jakýkoli vládce je pro ně nositelem numinosního hodnotového zážitku a ten není možný bez momentu tremenda.

Podobný postoj zachovává čs. spotřebitelský dav i ve vztahu k politickým ideologiím. Jejich náboženský instinkt se projeví i tehdy, když se

odkloní od náboženství. Kterákoli politická ideologie či státní ideologická dogmatika mohou mít v Československu úspěch jedině tehdy, stanou-li se samy sekularizovaným náboženstvím. Spotřebitelská veřejnost od nich vyžaduje jednoznačnost, kategoričnost, dogmatičnost a samospasitelnost. Filosofická kritičnost, skepse a relativnost je tomuto davu naprosto cizí.

Takový dav, v nějž se změnila čs. společnost, nemůže být nositelem hospodářského, politického a kulturního života, protože je v podstatě pasivní, netvořivý a neplnohodnotný. Může sehrát kladnou funkci jen v takovém systému, který respektuje tuto jeho bytostnou přirozenost a buduje sám sebe na určitých konstituantách. Existuje zřetelné nebezpečí, že těchto vlastností bude bez nápravy použito k vytvoření nové organizace s výrazně totalitními sklony, kupř. v rámci OF.

Neuvědomovat si tento stav československého obyvatelstva a nezařídit se podle toho se rovná politické sebevraždě. Tato občanská veřejnost je nyní jako celek i jako jednotlivci depersonalizována. Výsledkem je jakýsi nový druh poddanství, jemuž obyvatelstvo uvyklo a je způsobilé jakémukoli aktivnímu přizpůsobování se. Podřizuje se jakékoli reklamě a propagandě, která je součástí politické manipulace, exploatuje různé instinkty a postoje, zakořeněné ve vědomí tohoto davu, a proto se výkon vnitřní moci bez ní nemůže obejít. Dvě generace vyprodukované padesáti lety diktatur uvykly poslouchat a dokonce se aktivně ztotožňovat s příkazy režimu, ztotožňovat se s každým režimem a pracovat tak na svém podřízení. Lidé už akceptovali, že všechna závažná politická rozhodnutí, kterými se vůdčí mocenská skupina (kterákoli) podjímá

moci, jsou vynášena a prováděna arbitrárně, samovolně, bez nejmenší kontroly ze strany veřejnosti, a že se k tomu vydatně používá prostředků dominace a manipulace. I když propaganda není vždycky přijímána afirmativně a někdy se střetává s výsměchem a ironií či lidovým vtipem, nemůže tento typ reakce rozložit perfektně vypracovaný systém dominace a manipulace, který se beze změny používá dosud. Tento systém je příliš účinný, než aby jej mohl dav účinně kontrolovat či korigovat vyzkoušenými prostředky protipůsobení. Naprostá okupace všech prostředků masové komunikace umožňuje denně napájet občana státním vědomím, které ta která skupina manipulátorů pokládá za funkční, zglajchšaltovat jeho myšlení. Komunistická oligarchie se v minulosti orientovala spíše na predominaci než na výkon, a to ji přeměnilo ve strnulou a uzavřenou. Tato skupina lidí byla k moci vynesena masami a pak si je prostřednictvím totální centralizované organizace společenského života podrobila a ujařmila je. Vyšší byrokracie v jejích službách, která dodnes zůstala nedotčena, se nestřídala tak často jako jiné mocenské skupiny a získala díky své stabilitě před ostatními předstih a ovlivňuje dosud stále tvorbu politické vůle. Domněnka, že proces tvorby politické vůle se uskutečňuje zdola nahoru, je iluzí, o jejímž primitivismu už snad v Československu nikdo nepochybuje. Lidé v konzumní společnosti nejsou schopni tvořit politickou vůli bez pomoci sociálně a politicky aktivních menšin. Demokracie v davové konzumní společnosti předpokládá pevné vedení, dobře fungující systém, což jsou v podstatě podmínky nesplnitelné. V každé demokracii všude na světě vládne mocná menšina nad širokou občanskou veřejností a v existenci

těchto mocenských menšin tkví faktické nemožnosti demokracie. Pojem demokracie je už jen politickým propagandistickým heslem, demagogickou formulkou či derivací. Klasická demokracie západního typu přestala plnit svou funkci a je stále méně schopna integrovat společnost svými metodami politického řízení a vedení. Její osud nyní závisí na tom, zdali si dokáže vytvořit vůdcovské vrstvy, jež by odpovídaly její podstatě. Nepodaří-li se to, pak se velmi pravděpodobně neubrání náporu některé modifikace totality. Prvořadou krizí obyvatelstva Československa je krize mravní a krize postojů. Prostě napodobování západních systémů v sobě skrývá nebezpečí vtažení země do dalších krizí, které se projevují v celé Evropě a odsunují ji na periferii světa.

Dynamika změn vztahů mezi lidmi nejen v Československu, zůstane-li neřízena, člověka zničí. Bude-li řízena, zničí jeho individualitu a všechny hodnoty, které dosud ve svých dějinách vytvořil. Napětí mezi těmito dvěma alternativami, mezi zkázou v jedné či druhé formě, se stává měřítkem, jímž je odměřována budoucnost.

4. Obecné podmínky

Od počátku 20. století nastala doba konce všeho neměnitelného a posvátného a začala doba relativismu bez hranic, doba zmechanizování života, doba manipulátorů a spotřebního davového člověka. Ideologové všeho druhu, utopisté a revolucionáři už neposkytují žádnou naději, protože jejich království pravdy na zemi a věčného vysvobození ve svobodě byly vždycky neuskutečnitelné. Všichni byli obětí vlastní neznalosti hranic možného.

Mezinárodní finančníci, profesionální političtí hráči a relativističtí manipulátoři naproti tomu vytvořili skutečnosti, které v mnohém předstihly sny utopistů. Jejich produkty jsou velkoměsta, organizátoři davů a jejich smýšlení, náhrada života spotřebitelstvím a světové sjednocení. To všechno nemuselo být předem plánováno, předvídáno ani proklamováno, nemuselo to být do důsledků součástí žádných idejí, postupné aproximace k tomuto stavu byly víceméně dílem nahodilostí, dovedně využitých. Neplánovanost vědeckých a technických vynálezů vytvořila technologické prostředí, které život člověka radikálně rozdělilo na specifické funkce, jež jsou měřeny a řízeny. Život se rozbil do útržků. Lidé žijí každý útržek samostatně a nemohou je spojit v celek, který by dával nějaký smysl. Člověk žije různé životy v jednotlivých episodách a má je zpřeházené. Žije jednu episodu a na ty ostatní nedokáže zapomenout, nemůže se jich zbavit. Když to nejméně chce, vynoří se a stojí nesmiřitelně proti sobě. Části jsou jasné, ale celek je mlhavý a nepochopitelný. Není jasné, zdali rozum člověka osvobozuje, nebo zdali činí nesčetné inovace samu strukturu společnosti ještě nejasnější a záhadnější. Je však stále zřejmější, že člověk, manipulátor, byrokrat či vědec ztrácí svou intelektuální vládu nad skutečností.

Tento relativistický stav vytváří mezi lidmi a lidskými hodnotami, k nimž dospívali celá tisíciletí, nové prostředí, v němž jsou všechna předcházející přesvědčení, světská i náboženská, zpochybněna. Už druhá polovina 19. století naznačovala krizi všech idejí, demokracie, náboženství i politiky.

Demokracie stojí tváří v tvář vysoce technologickému světu, v němž je společnost nedemokraticky rozdělena na vysoce kvalifikované a vysoce nekvalifikované sektory a lidi. Vzniká otázka, zda bude vládnout technologická mocenská skupina. Náboženství a filosofie prožívají svou vlastní krizi. Jakmile lze jednou pochopit vnější prostředí, člověk už nepotřebuje útěchu vymyšlených demiurgů. Avšak v tomto novém postoji musí člověk čelit trapné skutečnosti, že při poznání různých aspektů společnosti se společnost jako celek zdá být nevysvětlitelná. Kromě toho musí člověk převzít novou odpovědnost za svůj svět, v němž už není vhodného nadpřirozena, na které by svaloval vinu za své neštěstí.

Technologie je ve své podstatě sociální povahy a sociální krize se často odrážejí v literatuře, která citlivě reaguje, než v číslech, vykazujících výrobu a spotřebu zboží. Vzpoura, pochybnosti, odcizení a dekadence dnes patří k dominantním literárním a uměleckým tématům. O všem lze pochybovat a zdá se, jako by se lidstvu hnusil jeho vlastní vývoj. Všechno myšlení končí v nejistotě a zmatku a taková je celá dnešní nálada.

Bolševismus už nemá žádný význam a kapitalismus spěje ke svému konci vlastní dekadencí, protože jeho ekonomie ničí jeho vlastní civilizaci a osobnost jednotlivého člověka. Převzetí takového vzoru by nemělo být programovým cílem, zejména pak ne dominantním programovým cílem. Klasické pojetí kapitalismu kombinovalo zvláštní etiku s výrobním systémem: soutěžící jednotlivec se svým absolutním právem na soukromé vlastnictví sloužil druhým lidem tím, že šel za vlastním prospěchem. To byl volný trh, tj. neviditelná ruka určující ceny, přidělující peníze a výrobní prostředky tam, kde jich

bylo možné využít nejlépe, atd. což usměrňovalo každou antagonistickou osobní chamtivost ke společnému dobru. V takové situaci je vydělávání peněz ctností, protože podporuje individualistické snahy, inovace a bohatství společnosti. Toto svobodné soutěžení však svými vlastními hluboko zakořeněnými tendencemi téměř zničilo samo sebe. Vedlo k soukromé kolektivizaci ekonomie a k velkému nahromadění bohatství několika málo lidí a tomu odpovídající koncentraci ekonomické moci v rukách lidí, kteří často nejsou majiteli, nýbrž jen správci a manažery investovaných kapitálů, jež spravují podle vlastního dobrozdání s cílem zvětšit zisk. Dekadence se projevuje právě v této koncentraci a kolektivizaci, z níž vyplývá možnost diktovat ceny spíše než reagovat na zákon nabídky a poptávky, využití zisků a plánovacích technik, stratifikace vynalézavosti a odstranění rizika na peněžním trhu. Tato kolektivizace vede ke krizi odpovědnosti – vzniká otázka, zda je manažer odpovědný pasivnímu akcionáři nebo veřejnosti.

Tento západní hospodářský vzor byl tradičně identifikován s úsilím dosáhnout okamžitého peněžního zisku. Poněvadž se však korporační podnik rozvíjel po dlouhou dobu své činnosti, jeho moc už není osobní, nýbrž kolektivní a zástupná. Tak existuje možnost, že při dlouhodobém plánování budou korporace ochotny svou politiku integrovat s politikou státu. Protože korporace spěje k byrokratickému kolektivistickému řádu, který není kapitalistický ani socialistický, vzniká nová filosofie a metoda řízení.

Dekadence chudiny spočívá v její neschopnosti snesitelně vládnout sobě samé. Vlastnosti a city, které u ní vyvstanou ve dnech vášnivých a spontá-

nních povstání, jako solidarita, loajalita apod., se zinstitucionalizují a zbyrokratizují, jejich vedoucí skupina se změní v cíl sobě samé a utlačení zůstanou předmětem historie, nejnižší figurou ve hře. Protože dekadence chudiny otupila své dřívější ostří a dekadence kapitalismu se změnila v korporační kapitalismus, skončila pojetí socialismu a kapitalismu z 19. století jako utopie. Tradiční sociální kategorie se staly anachronismem. Nynější problémy mají co dělat s kvalitou života a k ní nemají ideologové minulých dob co říci. V masové spotřebitelské společnosti však chybí dynamika, impuls pohybu vývoje, chybí vnitřní opozice. Možná, že ji jednou vytvoří vzdělaní i nevzdělaní lidé, kteří se v takovém světě ocitnou mimo konzumní hru.

Když Bůh zemřel, člověk, který ho měl nahradit, se znechutil sám sobě. Z toho pak vznikla krize víry a nevíry, která způsobila duchovní prázdnotu 2O. století. Člověk se začal bát své vlastní moci. Ve vakuu této krize je nebezpečí, že se může zrodit uměle zkonstruovaná fanatická pseudovíra. V rozkladu světa má člověk možnost vytvořit svět nový, uvědomí-li si skutečnou dynamiku tohoto světa.

Technicky je možná podstatná redukce práce a tím i úsilí o obstarávání živobytí, avšak takové osvobození bude nejen zdrojem nové spirituální krize. Bez práce a s ní spojeného přinucení se může společnost rozpadnout. Práce symbolizuje boj člověka o přežití, přičemž velká většina lidí nemá možnost vybrat si ten druh práce, o který by měli největší zájem, ale nadbytek může tuto situaci změnit. Taková alternativa se však může zvrhnout v chaotickou situaci, kdyby byl odstraněn vliv nutné práce, přinášející vystřízlivění. Takové změny mohou člověka zničit. Volnost vzniklá z nadbytku vzbudí v člověku

vrozenou schopnost destrukce tím, že ho zbaví nutnosti pracovat.

Buď si tedy člověk zvolí novou společnost, anebo si nová společnost zvolí jeho a zničí jej. Náhodné změny se už staly mocným plánovacím faktorem a nebude-li jiného, moderní technologie bude sledovat svůj vlastní podvědomý plán. Umožní vznik celostátního ekonomického plánování, které povede k totalitě a vytvoří tupou, na nic nereagující mocnou byrokracii. Plánovaná ekonomie použije spotřebitelského trhu a cenového systému jako způsobu k určování vkusu veřejnosti. Tyto tendence se už zcela zřetelně projevují v koncepci hospodářské reformy, jejímiž autory jsou osvědčení komunisté.

Člověk byl schopen ovládnout přírodu, ale není schopen ovládnout sám sebe. Je otázkou, může-li změnit racionalitu svého výrobního procesu v racionalitu lidskou. Vývoj spěje k vytvoření velmi tenké vrstvy mocných a ohromné odcizené masy. Odcizení, cizota, se už dnes projevují jako stav osamocení, odloučenosti a boje, stav plodící starosti o prosazení a upevnění své existence ve společnosti. Je to stav nespoléhající na nic, stav vůle po majetku a moci. Postupná racionalizace světa provokuje otázku, nestává-li se politika anachronickou iracionální perverzí uvnitř trendů narůstajících pravidelností, schematizace a technizace.

III. LIMITY MOŽNOSTÍ

Faktická světová moc je neviditelná a projevuje se řízením oběhu peněz a finančními operacemi, které pak dávají výraz politice. Světovým rozměrem této působnosti jsou určeny hranice a možnos-

ti každého odporu proti směru, jímž je řízen osud lidstva a jednotlivých států. Komunismus i kapitalismus vytvořily konzumní společnost, která je řízena výlučně regulací oběživa. Na této bázi bude probíhat každý proces, který na sebe může vzít jakoukoli zprostředkovací podobu. Důsledkem je odlidštění.

Vliv peněz jako prostředku ovládání lidí změnil vztahy lidí mezi sebou a vztahy jedince ke společnosti. Dovršenou formou abstrakce společnosti a atomizace dnešních jednotlivců je peněžní forma směnné hodnoty, peníze jak v kapitálové, tak i úrokové podobě.

Peníze se staly nejpevnějším poutem mezi lidmi a podstatou jejich nejreálnější pospolitosti a nestrpí žádnou jinou, jež by stála nad nimi. Peníze, to je žárlivý Bůh Izraele, který vedle sebe nestrpí žádného jiného Boha. Peníze degradují všechny lidské bohy a mění je ve zboží. Peníze se staly hodnotou všech věcí, hodnotou, která se ustavila sama pro sebe. Staly se universálním prostředkem veškeré moci, která je v dnešní době uplatňována. Jejich ovládání je spolehlivě anonymní a prostřednictvím této anonymity je spolehlivě anonymní i jimi vykonávaná moc. Peníze zbavily celý lidský svět a přírodu jejich přirozené hodnoty. Staly se odcizenou podstatou lidského jsoucna a tato cizí podstata člověka ovládá a člověk se jí koří. Zatímco politika je zdánlivě nadřazena peněžní moci, ve skutečnosti se stala její nevolnicí. Moc peněz je despotická, osudový extrakt, který se stal všeobecným katanem, vypovídajícím válku celému lidskému pokolení. A přece je to v podstatě zvnějšněná mohoucnost lidstva, jeho odcizená a na pospas se vydávající rodová podstata.

V penězích nabývá všechno zboží svého odcizení a zároveň však jediného adekvátního bytí. Zboží, univerzální cíl současné politické konzumní společnosti, se totiž stává zbožím jen všestranným zcizováním – směnou. Tuto schopnost či tuto potřebu všestranného zcizování neustále zdokonaluje a rozvíjí, neboť je to její základní existenční projev. Peníze jsou vrcholným uspokojením této potřeby. Protože představují odcizenou podobu všeho ostatního zboží, čili produkt jejich všeobecného zcizování, jsou absolutně zcizitelným zbožím. Proces oddělování směnné hodnoty od hodnoty užitečné je současně věcným výrazem procesu oddělování společnosti od jednotlivých individuí, jehož výsledkem je prázdná abstrakce společnosti na jedné straně a masa izolovaných, navzájem nerozlišitelných individuí na straně druhé. Tato reálná abstrakce od všeho lidského je nejhlubší výraz nelidské podstaty této politické činnosti.

Volba tohoto způsobu světovou politickou mocí samozřejmě strhla k nápodobě všechny, kdo se světové politiky zúčastňují. Finanční politika se stala univerzálním prostředkem boje o světovou moc a současně i prostředkem boje proti ní.

Všechny lidské vztahy se přetvářejí v kvantitativní atribut mrtvých věcí. Každé nové určení rozvíjejícího se systému (pojmu) hodnoty je novým abstrahováním od dalších kvalit. Proces jeho konkretizace je procesem zabstraktňování člověka – stejně jako proces subjektivizace hodnoty je procesem objektivizace člověka (stává se objektem působení svých vlastních výtvorů).

Výrobce zboží vyrábí věci, které pro něho samého nemají bezprostřední hodnotu, ale mají užitnou hodnotu pro jiné. Pro výrobce mají jen tu užitnou

hodnotu, že jsou nositelem směnné hodnoty a tak prostředkem směny. V důsledku toho je majitel zboží nucen samotnou povahou svých výrobků, zbožím, zcizit je za jiné zboží, jehož užitnou hodnotu potřebuje. Vůbec všechno zboží má tu vlastnost, že nemá užitnou hodnotu pro své majitele a má užitnou hodnotu pro své nemajitele. Musí proto přecházet z ruky do ruky, vstupovat do směny, kde se teprve vztahuje k sobě jako hodnota a jako hodnota se také realizuje. Forma peněz je jen odrazem vztahů všeho ostatního zboží, který utkvěl na daném zboží. Peníze se stávají směnným prostředkem zboží, charakterizujícím procesem oběhu, tj. oběživem. Tato zprostředkující funkce peněz je životně důležitá, lokajská a dohazovačská. Vznikají dvě protikladné, navzájem se doplňující metamorfózy: přeměna zboží v peníze a zpětná přeměna peněz ve zboží, tj. prodej a koupě. Oddělení koupě od prodeje rozkládá původní prostou výměnu. Nikdo nemusí kupovat bezprostředně po tom, co prodal. Může peníze podržet a čekat na výhodnější příležitost. Kromě toho nemusí čekat na místě. Může se s penězi v kapse vydat do světa hledat jiné trhy, které lépe uspokojí jeho potřeby a pravděpodobně vyvinou nové. Tento charakter rozvinuté peněžní směny a její rozšíření znamená definitivní přetržení pupeční šňůry, která poutá individua k přirozeně vzniklé pospolitosti, a likvidaci bezprostředního vztahu člověka a přírody. Na místo izolovaného, místního, primitivního vývoje s jeho omezeným lokálním individuem nastupují (s rozšiřováním trhu na světový trh) světové dějiny, kterým odpovídá světodějná existence individuí, jakási empiricky univerzální individua. Osvobození každého jednotlivého individua se uskutečňuje tou měrou, nakolik se dějiny mění v dějiny světové.

Oběh je nepřetržitý pohyb zboží, ale pokaždé jiného zboží. Každé zboží se pohne jen jednou, pak zaniká, naplňuje své poslání. V dalším pohybu pokračuje nikoli jako totéž zboží, nýbrž ve svém zrušeném jsoucnu, tj. jako jiné zboží – jako zlato.

Oběh tedy představuje jednotu nepřetržitosti a přetržitosti, přičemž jeho trvání, jeho nepřetržitost připadá zcela penězům. Změna formy zboží se jeví jako přemístění peněz. Peníze uvádějí zboží do pohybu tím, že realizují jeho ceny, že vůbec celý pohyb vychází od peněz, kdežto zboží je nehybné. Peníze tu představují božstvo v jeho absolutní neomezenosti a všudypřítomnosti, v teistické podobě. Jejich zlatý háv způsobuje, že se jim klanějí i nevěřící.

Hodnota zlata a peněz není jejich vlastní hodnotou, nýbrž hodnotou celého světa zboží, kterou pouze představují tím, že jim dávají cenu. V této podobě existují jen jako myšlená hodnota, jako ideální forma, existující jen v představě. Zatímco zlato se stává ideálními penězi neboli měrou hodnoty proto, že všechna zboží jím měřila své hodnoty a tak je činila pomyslnými protiklady své užitečné hodnoty, podobou své hodnoty, stává se reálnými penězi v důsledku toho, že je zboží při svém všestranném zcizování činí skutečně odcizenou čili přeměněnou formou své užitné hodnoty, a tedy skutečnou podobou své hodnoty. Zrada peněz, jejich výlučné postavení, spočívá tedy v tom, že zatímco zboží se vzdává penězům cele, zachovávají si peníze své soukromí, chovají se zdrženlivě. Zboží se zřeklo své obecnosti, kdežto peníze se nezřekly své zvláštnosti. Peníze, které byly dříve pomíjivým bytím, se nyní stávají jejím absolutním bytím, proti čemuž se jednotlivé zboží jeví jako pouhé

zdání, jako jejich odlesk. Z pouhého prostředku se peníze staly samoúčelem, ze svého pohybu učinily obsah směnného procesu a tento tudíž pouhou formou. V penězích mizí veškeré rozdíly, veškerá individualita. Avšak tím, že odcizují veškerou individualitu, stávají se samy jediným, výlučným individuem. Peníze jsou absolutním zbožím, absolutní jsoucností hodnoty. Zatímco každé zboží je pomíjivé, konečné, peníze jsou věčným, nekonečným, nepomíjivým jsoucnem hodnoty. Hodnota je tu adekvátní svému pojmu. Zboží se ukázalo pro peníze pouhým rozlišovacím momentem, pouhým dočasným odcizením vědomí. Co je Bůh pro teoretický svět, to jsou peníze pro praktický život převráceného světa: odcizená mohoucnost lidstva, jeho zašantročená životní činnost.

Peníze pomáhají zprostředkovat výměnu látek mezi člověkem a přírodou, mezi člověkem a člověkem tím, že umožňují vzájemnou výměnu činností. Tak se peníze postupně staly univerzálním zprostředkovatelem, prostředníkem vůbec. Místo aby člověk byl sám prostředníkem člověka. V této podobě se stávají skutečným božstvem, neboť jsou skutečnou mocí nad tím, co zprostředkují. Jejich kult se převrátil v samoúčel. Předměty, odloučené od tohoto prostředníka, ztrácejí hodnotu. Nikoli on je odleskem světa zboží, nýbrž svět zboží je jeho odleskem. To se pak zcela zvláštně opakuje a prokazuje v penězích jako kapitálu, je-li kapitál použit k politickému a duchovnímu ovládání lidí. Do té doby zprostředkovávaly věci a tím i lidi, nikoli však samy sebe. Nyní jsou absolutním zprostředkováním v sobě samých, cílem sobě samých, tedy samoúčelem. Veškerý zprostředkující pohyb k tomu výsledku beze stopy mizí: peníze plodí peníze, vystačí si samy a jejich

původní poslání je zcela zapomenuto. To je největší vítězství anonymních vládců.

Protože všechno zboží je jen představovanými penězi, jsou peníze jediným skutečným zbožím. V protikladu ke zboží, které představuje samostatné bytí směnné hodnoty, všeobecné společenské činnosti, abstraktního bohatství, je zlato materiálním bohatstvím materiálního bytí, smysl všech věcí, kompendiem společenského bohatství. Svou formou je zároveň bezprostředním vtělením všeobecné činnosti, svým obsahem souhrnem všech reálných prací. Je to všeobecné bohatství jakožto individuum. Peníze samy jsou jedinou individualitou a nestrpí vedle sebe žádnou jinou individualitu. Jednotlivé formy bohatství představují alikvotní části tohoto všeobecného bohatství, společného jmenovatele všech věcí. Je to naprostá nadvláda kvantity, která zplodila dnešní konzumní společnost, tak snadno ovladatelnou anonymně kýmkoli.

Tato specifická forma bohatství uspokojuje lidské potřeby rovněž specifickým způsobem – abstraktně. Zatímco po stránce užitné vyjadřuje zboží svým vztahem ke zvláštní potřebě jen jeden moment, moment hmotného bohatství, jeho ojedinělou stránku, uspokojuje jen jednu určitou potřebu, uspokojují peníze každou potřebu. Jakoukoli potřebu mohou uspokojit (jako smyslová abstrakce) zase jen abstraktním způsobem tím, že přemění všechny potřeby v jedinou potřebu: v potřebu peněz. Jsou proto po této stránce spíše ochuzením než skutečným bohatstvím a obohacením – považujeme-li za skutečné bohatství mnohostrannost potřeb člověka.

Peníze nepředstavují žádný individuální vztah ke svému držiteli a jejich držba neznamená rozvoj některých osobnostních vlastností jeho individuality,

protože samy nemají žádnou individualitu. Existují jen jako předmět, jehož se lze mechanicky zmocnit a který lze právě tak dobře ztratit. Držiteli však poskytuje všeobecnou vládu nad společností, nad celým světem požitků a činností. Peníze dělají z každého člověka něco, čím sám o sobě není. Být a jevit se se stalo dvěma rozličnými pojmy.

Nikdo tu nemůže prokázat svou skutečnou totožnost.

Penězům však chybí jakékoli kvantitativní určení. Kvantitativní zvětšování je jediným způsobem jsoucna a pohybu, které peníze mají – nekonečného pohybu. Jejich trýzeň je v neschopnosti sebeuspokojení – s každým novým přírůstkem nabývají nových hranic, nového omezení, které se nesnáší s jejich podstatou. Bezměrnost je jejich pravou mírou: protiklad mezi jejich existencí (jejich určitým množstvím) a jejich pojmem (bezměrnost) je nekonečný, nezprostředkovatelný. To je zdroj jejich neuhasitelné žízně i nevyčerpatelné energie a aktivity.

Uvedené principy byly jednou z příčin nynějšího ústupu komunismu a jeho stažení ze světové politiky: Stalinova a později Brežněvova koncepce hospodářské a finanční autarkie se ukázala být méně efektivní, než se původně očekávalo, a volný trh na Západě zplodil konzumní společnost, ovladatelnou totálně a s menšími riziky.

Národní ekonomiky neexistují, existuje pouze světová ekonomika, jejíž řízení je určováno konsorciem 14 světových bank. Tento jediný fakt rozhoduje o suverenitě států a nezávislosti jejich politiky, protože toto konsorcium vlastní, řídí, nebo alespoň kontroluje 72 % veškerého světového oběživa.

Rozhraními, uvedenými v této analýze, jsou určeny možnosti politického angažování KPVČ. Navržené formy takového vystoupení jsou obsaženy v Důvodové zprávě, která je rovněž podkladem ke schůzi dne 15. 9. 1990.

Tato analýza je výhradním vlastnictvím KPVČ. Prosím o její projednání a vyjádření stanoviska k ní.

V Praze, dne 11. srpna 1990

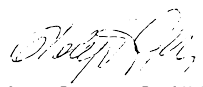

Miroslav Dolejší

Tomáš Pecina

TOMÁŠ PECINA O ANALÝZE

Tomáš Pecina na *Britských listech*[1] v roce 2001 zhodnotil *Analýzu 17. listopadu* následovně:

Zemřel Miroslav Dolejší, autor bible všech českých „konspiračních teoretiků“, *Analýzy 17. listopadu*. S odvoláním na exilový *Polygon* to oznámil na fóru *Britských listů* Globalista (přezdívka Jiřiny Fuchsové). Domácí sdělovací prostředky událost nezaznamenaly. V čem měla *Analýza* pravdu a v čem se mýlila (nebo záměrně dezinformovala), bude otázkou pro nastupující generaci historiků a novinářů. Ačkoli svým antisemitismem byla *Analýza* atraktivní zejména pro radikální pravici, bylo by chybou pominout její jádro, které je racionální. Ne všechna tvrzení dokumentu mají ovšem stejnou platnost a věrohodnost:

1. Dolejší tvrdí, že demokratická opozice v komunistickém Československu, soustředěná kolem Charty 77, byla od počátku „operetním disentem“, kontrolovaným složkami mocenského aparátu totalitního státu a řízeným ve shodě s bilaterálními sovětsko-americkými úmluvami. Je pravda, že benevolence státu vůči

1 http://www.britskelisty.cz/0108/20010827b.html

chartistům byla značná a obrovskou mediální kampaň nelze vysvětlit jinak než jako pokus o zviditelnění opozice; šlo bezesporu o to, aby si veřejnost, uspaná k pasivitě, zafixovala jména, která později, jako nezpochybnitelné představitele „disentu“, podpoří v rámci demokratických procesů. Rovněž je nesporné, že akce Charty měl režim plně pod kontrolou a „kovbojské historky“ disidentů (včetně např. Kavanových výletů do ČSSR) jsou velmi málo věrohodné.

Na druhou stranu je obtížné připustit, že by špičky Charty, Havel, Uhl a další, jednali jako agenti už od 7O. let a nechali se pro vytvoření kvalitní legendy dlouhá léta věznit (podle jedné z verzí, kterou však Dolejší neuvádí, se pro Havla počítalo s vysokou funkcí v OSN, kterou měl převzít poté, co by vycestoval na falešný švýcarský pas). Taková představa je psychologicky nepravděpodobná. I když vedení Charty jednalo nejméně od poloviny 8O. let v souladu s mocenskými zájmy reformnějšího křídla komunistů (s nímž bylo ve zpravodajském styku), není prokázáno, že by Charta a chartisté byli pouhou loutkou v rukou komunistické moci.

3. Nejpřesnější je Dolejšího analýza v popisu situace v letech 1986-1989. Komunisté (a nejen oni) viděli, že zhroucení režimu je na dohled a snažili se na situaci po převratu co nejlépe připravit. Přes některé věcné chyby (např. Klaus a Dlouhý nikdy nebyli ve vedení Charty) lze souhlasit se vším, co se v dokumentu píše, včetně poměrně přesného popisu zinscenovaného pochodu na Národní třídu 17. listopadu 1989.

Polistopadový vývoj se však velmi záhy odebral jinou cestou, než *Analýza* (napsaná, mimochodem, v roce 1991)[2] předpokládala. Občanské fórum se znevěrohodnilo tím, že paušálně odmítalo principy vnitrostranické práce a nemělo mechanismy, jak se bránit přílivu „neskrytých“ exponentů bývalého režimu, v euforii nad vítězstvím zavedlo kádrovou politiku naruby (vyzdvihování, často minimálních, disidentských zásluh nad odbornost a osobní integritu) a nedokázalo vytvořit racionální komunikační strategii (není proto divu, že „národem milovaní“ ministři sešli z mysli stejně rychle, jako sešli z očí).

V současné době jsou protagonisté hry, kterou *Analýza* zachycuje (Havel, Urban, Uhl…), na ústupu od moci a politický zvrat, který se předpokládá v letech 2002-3, je zřejmě vyřadí zcela.

4. Víceméně bezcenné jsou Dolejšího úvahy o geopolitických souvislostech československého vývoje.

2 Dolejší strojopisnou verzi určenou pro KPVČ datoval 11. 8. 1990; pozn. editora.

Ing. Dr. Bohumil Kobliha

MIROSLAVA DOLEJŠÍHO ZNÁM

Vyšlo 17. 7. 1992 v krajanských novinách *Denní hlasatel* v USA.

Útoky na Miroslava Dolejšího neustávají. Od okamžiku, kdy vyšla jeho „Analýza 17. listopadu 1989“, je terčem jak vládnoucí garnitury, tak politického podsvětí. A nejen těch. I zkorumpovaní lidé z Konfederace politických vězňů Československa (KPVČ) se ke štvanici na skutečného politického vězně připojili.

Proto je třeba, abych právě dnes, kdy se proti němu (a nejen proti němu!) stahují ty nejtemnější mraky, vydal svoje přímé svědectví.

Pana Miroslava Dolejšího jsem poznal ve své profesi jako projektant. Po rozsáhlé amnestii v padesátém devátém roce byl i on omilostněn a propuštěn po dlouholetém vězení, které končil v pankráckém „basaprojektu“. Vězeňský projektový ústav či po muklovsku „basaprojekt“ byl jedním z „nápravných“ zařízení ministerstva vnitra, kde se nadaných a kvalifikovaných vězňů používalo jako otroků ve vědě a technice. Miroslav Dolejší tam pracoval s ing. Hubkou (pamatuji-li si na jeho jméno správně) a dalšími na originálním projektu vysokofrekvenčního kalicího stroje. My, Škodovka Plzeň, jsme potřebovali stroj jako jedno z důležitých zařízení

pro rozsáhlý vývozní investiční celek Foundry Forge Plant – Ranchi, Bihar, India. Nevím přesně, jaké byly počáteční vztahy mezi Škodovkou, Závody Elektrických Zařízení (ZEZ) Hloubětín, naším dodavatelem a „basaprojektem“, ani kdy spolupráce nastala. Projekt za Škodovku rozjížděl pan Miler a ing. Hrbek. Mně známým faktem je, že pan Miroslav Dolejší byl rovnou z věznice přeřazen do podniku ZEZ – Elektrické Pece – Hloubětín, a v tomto podniku, v jejich kancelářích Na Moráni, jsme se poprvé setkali někdy v průběhu roku 1960.

Škodovka mi zřejmě dala dozor nad tímto projektem proto, poněvadž si nikdo z mnohých soudruhů v oddělení nechtěl špinit ruce s bývalým a zřejmě těžkým politickým vězněm. Já jsem byl mladý inženýr, nestraník, který nebyl ničím zatížený a neměl předsudky vůči nikomu. Tak jsem se prostě hodil na tuto funkci, přestože jsem nebyl elektrikář.

Vzpomínám na první setkání s panem Miroslavem Dolejším v šedé, umouněné kanceláři s výhledem dlouho nemytými okny někam do dvora. Byl to na první pohled starý unavený člověk. Později jsem se dozvěděl, že „stařec“ byl o rok mladší než já, a mně bylo tehdy devětadvacet! Pan Dolejší byl menší drobné postavy, hubený či spíše vyzáblý, šedivě bledý, s ustupujícími kouty nad vysokým zamyšleným čelem. Oči zapadlé, bez pohybu za silnými brýlemi. Rty stále sevřené jakoby nějakým vnitřním úsilím. Pleť špatně živená dávala tušit následky kriminálu. Tvář nesla stopy dokonalé kontroly a koncentrace, jakou je vidět zpravidla jen u buddhistických mnichů. Celkové chování stoika s enormním IQ. Chůzi měl, jako by špatně ovládal nohy. Často, zejména při otáčení, lehce vrávoral.

Naše jednání bylo striktně technické. Sledoval jsem vývoj stroje a domnívám se, že zde rostlo, tehdy koncem padesátých let, zařízení světově unikátní.

Při technických vyjasňováních jsem byl zaujat přímočarým, naprosto jasným, analytickým a inženýrsky vyzrálým tvořivým myšlením pana Dolejšího. Byl jsem překvapen a pan Dolejší si získal můj respekt. Nikdy nevystudoval na technice, ale jeho vědomosti byly úžasné.

Postupně jsem poznával, že nejen v technice. Když jsem se ho ptal, kde se to všechno naučil, dozvěděl jsem se, že s ním v kriminále byla zavřena celá řada profesorů a inženýrů. Poněvadž je mozek i za mřížemi dychtivý se po dlouhých hodinách nicnedělání naplňovat něčím užitečným, Miroslav Dolejší se vzdělával pod jejich vedením. Vzdělávali ho, když chodili v kruhu na vězeňských dvorech, či když šlapali sníh. To ovšem předpokládalo zvláštní vývoj paměti, a on memoroval při každé příležitosti. Naučil se tím způsobem i angličtinu. Když pak byl nakonec vybrán do „basaprojektu“, měl dostupnou západní, často nejnovější odbornou literaturu. Člověk, který cítí vyšší lidské poslání, roste i v kriminále. To je konečně starý známý fakt.

Překvapovala mne jeho zvláštní, naprosto „neinženýrská“ představivost. Zatímco se každý školený inženýr při vysvětlování chápe tužky a skicuje, on dovedl perfektně vše popsat slovy bez pomoci papíru. Jeho paměť byla fantastická. Rovněž tak jemná vizualizace textu. Cítil stránky jako světelné obrazy a jakoby z nich zpaměti mohl číst. Tyto nepřímé indikátory ukazovaly, že se skutečně vyučil inženýrství zvláštním způsobem ve vězení. Formální vzdělání by na něm muselo zanechat obvyklé stopy. Každý odborník pozná, mluví-li člověk vysokoškolsky

formovaný či samouk. Strukturování myšlení je jiné. Proto odmítám „informace“ lidí, kteří dnes „usvědčují“ Miroslava Dolejšího z toho, že vystudoval vysokou školu z milosti StB ve vězení. Konečně kdyby tomu tak bylo, museli by si ho kolegové a profesoři z ČVUT pamatovat a mohli by svědčit proti němu! Udělal to někdo?

Práce nás po několika sezeních sblížila. Začali jsme si tykat. Miroslav viděl moje postoje k věcem a tak mi postupně vyprávěl o tom, co prožil v komunistických kriminálech, a s kým byl vězněn. Dozvěděl jsem se o nepříčetných komunistických způsobech mučení a následcích. Přežije-li člověk taková vězení, musí se stát odpůrcem jakékoliv totality či manipulace. Proto považuji tvrzení těch, kteří ho označují za agenta StB, podílejícího se na diskutované akci „klín“, za absurdní a hluboce nemorální. Lidé, kteří tak dnes Miroslava Dolejšího obviňují, se ze svého počínání budou muset těžce zpovídat.

Miroslav Dolejší měl problémy s přechodem do občanského života doznívajících padesátých let. Zdálo se mi, že byl svým způsobem v kriminále svobodnější. Zajímavé bylo, že žil spíše uvnitř než vnějším životem.

Sháněl také svazky své někdejší knihovny, které, jak mi říkal, byly uloženy u přátel a rodiny na nejrůznějších místech a dával mi ty knihy, které sehnal zpátky, číst. Byla to převážně politická, filosofická a historická literatura, většinou zásadní a pramenná díla. Tak jsem si „vystudoval“ velkou francouzskou revoluci a všechno, co tomu předcházelo a co následovalo. Viděl jsem, že politické tahy se připravují někdy celé desítky i stovky let dopředu. Dostal jsem nový pohled na Bibli a zejména Starý zákon. Sledoval jsem s Mirkem nitky toho,

čemu on začal říkat politické podsvětí. Viděl jsem kořeny. Poznával jsem, jak důležitá je demografie a poněvadž se mi hodila v mém oboru výstavba průmyslových závodů, studoval jsem ji. S Mirkem jsem se také učil základy kybernetiky.

Mluvili jsme o všem úplně otevřeně, přestože doba byla plná zloby a dezinformace. Mirek mne překvapoval daleko fundamentálnějšími znalostmi sociologie a politiky, než jsem měl ze svého soukromého studia já.

Rovněž nejnovější dobové informace Miroslava Dolejšího byly úžasné a měl jsem dojem, že musí mít jiné, pro obyčejné smrtelníky nedostupné zdroje.

Někdy jsem byl doslova omračován Mirkovým přímočarým politickým viděním a analýzou současných událostí jak světových, tak domácích. Jednou až dvakrát týdně jsme spolu strávili dlouhé hodiny debat. Proto se dnes musím smát, když čtu či slyším obvinění Miroslava Dolejšího z nějakých kryptokomunistických či dokonce estébáckých činností. Takové věci si může vymýšlet jen dezinformátor, který má dnes za úkol zavést jeho nynější spolupracovníky a četné následovníky v ČSFR.

Před mým odjezdem do Indie v červnu 1961 jsem Mirkovi nabídl, že mu obstarám spojení se západem, ale viděl jsem, že moje nabídka byla jako nabídka kuřete slepici. Nicméně máme zde jeden další nepřímý indikátor. Kdyby Miroslav Dolejší byl skutečným agentem StB, bylo by jeho povinností moje návrhy oznámit a já bych pravděpodobně přes svoje odborné nasazení nebyl do zahraničí nikdy puštěn.

Po mém návratu z Indie (prosinec 1962) jsme se sice s Mirkem nestýkali v odborné inženýrské kapacitě, ale ve schůzkách jsme pokračovali. Byl

jsem jím přizván k spoluzakládání Čs. demografické společnosti při ČSAV.

Miroslav Dolejší věděl o mém plánovaném vystoupení na celozávodní schůzi ROH Škodovky proti povinnosti podávat hlášení o styku s cizími dodavateli v roce 1963. Mluvil jsem o nutnosti svobody. Kdyby byl estébák, jistě by se mne od toho snažil odradit. Můj projev potom měl velkou odezvu. Někteří komunisté se domnívali, že je to výzva k povstání! Ředitel pražské pobočky na mne z tribuny řval nepříčetně asi pět minut, a měl jsem z toho i další nepříjemnosti.

V roce 1968 Miroslav Dolejší správně dedukoval, že celé „slavné pražské jaro" je jen provokací, aby mohli zasáhnout Sověti a umístit na našem území raketové jednotky, které by k nám jinak nebylo možné propašovat. Mluvil v tom smyslu s kdekým a varoval. Mnoho i dobrých přátel se mu vysmívalo, že je fantasta, a že vidí všechno černě. Někteří mysleli, že je proti „pražskému jaru" a svobodě, a že je agentem StB.

Bohužel, Miroslav Dolejší studoval tahy mocných a záměry politického podsvětí v zápase o světovládu skutečně zevrubně. Okupaci samotnou dokumentoval studií doplněnou fotografiemi o zvěrstvech Sovětů.

Miroslav Dolejší o mém připravovaném odchodu do exilu v roce 1968 věděl. Domlouvali jsme se i na politických úkolech, kterým jsem se chtěl věnovat.

Kdyby byl agentem StB, zradil by mne. Kdyby byl agentem StB, či dokonce KGB, zcela určitě by jeho řídící orgány využily naší dlouholeté známosti. Mohly ji použít, když jsem spoluzakládal exilové Naardenské Hnutí. On sám mohl doporučit tahy, které by odváděly exil od jeho skutečného poslání. Tak jak to dělali jiní! Vybídl by mne třeba ke spolu-

práci s panem Janem Kavanem. Když jsem byl generálním tajemníkem Naardenského Hnutí, mohl doporučit moji spolupráci s p. Pelikánem či p. Pachmanem… Ani to se nestalo.

Mirek nebyl zrádcem. Naopak, poznal jsem Miroslava Dolejšího jako altruistu, pravého národovce, důsledného obhájce křesťanství, svobody a spravedlnosti.

Ostatně, je někde jediný doklad, že by on někoho někam vlákal, že by někdo trpěl jeho údajným angažmá v StB? Je někde jedinké jeho udání či informace? Podílel se někde na nějakých akcích ve prospěch StB, KSČ či KGB nebo na něčem, co by sloužilo proti jedinému člověku či proti národu???

Nenaplňuje-li něco či někdo podstatu funkce, je absurdní mluvit o funkci. To by konečně měla být obecná zásada při skutečném prověřování zločinů proti národu či lidskosti: ne nějaký záznam třetí osoby o někom či vynucený podpis, ale skutečná činnost! A tu soudit a odsoudit.

Jinak jsme v honbě na čarodějnice, které dáváme na skřipec a upalujeme podle toho, že mají bradavici na nose, a že drží v ruce koště!

Protože vím o zákulisí politiky, odsuzuji dnes všechny invektivy a obžaloby proti Miroslavu Dolejšímu jako integrální součást útoku podsvětí politiky proti skutečné svobodě člověka. Proti svobodě nás všech!

… A teď už jen čekám, kdy se ze mne někdo pokusí udělat agenta StB či KGB. Věřte nevěřte, i to už tu bylo. A sice v roce 1987-88, když jsem vystoupil na scéně Společnosti pro vědu a umění (SVU) v Londýně proti udělování americké finanční nadace (NED) dnes notoricky známému panu Janu Kavanovi – KATO…

8. 8. 1991

Týdeník politika
č. 28/1991

I. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM

Ve čtvrtek 18. července 1991 uveřejnily Lidové noviny zprávu o slibu spolupráce pana M. Dolejšího se Státní bezpečností. Zpráva vyvolala ve veřejnosti rozruch, a proto jsme navštívili pana Dolejšího, abychom mu položili několik otázek.

Pane Dolejší, co soudíte o zprávě v Lidových novinách?

Je to vzorová ukázka desinformace, přesně cílené, účinné a profesionálně vypracované.

Je tedy nepravdivá?

Formulace klade rovnítko mezi podpis slibu spolupráce a spolupráci samu. Využívá psychózy z lustrací a neznalosti čtenářů – v tom je demagogická. Nepravdivé je tvrzení, že jsem byl vyloučen z Konfederace politických vězňů. Podle stanov může být člen KPVČ vyloučen pouze členskou schůzí. Členská schůze pražské pobočky se sešla až 23. 7. a o vyloučení nerozhodla. Zcela demagogické je spojení s dopisem předsedy KSČM pana Jiřího Svobody, který se týkal pouze procesu s panem Hegenbartem. Panu Svobodovi se omlouvám za svoji neopatrnost a důvěru ke KPVČ a za podlost členů výboru KPVČ v manipulaci s tímto osobním dopisem.

Nepopíráte, že jste slib spolupráce podepsal. Proč?

Pravidla jednaní v konspiraci jsou odlišná od pravidel chování legálního a loajálního občana státu, a proto jsou také odlišná kritéria pro jeho posuzování. Od konce roku 1949 jsem byl ve styku se skupinou národně demokratického odboje, jak se skupina nazývala. Do styku s ní jsem se dostal prostřednictvím sl. Michaely Pospíšilové, tehdy sekretářky francouzského velvyslance v Praze Dejeana. Michaela byla dcerou plk. Pospíšila, zatčeného spolu s gen. Píkou, a byla sestřenicí mého tehdejšího kamaráda Rudolfa Václavíka, studenta gymnasia v Kladně.

Otec Rudolfa Václavíka byl kladenským advokátem. Odešel do emigrace ještě před únorem 1948 spolu s gen. Monsrem, vojenským poradcem dr. Beneše, a v zahraničí se pak stal jedním z vedoucích činitelů IRO (Mezinárodní organizace pro pomoc uprchlíkům). Rudolf byl kvůli tomu vyloučen ze studií a odešel pracovat do Petrovic u Jablonného v Podještědí (tuším, že se to tak jmenovalo, ale nejsem si tím už zcela jist). Byla to bývalá továrna Schicht na zemědělské stroje, ale vyráběly se tam dřevěné bedny pro protitankové miny. Když byl francouzský velvyslanec Dejean vypovězen z ČSR, Michaela Pospíšilová odešla s ním. Její otec, plk. Pospíšil, zemřel v Leopoldově tuším v roce 1952 – přestali mu dávat inzulin.

Michaela mě před odchodem seznámila s dr. Kubínem, přes něhož jsem předával R. Václavíkovi dopisy od jeho otce a naopak. Pan Kubín mě pak v roce 1950 seznámil s panem Žeňkou, který projevil zájem o fotografie té bedny na miny a popsal mi písemně, jak ji máme vyfotografovat: úhly záběru, položit k jedné straně metr nebo nějaký rozměrově obecný

předmět atd. Tenhle popis či návod jsem měl uschovaný na chatě svých rodičů ve Zbečně na Berounsku.

V lednu 1951 jsem byl na udání zatčen a StB v domě našla zbraň. Udělali prohlídky i na chatě rodičů a našli mi tam Žeňkův návod a jiné materiály. Odvezli mě do Prahy do Bartolomějské a začaly výslechy. Styk mezi mnou a skupinou pana Kubína byl udržován prostřednictvím schránky. Nevěděl jsem, kde bydlí, ani o skupině jsem téměř nic nevěděl. StB chtěla za každou cenu tuto skupinu, a proto mi navrhla propuštění s tím, že podepíši slib spolupráce a ihned, jakmile se někdo ze skupiny objeví, jsem měl upozornit StB na Kladně. Slib jsem podepsal s úmyslem nikdy ho nedodržet a varovat své známé. To jsem také ihned po propuštění učinil a byl jsem panem Slavíkem informován, jak si mám počínat v případě, že StB bude naléhat. Za krátkou dobu jsem dostal pokyn, abych s Rudolfem Václavíkem odešel do ilegality a abychom vyčkali na zprávu v dohodnutém místě, na jejímž podkladě potom budeme převedeni do zahraničí. Odešli jsme tedy, skrývali se skoro tři měsíce, zpráva nepřišla a byli jsme spolu zatčeni.

To je v podstatě celá historie. Nikdy jsem se Státní bezpečností nespolupracoval a ani ode mne už také nikdy potom nic nechtěli.

Myslíte si, že jste v registru svazku spolupracovníků StB?

Pokud je mi známo, tak nejsem. Především proto, že jsem s StB nikdy nespolupracoval a slib byl tenkrát zaměřen pouze na vydání skupiny Kubína. Byl to cyklostylovaný list, jeden. Nic víc.

Pokud je mi známo, byl jsem lustrován s negativním výsledkem v souvislosti s *Analýzou*. Byl jsem

rovněž informován o prohlídce počítačového výstupu registrů, rovněž s negativním výsledkem. Ti dva členové StB, kteří se mnou slib podepisovali, byli po mém odchodu do ilegality propuštěni z StB a celá věc byla považována za debakl StB. Podle toho se mnou také po mém zatčení v červnu 1951 zacházeli.

Po vystoupení výboru KPVČ proti mně jsem písemně požádal ministra Langoše o provedení lustrace nebo zpravodajské prověrky svým dopisem ze dne 22. 6. 1991. FMV[1] ji však dopisem č.j. KR-431/SE-91 ze dne 3. 7. 1991 odmítlo provést.

Může existovat nějaký jiný důkaz o Vaší spolupráci?

Nemůže, protože jsem s StB nespolupracoval. Registry svazků spolupracovníků StB jsou vedeny od roku 1954, avšak jsou v nich zavedeni jejich spolupracovníci od roku 1948, protože řídící důstojníci StB si je předávali. Kdybych tedy v roce 1951 nebo kdykoli později spolupracoval, byl bych v registru zaveden. Ovšem každá rozvědná nebo kontrarozvědná organizace disponuje několika registry, v nichž jsou zavedeni lidé, kteří nebyli spolupracovníky. To je obrana proti průniku agentů cizí rozvědky do aparátu vlastní rozvědky. Proniknuvší cizí agent získá přístup k takovému svodnému registru, kde jsou i lidé, o nichž ví a má zájem je získat. To jsou lidé třeba v důležitých mocenských pozicích, nebo u zdrojů důležitých informací, anebo lidé s politickým vlivem. Cizí agent, který k takovému falešnému svazku pronikne, je desinformován. To je praxe, která se používá už nejméně 50 let ve všech službách.

1 Federální ministerstvo vnitra; pozn. editora.

Můžete nabídnout nějaký konkrétní důkaz, že jste nespolupracoval?

Snad nejspolehlivějším důkazem je fakt, že lidé ze skupiny dr. Kubína nebyli zatčeni. V případě mé spolupráce s StB by s námi byli postaveni před soud a odsouzeni.

Věděl někdo o tom, že jste podepsal slib spolupráce?

Ano. Ihned po propuštění po podpisu v únoru 1951 jsem informoval Kubína, R. Václavíka a Karla Cibulku – to byl skaut.

Proč tedy proti Vám nyní vystoupila Konfederace?

Konfederace je manipulována, především těmi bývalými vězni, kteří jsou nyní angažováni v režimových aparátech, zejména ve FIS[2]. Odtud je pravděpodobně operace řízena.

Z čeho tak soudíte?

Po mé negativní lustraci komisí 17. listopadu FS v prosinci loňského roku v sekretariátu KPVČ jeden mukl, vysoký důstojník FIS (tehdy ještě Úřadu pro ochranu ústavy) v souvislosti se mnou prohlásil: „Brzy vybuchne pod Dolejším bomba.“ Tento mukl je osobním přítelem tajemníka Konfederace a má na výbor velký vliv. Není přirozeně zdaleka sám – ve FIS pracuje několik členů výboru, nebo jsou tam zaměstnány děti muklů. Mukl, který získal desinformační materiál z GP[3] z března 1952, o který se opírá vystoupení proti mně, má přístup k tajným materiálům StB, podepsaný ministrem Langošem.

2 Federální informační služba, předchůdkyně dnešní BIS; pozn. editora.

3 Generální prokuratura; pozn. editora.

Jak vůbec došlo ke zveřejnění Vašeho podpisu slibu spolupráce?

Ve středu 12. června t.r. svolal hlavní výbor KPVČ schůzi, kam pozval zástupce poboček KPV a hosty z KAN, HOS, Svobodné legie atd. Schůze se zúčastnilo asi 9O lidí. Já jsem na schůzi pozván nebyl. Tam vystoupil jeden z členů hlavního výboru a s odvoláním na desinformační materiál GP z března 1952, z něhož citoval, oznámil, že jsem podepsal spolupráci s StB…

Před tím s Vámi nikdo z Konfederace nehovořil? To si nevyžádali ani Vaše vyjádření nebo vysvětlení? To přece dělala i lustrační komise parlamentu…

Ne. Se mnou nikdo nehovořil. Nikdo se mne před tím na nic neptal.

Kdy a jak jste se o tom dozvěděl?

Hned ten den večer po skončení této schůze. Volali mně muklové, moji známí, kteří mne znali mnoho let. Byli z toho zděšeni… Ještě týž den to věděla polovina republiky. Telefony vyzváněly až do rána.

Ale Vy jste vždycky pokládal mukly za lidi čestné. Tento způsob tomu však nenasvědčuje. Vždyť to je žalovatelné…

To nebylo dílo muklů jako celku, ale několika jednotlivců, kteří přesně věděli, co dělají a počítali s efektem svého vystoupení. Žalovat Konfederaci považuji za nechutné. Muklové, to není jenom těch zhruba 2O tisíc dosud žijících, ale také těch 2OO tisíc, kteří jsou mrtví. Vůči nim by žaloba na Konfederaci byla neslučitelná. A lidé, kteří to zinscenovali, mají velmi dobře krytá záda.

Ale potom s Vámi přece jednali, že?

Ano. Dostal jsem dopis od předsedy R. Pernického, abych se dostavil 20. června před smírčí komisi. Nechtěl jsem tam vůbec jít, ale muklové mě přemluvili. Vysvětlil jsem, jak k podpisu došlo, ale komise nevzala moje vysvětlení na vědomí. I když mi bylo řečeno jedním z nich, že vědí, že jsem s StB nespolupracoval. Je to zaměstnanec FMV a má přístup ke všem materiálům StB. Hlavním úsilím členů této komise bylo dosáhnout toho, abych přestal veřejně vystupovat a přestal se jakkoli angažovat.

Jaký zájem mohla mít KPVČ na tom, abyste byl zdiskreditován?

Konfederace sama žádný. Rozešel jsem se s ní koncem října loňského roku krátce poté, co *Expres* vydal tiskem část *Analýzy*. Příčinou mého rozchodu byla výborová schůze, kam jsem byl pozván a urážen, a později demagogická interview Struska-Dejmal v *Lidových novinách* a Struska-Pernický ve *Studentských listech*. Od té doby jsem do KPVČ nedocházel a přerušil jsem s výborem veškeré styky a ukončil jsem všechny práce.

Proč jste k tomu nezaujal stanovisko už tenkrát?

Když jsem předložil výboru zprávu, později nazývanou *Analýzou*, naprostá většina muklů i z výboru s jejím obsahem souhlasila. Pak poslední den, kdy vyšlo v *Expresu* poslední, nejrozsáhlejší pokračování *Analýzy*, už ráno (*Expres* vycházel v poledne) měl předseda Pernický na stole napsané dementi, které pak bylo zveřejněno v tisku a v televizi. V průběhu několika dalších týdnů jsem se dozvěděl, jaký nátlak byl na vedení KPVČ vykonán a kdo v podstatě dementi nařídil. Zjištění, že KPVČ je tedy manipulována,

mne pak vedlo k rozchodu s jejím výborem. Proto jsem se také odmítal ke KPVČ vyjadřovat.

Proč myslíte, že výbor KPVČ se svým obviněním proti Vám čekal tak dlouho, když už v prosinci 1990 měla pod Vámi vybuchnout bomba?

Na říjnové schůzi výboru, o které jsem se zmínil, konstatoval mukl, poslanec FS za OF Brno JUDr. Zdeněk Kessler, že budu za *Analýzu* postaven před soud a odsouzen. Paní Kantůrková, pan Janouch a snad i korporativně Charta 77 podali GP podnět k mému trestnímu stíhání. GP ČR však svým usnesením č.j. IV/1 Gn 3023/90 ze dne 20. 3. 1991 moje trestní stíhání odmítla s poukazem na své zjištění, že nejde o podezření z trestného činu. Toto usnesení bylo publikováno v denním tisku.

Pak se čekalo na výsledek žaloby pana Hegenbarta pro urážku na cti. To byl ovšem civilně právní spor, jehož výsledkem nemohlo být moje uvěznění. Soud se konal 17. 4. 1991. Předsedkyně senátu přerušila řízení do doby, než parlamentní komise vydá svoji závěrečnou zprávu. Průběh byl rovněž komentován tiskem. Takže nezbyl než atak přímý, a ten byl proveden tak, jak jsem se o tom zmínil předtím…

Co soudíte o příčinách takového postupu proti Vám?

Oficiální stanovisko současné politické reprezentace je známo – bylo zveřejněno tiskem a na tiskových konferencích presidenta. Věcná diskuze o obsahu *Analýzy* vedena nebyla, nikdo na ni nechtěl přistoupit. Bylo však vydáno Bartůškovo „Polojasno“ a pak postupně uveřejněna celá řada svědectví a článků, které víceméně korespondovaly s obsahem *Analýzy*.

Protože politická reprezentace nepřistoupila na věcnou diskuzi, považovala za náhradu diskreditovat

autora. Byl jsem postupně označen za fašistu, antisemitu, člověka duševně chorého a nakonec zatrpklého, protože se mi nedostalo vysokého postavení (přestože bylo všeobecně známo, že jsem o žádné neusiloval a nabídky jsem odmítal).

Po prázdninách zveřejní parlamentní komise 17. listopadu FS svoji závěrečnou zprávu. Bude to kompilace původní teze o sametové revoluci kombinovaná s mlhavým pokusem o vnitrostranický převrat. Přibudou jména, dohoda o převzetí moci bude popírána.

Aby mohla být taková zpráva přijata veřejností, je nezbytné popřít *Analýzu*, nebo ji alespoň zpochybnit, protože kontroverze obou materiálů zůstává. Některé domněnky, vyslovené v *Analýze* o následném vývoji, však byly potvrzeny skutečností a jsou neoddiskutovatelné, a proto by nebylo užitečné vést s *Analýzou* polemiku. Jako jediné zbývající východisko je zpochybnit autora, zdiskreditovat ho jako autora kontroverzního materiálu, a toho se ujala Konfederace politických vězňů Československa.

Je to jediná příčina? Nebo jsou ještě další?

Nevylučuji, že jsou i další. Současné vedení KPVČ je loajální a zcela solidární s politickou reprezentací státu. Řada bývalých vězňů nalezla v dnešním režimu uplatnění, pocty, funkce, zaměstnání, moc a vliv. Řada z nich postoupila tyto výhody svým dětem. Avšak tento postoj nesdílejí zdaleka všichni a v průběhu posledního roku se silně zvětšil počet těch, kteří se současným režimem nesouhlasí. Pobočky se začaly zejména koncem minulého roku radikalizovat a požadovat volbu nového výboru a svolání nového sjezdu. Současný výbor KPVČ byl 18. února 1990 na první valné hromadě zvolen jako

pracovní a bylo mu uloženo svolání a příprava řádného sjezdu. Tento výbor však svolání řádného sjezdu odmítal. Teprve onoho 12. června, kdy jsem byl označen za agenta StB, si vynutilo 28 poboček, což je více než 1/4, svolání sjezdu. Podle stanov je tedy výbor povinen sjezd uskutečnit. Má být svolán začátkem listopadu, předtím se 21. září má konat schůze delegátů z poboček.

Byl jsem důvěrně informován, že toto vynucené svolání sjezdu bylo předmětem jednání delegace KPVČ: Pernický, Struska, Kessler při audienci u presidenta dne 25. června, tedy týden po mém jednání se smírčí komisí. Mezi mukly se předpokládá, že současný výbor nebude znovu zvolen. Změna osob by mohla znamenat změnu postoje muklů a celé Konfederace k vládě a její politice. Není snad třeba dokazovat, že opozice Konfederace by mohla být vládě krajně nepříjemná. Proto bylo nutné vyloučit z možnosti zvolení ty členy, kteří opoziční pozici mohli zaujmout. Přesto, že jsem odmítal návrhy svých přátel v KPVČ, abych kandidoval, zvolení proti mé vůli nebylo možné vyloučit a jediným způsobem, kterým mu bylo možné zabránit, bylo moje vyloučení z KPVČ. To není domněnka moje, nýbrž názor řady muklů z Konfederace.

Přesto si myslíme, že to všechno, co jste říkal, nevyčerpává všechny důvody útoku vedení KPVČ na Vás…

Ano. Jenomže výklad těch ostatních důvodů se dotýká osob a skutečností chráněných zákonem na ochranu státního tajemství.

Proč si myslíte, že nynější výbor KPVČ ztratil důvěru části členstva?

Především proto, že cílevědomě paralyzuje jakékoli politické angažmá muklů jako celku. Velké množství muklů nechtělo konfederaci, která by spojovala vězně z obou dvacetiletí, chtěli obnovu K-231, tedy samostatnou organizaci vězňů z padesátých let. To však bylo neúnosné. Nastupující vláda potřebovala takovou organizaci vězňů, která by buď souhlasila, nebo alespoň mlčela ke kompromisům s komunistickou organizací. Takový kompromis nebylo možné očekávat od muklů z padesátých let.

Jiným důvodem je fakt, že členy výboru jsou lidé, kteří byli prokazatelně konfidenty a agenty StB a výbor se jako celek odmítá nechat lustrovat. Kromě toho tento výbor doporučil pro práci ve FIS takové lidi, mukly, kteří měli posléze pozitivní lustraci. Co si tedy má obec muklů o takovém výboru myslet?

V řadě prověrkových komisí, kam výbory delegovaly zástupce KPVČ, se pak zjistilo, že tito lidé byli vězněni za kriminální a nikoli politické delikty (kupř. v prověrkových komisích SNV), nebo měli pozitivní lustraci. Tajemník KPVČ Vlad. Struska vydal zcela svévolně prohlášení loajality s FMV, aniž ho k tomu kdokoli zmocnil, jenom proto, že je s touto organizací spojen rodinnými vztahy atd.

O všech těchto skutečnostech výbor KPVČ zachovává mlčení. Lidé, kteří byli propuštěni z FMV či FIS pro pozitivní lustraci, zůstávají dále členy KPVČ. Podle vyjádření jednoho předsedy pobočky existuje věrohodný seznam 864 spolupracovníků býv. StB a VKR[4], kteří jsou členy KPVČ. Je tedy těžko pochopitelné, z jakých důvodů s těmito skutečnostmi výbory KPVČ nic nedělají a proč byl dán a kým byl dán pokyn k akci proti mně a Františku Michálkovi,

4 Vojenská kontrarozvědka; pozn. editora.

i když ho osobně neznám a nejsou mi známy žádné podrobnosti jeho případu.

Všechny tyto okolnosti jsou známy velkému množství muklů, diskutuje se o nich, lidé mi o tom píší a telefonují, žádají můj názor a moji pomoc. Já jsem se ovšem s KPVČ už rozešel. Nemohu být členem organizace, jejíž představenstvo zahájilo tak zákeřný a podlý útok proti svému členu. Je věcí muklů, kteří dosud mlčí, aby si v organizaci udělali pořádek.

Domníváte se, že aktivita KPVČ proti Vám skončila?

Existují nesporné důkazy, že nikoli. Bude pokračovat, protože KPVČ je iniciátory operace považována za nejúčinnější jako nástroj k likvidaci.

Obáváte se osobně něčeho?

Ano. Velmi vážně se obávám, aby nedošlo k naprosté diskreditaci protikomunistického odboje skrze KPVČ. Nebylo by to poprvé. Po roce 1945 byl Svaz politických vězňů nejsilnější oporou KSČ, protože si je dovedla získat. První předseda Svazu politických vězňů Ladislav Kopřiva byl prvním ministrem Státní bezpečnosti. Největší bestie mezi referenty StB a bachaři byli právě bývalí vězňové z koncentračních táborů a lidé z partyzánských jednotek. Způsob, jakým vedení KPVČ provedlo zákrok proti mně, o něm vylučuje jakoukoli možnost domněnky, že je to organizace demokratická, tedy také schopná demokracii a právní stát garantovat. Existuje-li tolik diskutovaná akce „Klín“, pak ji v rámci organizace vězňů provádí současné vedení. Následkem jeho působnosti může být rozbití KPVČ. Je to konečně snad už poslední organizace, která dosud nebyla rozbita.

Nemyslíte si, že právě Vy svými výroky kompromitujete KPVČ?

Ne. Radil jsem se se svými přáteli o tom, jak mohu vést svoji obranu, kterou musím vést s ohledem nejen na sebe, ale i na svou rodinu, aniž bych se dotkl KPVČ a jejích vnitřních problémů. Bylo by to možné pouze za předpokladu, že by část mé obrany převzali muklové, kteří mě osobně znají celá desetiletí, nebo některé pobočky. Uvnitř KPVČ však nedokázal nikdo ani dosáhnout odvolání smyšlené informace o mém vyloučení ani o tom, že dopis pana Svobody nemá nic společného s podpisem spolupráce. Jsem tedy odkázán pouze sám na sebe, jako v životě vždy. Kromě toho moji muklovští přátelé soudí, že bude lepší, když se KPV eventuelně rozpadne, než aby se z ní stala organizace, jejíž členové by se mohli podílet na politických zločinech, nebo jenom kompromitovat památku mrtvých.

Žije ještě někdo z těch, kteří s Vámi byli souzeni? Mohl by někdo z nich vydat svědectví o Vaší nevině proti nařčení KPVČ?

Přes čtyřicet let jsem neměl možnost je vyhledávat. Když téměř všechny noviny převzaly zprávu *Lidových novin*, napsal mi Evžen Hruška, můj komplic z případu z roku 1951, o němž jsem vůbec nevěděl, že ještě žije. Jeho bratr Josef, který s námi byl rovněž souzen, už nežije. Evžen mi napsal, že si přečetl zprávu v bratislavské *Práci* (žije nyní v Košicích) a považuje ji za špinavou hru proti mně. Ujišťuje mne svojí jistotou, že jsem s StB nemohl spolupracovat a nespolupracoval, protože nic z toho, co jsme věděli jenom my dva, nevyšlo najevo atd. Mohu Vám dát dopis přečíst, ale nemám jeho souhlas, abych ho dal k dispozici tisku. (Dopis

jsme si přečetli celý. Stručné uvedení p. Dolejšího souhlasí. Máme k dispozici adresu a telefonní číslo na pana Evžena Hrušku – pozn. redakce).

O ostatních nevím. Zemřel také Josef Pokorný, pravděpodobně i Boris Lánský. Mandelík zemřel hned po propuštění, utopil se. Kubín, Ženka, Stehlík a možná ještě další, ti odešli do emigrace už v roce 1951 hned poté, kdy jsem je varoval, a od té doby jsem o nich neslyšel. Michaela Pospíšilová potom odešla s Dejeanem do OSN, když byl po vyhnání z ČSR jmenován velvyslancem Francie v OSN. Pak se provdala za jakéhosi španělského šlechtice a od roku 1968 o ní nic nevím. Tato poslední zpráva je od Rudolfa Václavíka, který ještě v roce 1968 navštívil svého otce v Paříži.

Pane Dolejší, chtěl byste ospravedlnit svůj podpis na slibu?

Je ospravedlněn faktem, že jsem zachránil několik lidí před vězněním a některé pravděpodobně před smrtí, především pana Ženku. To byl můj úmysl při podpisu slibu, i když jsem tenkrát samozřejmě, jako 19letý kluk, nevěděl, jak to všechno dopadne. Dopadlo to dobře. Myslím, že všechna slova jsou vedle tohoto faktu zbytečná. První a základní povinností každého člověka, který vstoupí do konspirace, je chránit své komplice, a to všemi prostředky, za každých okolností a za každou cenu. Této povinnosti jsem dostál a nemám k ní co dodat.

Chtěl byste nám něco říci ještě na závěr?

Ne. Nechtěl.

Děkujeme Vám za rozhovor.

9. 5. 1991

Týdeník politika
č. 17/1991

II. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM

Níže přinášíme zkrácenou verzi rozhovoru s Miroslavem Dolejším, poskytnutého *Týdeníku politika* v polovině roku 1991. Byly vypuštěny části týkající se čistě dobových, dnes již neaktuálních záležitostí, jakož i pasáže rozhovoru zveřejněné v téže či podobné formě v jiných částech této publikace. Přetiskujeme tedy části nadčasové, stále aktuální a zasahující svým významem až do dnešních dnů.

Pane Dolejší, mohl byste úvodem našeho rozhovoru obecně charakterizovat tu část scénáře polistopadového vývoje, ve které se nyní nacházíme?

Obecně jsme spolu s ostatními státy východní Evropy ve fázi ústupu sovětských armád z evropského kontinentu a převzetí reorganizované Evropy Spojenými státy. V Československu pokračuje hospodářská a ústavně právní destrukce státu, která je součástí této reorganizace. Národní majetek se převádí z vlastnictví abstraktního státu do rukou fyzických osob, k vlastnictví velkých majetků jsou pečlivě vybíráni lidé předurčení evropským mocenským establishmentem, který bude postupně uskutečňovat sjednocování Evropy a její podřízenost. Neobyčejně rychle pokračuje demoralizace a depolitizace

obyvatelstva. Náhrada strachu ze státní policie strachem z cikánských band a zločineckých mafií, vydání obyvatelstva na pospas vyděračům, podvodníkům a hochštaplerům, prezentace zvráceností tzv. svobodným uměním, pornografií a vulgárností, ztráta důvěryhodnosti a víry v opravdovost přítomnosti – to všechno předkládáno jako atributy svobody a demokracie cílevědomě zbavuje občanskou veřejnost odvahy a sil k jakémukoli odporu. Nevyhnutelné patrně začalo.

Existuje v současnosti v ČSFR reálná politická síla, která by pro vládnoucí moc představovala vážné ohrožení? Pokud ano, která? Pokud ne, proč?

Neexistuje. Veřejnost je perfektně citově a intelektuálně manipulována. Všechny prostředky této psychotechnické manipulace jsou soustředěny v rukou úzké skupiny internacionálů. Západní Evropa ani USA nemají zájem na vzniku jakékoli reálné politické nebo mravní opozice, nenechají ji vzniknout a v případě nahodilého vzniku ji nepodpoří, protože vládní politika ČSFR je jejich politikou.

Jediným skutečným nebezpečím pro vládu jsou svobodní a stateční občané, mravně autonomní, silní a nezávislí lidé, kteří však už v této zemi byli téměř vyhubeni. Zůstalo stádo hledající zbožňovaného vůdce, ať je jím kdokoli. Žalostný návyk našeho národa sloužit přivedl naše lidi k názoru, že je příjemnější opojení službou než střídmá a těžká svoboda. Naši lidé už zapomněli, že svobodu nesmí člověk opustit dříve než život, protože žít bez ní je pouhá hanba. Kdo se nepokládá za hodna svobody, bývá snadno zavlečen do otroctví. Kdo však ví, že je mravně a duchovně svobodný a je za svoji svobodu

odpovědný svým předkům a svým potomkům, ten nemůže být o svobodu připraven dříve než o život, ba ani tehdy ne, protože ztratit život je přirozené, ale ztratit svobodu je zradou.

Jaké nejpodstatnější důvody vedly k rozštěpení OF na ODS, ODA a OH a co je hlavním cílem tohoto politického kroku?

Cílem je programová a politická anarchie a dezorientace obyvatelstva, která dovolí zvolení existující mocenské oligarchie v dalších volbách. Způsob provedení je analogií buněčného dělení jako při rakovinovém onemocnění. Lidé vybraní k výkonu moci se jako améba budou přelévat z jednoho programu do druhého podle momentální pragmatické potřeby či pohybu veřejného mínění, protože jejich cílem je pouze zůstat za každých okolností u moci. Hlavním úkolem těchto politických herců je být zvolen vždy znovu. Volební hlasy jsou pro ně magnet první velikosti a bezděky hýbou veškerým politickým úsudkem a žádostí. Lidu se to líbí, protože miluje skandály, senzace a cirkusy, a proto je snadnou obětí každé demagogie.

Klausova ekonomická reforma založená na zbídačování obyvatelstva a na výprodeji národního majetku nepochybně spěje ke splnění cílů. Zajímalo by mě, v jakém občanském postavení a na jakém stupni životní úrovně se ocitne český a slovenský občan po dokončení Klausovy reformy - resp. co po onom dokončení bude následovat?

Československo bude plutokracií. Bude vládnout velmi tenká vrstva nesmírně bohatých lidí, vzniknuvší z mravně nejbídnější vrstvy národa, naprosto závislá na zahraničí. Během tří až pěti let

budou občané v průměru vydělávat 350 až 700 DM[1] a budou si moci volně nakoupit zahraniční zboží kupř. z Hongkongu, Indie, Tchaj-wanu, Singapuru apod. Henry Kissinger řekl loni na své přednášce v Praze zcela zřetelně, že osudem Československa je banánová republika.

Tento rozhovor se uskutečňuje krátce po změnách ve vládě Slovenska. Jaký vývoj lze nyní očekávat? Je tento krok naprogramován?

Ihned po loňských červnových volbách… následovaly známé spory o kompetenční zákon atd., přípravy národních ústav a zřetelně se připravovalo osamostatnění Slovenska. Problém měl však své evropské aspekty. ČSFR je signálním, nárazníkovým pásmem mezi NATO a SSSR, jehož vojenský význam musí být zachován nejméně do roku 1994, než sovětská vojska definitivně opustí východní Německo. Z toho důvodu se patrně nezdálo rozumné dělit tuto nárazníkovou ČSFR na dva suverénní státy, nepřihlížeje už k tomu, že územní nároky Maďarska, Polska a Ukrajiny vůči Slovensku a sovětské garance hospodářské a politické stability Slovenska by mohly situaci v Evropě více zkomplikovat než usnadnit.

… Světový mocenský establishment předurčil pro Evropu socialismus. Gorbačov chce sociálně demokratickou Evropu a bude ji mít. Nebude to však prostá recidiva, nýbrž sociálně demokratický program bude syntetizován s programem křesťansko demokratickým a sociálním. Církev je dnes zcela podřízena mocenskému establishmentu a její ekumenismus a moder-

1 Pro zajímavost – německá marka měla po pěti letech, v roce 1996, kurz zhruba 18,60 Kč, což podle Dolejšího odhadu představuje mzdu cca 6500–13000 Kč. Skutečná průměrná hrubá měsíční mzda v roce 1996 činila 9825 Kč. Zdroj: MPSV a ČNB; pozn. editora.

nismus naznačuje vznik všesvětového syntetického náboženství.

Vypracovaný scénář je jedna strana mince, jeho realizace stranou druhou, nepoměrně složitější. Odpovídá vnitropolitická a ekonomická situace v Československu v základních momentech onomu scénáři? Vyskytly-li se nějaké podstatné skutečnosti vymykající se z předem „nalinkovaného" vývoje, které to byly a jak vážné starosti autorům scénáře způsobily? Pokud však k oněm podstatným momentům mimo scénář nedošlo, čím si to vysvětlujete?

Scénář není přesný ani adekvátní pojem. Je příliš deterministický a v politice proto nepoužitelný. Plánování v politice je spíše podobné plánovacím operacím ve válce nebo v národním hospodářství než v divadle. Přesto je však postupných cílů dosahováno v iteraci k iteraci[2]. Lidé nemají ani tušení o cílech světové politiky a odmítají jejich existenci vůbec připouštět. Nechtějí se smířit se svojí naprostou bezmocností a odevzdávají se nejrůznějším sebeklamům. Především však nemají sílu se proti tomu vzbouřit a aby to nemuseli učinit, nechtějí raději vůbec nic slyšet o důvodech nebo dokonce lidských povinnostech k takovému aktu. Jsou příliš zotročeni.

Deklinace od očekávaných účinků se samozřejmě projevují v každém jednotlivém kroku, jsou však okamžitě eliminovány volbou vhodné alternativy kroku následujícího. Vzhledem k totální působnosti manipulace myšlením lidí k žádnému vážnému ohrožení větších cílů nedochází.

2 Iterace – v tomto smyslu krok přiblížení se k výsledku, tedy zjednodušeně krok za krokem; pozn. editora.

PhDr. Jozef Luky

III. ROZHOVOR S MIROSLAVEM DOLEJŠÍM

Tento rozhovor proběhl před více než deseti lety [psáno v roce 2008; pozn.]. Přesto se zdá být stále aktuální. Pan Dolejší je už skoro sedm roků po smrti. Jeho myšlenky a postoje jsou však stále živé…

Předmluva

Slovenská veřejnost zná bývalého politického vězně z padesátých a normalizačních let Miroslava Dolejšího zejména jako autora *Analýzy 17. listopadu 1989*. Analýza sametového převratu vyšla v několika světových jazycích a v české i slovenské mutaci v nákladu přibližně 220000 výtisků. Na dlouhý čas ovlivnila politické myšlení obyvatel bývalého Československa tím spíše, že všechna zásadní konstatování této práce politický vývoj jen potvrdil. Miroslav Dolejší, potomek starého českého šlechtického rodu katolické orientace, žije v Praze. I navzdory tomu, že jeho zdraví značně podlomily komunistické koncentrační tábory, je duchovně stále svěží. Ale rozhovory pro masmédia už téměř neposkytuje.

M. Dolejší se narodil v roce 1931 ve Velkém Přítočně u Kladna. V roce 1949 byl vyloučen ze studií a za trest ho poslali do uhelných dolů, protože v místní klubovně ČSM demonstrativně vyvěsil britskou vlajku. Téhož roku navázal kontakt se

skupinou národně demokratického odboje. V roce 1951 ho zatkla StB a po 15 měsících vyšetřovací vazby byl odsouzen státním soudem v Praze k 23 rokům vězení za údajnou špionáž. Od zatčení byl bestiálně týrán a mučen. Do svého propuštění na základě amnestie prezidenta Novotného v roce 1960 prošel osmi věznicemi a uranovými lágry.

V roce 1964 se oženil a roku 1968 se manželům Dolejším narodil syn. Po sovětské okupaci byl v roce 1969 propuštěn ze zaměstnání pro svou činnost v K–231. Půl roku marně sháněl místo, pak z „protekce“ začal fárat při stavbě pražského metra. Když v páté pětiletce panelárny začaly do Československa dovážet materiál pro montáž beze skládek, bylo nutné naprogramovat výrobu a řídit ji počítačem. Pro znalost počítačové problematiky se na M. Dolejšího obrátili známí a fiktivně ho zaměstnali v jednom družstvu. M. Dolejší k sobě přibral pár bývalých spoluvězňů, které znal z „basaprojektů“ (pozn. basaprojekt na Pankráci bylo zařízení ministerstva vnitra, kde vězni s technickým vzděláním pracovali na projektech pro národní podniky). Později se stal vedoucím výpočetního střediska.

V roce 1975 na požádání svého známého novináře napsal studii o počítačových systémech. Věcné informace byly kompiláty ze všeobecně přístupných a veřejných přednášek, ale přesto ho 14. 6. 1976 zatkli a obvinili ze špionáže. Ačkoliv mu špionáž nebyla dokázána, rozsudek zněl 11 let ve třetí nápravné skupině. Před soudním jednáním držel tři měsíce protestní hladovku. Nemoc, špatný zdravotní stav, podezření na rakovinu kůže a názor lékařů, že brzy zemře, v roce 1985 vedly k jeho propuštění před uplynutím trestu. V bolševických lágrech a kriminálech strávil bezmála 19 let

života jako důsledný odpůrce všech forem totalitních praktik.

Nedůvěra k oficiálním verzím a politickým legendám se u Miroslava Dolejšího datuje již do padesátých let, kdy se ve vězení setkal s mnoha významnými lidmi a postupně poznával skutečné pozadí oficiálních výkladů politiky.

Po listopadu 1989 se pokoušel vyburcovat veřejnost a vyvést ji z její naivní neznalosti. Jeho hlas zůstal hlasem volajícího na poušti. Veřejnost prostě ještě k určitým poznatkům nedospěla a ani je nechce slyšet. A jak bývá v našem kraji zvykem, hněv se obrací vůči poslům špatných zpráv.

Po vydání *Analýzy 17. listopadu 1989* proti Miroslavu Dolejšímu státní aparát zasahuje s veškerou silou. Hromadění žalob, diskreditace ve sdělovacích prostředcích, falešná obvinění ze spolupráce s StB. Demokratický režim se při umlčování bývalého politického vězně neštítí ničeho. Počínaje kontrolou (a kradením) pošty a konče vysláním svalnatého pohůnka. Kromě již zmíněné *Analýzy* je Miroslav Dolejší autorem několika desítek politických úvah a studií, knihy *Chodbami opuštěnými*, spoluautorem návrhu zákona o třetím odboji atd.

Miroslav Dolejší se stal symbolem dvou odbojů, třetího protikomunistického, ale také stávajícího čtvrtého vůči zvůli postbolševických a pseudohumanistických kreatur. O svém celoživotním postoji se sám vyjádřil v roce 1991 v materiálu pro časopis *Týdeník politika* následovně: „Osamocení každého z nás je logickým důsledkem morálního stavu veřejnosti a úspěšné demagogie vládních skupin – to je stav, ze kterého musíme vycházet a nikoliv před ním kapitulovat. Lidé potřebují především vzor k následování a ten jim mohou poskytnout pouze

osamocení jedinci. Jenom tak je naděje, že se alespoň někteří z nich zbaví strachu, který jim brání v hájení osobních postojů. Roztříštěnost veřejnosti je cílem politické manipulace. Zastrašené a dezorientované lidi však nelze organizovat a sjednocovat. Organizace zbabělého houfu je bezcenná. Úkol veřejného odporu a opozice na sebe musí vzít každý jednotlivec.“

*

Tak zní v nejstručnější možné formě odkaz Miroslava Dolejšího a je také zároveň jediným východiskem ze současného marasmu, ne, žádné jiné není a nemůže být. Záleží jen na nás a na budoucích, zda mu dokážeme porozumět a především také podle něj jednat. Zemřel 26. 6. 2001 a ani na jeho pohřbu nechyběl, pro jeho osobu snad nezbytný, dozor tajné policie.

Jak byste stručně zhodnotil současnou mezinárodní politickou situaci?

Kdybych měl pro čtenáře opravdu stručně a srozumitelně zhodnotit mezinárodní politickou situaci, předpokládalo by to znalost dějin Evropy posledních 200 let a znalost podrobností vývoje mezinárodních vztahů od roku 1985, v době nástupu Gorbačova.

Situace je v podstatě tragická. Likvidací anebo stažením bolševismu z oběhu světového politického dění byl současně stažen i kapitalismus v podobě posledních 250 let a nahradil ho monetarismus, který už nepředstavuje národní kapitalismus. Komunismus a kapitalismus byly demontovány jako dvě bipolarity bránící sjednocení světa.

My jsme se po roce 1985 ocitli v procesu sjednocování světa do jedné velké říše pod jednou velkou vládou. Tento proces už probíhá 45 let vzni-

kem a fungováním OSN, UNESCO, MMF, Světové banky, Evropské banky pro obnovu a rozvoj atd. To jsou všechno prvky světové byrokratické vlády. Tím se ale USA jako představitel unitární světové vlády ocitly v téměř katastrofální situaci. Každý stát, národ či velmoc byly zvyklé mít své zřetelné protivníky, ale zároveň i své spojence. A naráz se celý svět ocitl ve vakuu, v němž jsou Američané, OSN a dál nikdo.

Tato situace však nevznikla spontánně – je výsledkem cílevědomých změn, probíhajících minimálně posledních 50 až 60 let, a metod a prostředků, které určovaly politiku 20. století. Mám na mysli známé teze Bertranda Russela, který říká, že hromadnými zbraněmi budoucnosti jsou nevyléčitelné choroby. Přechodná fáze atomových, vodíkových a jiných radiačních zbraní končí. I to byl důvod, proč velmoci zrušily vzpomínanou polaritu. Vybudováním SDI, na kterém se podílejí i Rusové, se stal útok pozemními raketami nesmyslem. Jak infradetektory zaznamenají, že se plní třetí stupeň pohotovosti na šesti základnách, rozmístěných na velkém území, tak je jasné, že se chystá strategický úder – přičemž druhá strana má minimálně 50 minut času na protiúder. K těmto změnám došlo na rozhraní 60. a 70. let.

Ve 40. letech našeho století došlo k další závažné změně prostředků vedení války, spočívající v nahrazení konvenčních zbraní chemickými, bakteriologickými, genetickými a psychotechnickými zbraněmi, které jsou schopné manipulovat celými světadíly a národy. Svou účinností nahrazují atomové zbraně a zároveň oproti nim mají jednu obrovskou přednost – nejsou totiž viditelné. Politika používající právě tyto prostředky se taktéž stává anonymní.

Do poloviny dvacátého století byly vlády vždy zodpovědné za použití prostředků hromadného ničení. Dnes už ne. Díky novému typu zbraní se vlády mohou uchýlit do anonymity, což zásadně mění i charakter politiky. Obrana vůči nim je velmi náročná, ale možná. Útok už není pouze materiální povahy, je veden zejména proti přirozenosti člověka. Proto klasické politické metody, uplatňované v 19.–20. století (revoluce, převraty) dnes už neplatí a lidé jsou manipulováni dezinformacemi.

V důsledku anonymity světové politiky došlo k další významné skutečnosti – vlády států se staly bezcennými, ztratily smysl. V důsledku toho mnoho lidí nerozumí současné politice, protože nepochopili, že se vytvořil nový mocenský trojúhelník: finanční kapitál, tajné služby a zločinecké organizace. Všechny vlády jsou tomuto trojúhelníku anonymně podřízené. Kterákoliv současná politická strana kdekoliv na světě za sebou může mít demokraticky dvě třetiny národa a vůbec jí to nepomůže – těch pár poslanců, které pošle do parlamentu, si tato lobby koupí, nebo je zničí. Nechá si tam zvolit lidi, které bude ona sama platit, a ti budou dělat to, co ona chce.

Důsledkem toho je i to, že programy všech politických stran jsou velmi neurčité. Proto může existovat i 200 politických stran s názvy liberálně-demokratická nebo demokraticko-liberální. Toto je stav, v němž jsme se ocitli. Zůstala nám jen snaha bránit, co nám je nejbližší – rodiče, ženy, rodiny, svou obec, zem. Je zřejmé, že autoři politických koncepcí sjednocování kontinentů se dopouštějí mnoha chyb. Jejich koncepce je příliš racionální a materialistická. Neberou do úvahy metafyzický aspekt lidské existence a zacházejí s člověkem jako

s programovatelným elementem. Do jisté míry jím i je, ale jen v materiální oblasti. I proto mohla vzniknout Vlastenecká fronta v Čechách a Slovenská národní fronta na Slovensku.

Vaše odpověď je zajímavá, ale trochu abstraktní. Můžete být konkrétnější?

Mezinárodní situace je tragická hlavně kvůli omylům jejích tvůrců. Američané jako svaly Velké Británie se dostali do situace, kterou nejsou schopni zvládnout. Zdánlivě poražené Rusko využívá svou pozici a neangažuje se, jen varuje. Mezinárodní politika se neustále blíží k patové situaci, a to je horší, než kdyby se přibližovala k politické krizi chápané ve smyslu 20. století. Řešení v podstatě neexistuje: pokud systém vyčerpal možnosti vnitřních změn, zaniká.

Patová situace není dána jen krizí politickou, vojenskou, surovinovou nebo natální, ale i tím, že architekti světové politiky přecenili možnosti racionalismu a materialismu a přehlédli nejdůležitější fakt, člověka. Rusům bylo dovoleno stáhnout se ze světové politické scény, byli uvolněni z úlohy druhého pólu napětí, ve kterém se ještě dalo manévrovat. Avšak unitární velmocenské postavení USA žádné manévrovací možnosti neposkytuje. Světová vláda bez exekutivy nemůže existovat. Zdá se, že menší národy patronát USA odmítají. V Somálsku např. USA nezvítězily, čímž se přesvědčily, že celý gigantický západní konzumní systém se ocitl v hluboké krizi.

Západní svět není schopný konkurovat Asii. Aby si vytvořil možnosti konkurenceschopnosti, musí si ve světě najít oblasti, které poníží na velmi nízkou sociální úroveň (např. aspirace USA v Mexiku

v souvislosti s ropou). Manažeři západního typu jednoznačně směřují k ideálu vyrábět levněji, aby mohli konkurovat Japonsku nebo – Číně. Nepochopili však, že lidé nejsou jen konzumenti, kteří chtějí levnější zboží, a práce není jen činnost za mzdu. Přehlížejí aspekty psychologické, mravní, duchovní. USA pokořily Latinskou Ameriku, Evropu, donutily Německo a Francii, aby svému polnohospodářství odmítly poskytovat dotace, v důsledku čehož se likviduje, a Spojené státy a Asie do Evropy dovážejí levné zboží. Takto Američané prostřednictvím sjednocené Evropy směřují ke snižování sociální úrovně v Evropě a přenášejí na ni těžiště levné pracovní síly. Totéž aplikují státy západní Evropy na východní.

Existuje vysvětlení světového vývoje prostřednictvím dvou koncepcí. Jedna je euroasijská a druhá atlantická. Do jaké míry kladete význam těmto vysvětlením?

Tyto teoretické názory jsou přípustné a mají dokonce kardinální význam. Přijímám je i já, ale nepřikládám jim vysvětlující význam. Žádný lidský názor nemůžeme považovat za úplný. S touto výhradou přistupuji ke každé filosofické i geopolitické koncepci, a tím i k tomuto rozčlenění. I přesto se však domnívám, že v rozsahu těchto koncepcí lze současný vývoj chápat. Aspoň tak, že pomohou pochopit ty nejzákladnější principy, na nichž se naše současnost vyvíjí.

Svého času navštívil ČR americký spisovatel A. Hailey. Vyjádřil velké znepokojení až strach z možnosti používat laserovou a počítačovou techniku na velmi hodnověrné falšování papírových peněz a tím

devalvaci světových měn. Může tento fenomén změnit současný poměr sil ve světové politice?

Ano, může. To je smysl současné politiky.

Kdybyste se zamyslel nad všeobecnými příčinami mravního a politického úpadku Evropy na sklonku 20. století, v čem byste našel hlavní příčinu?

Příčiny jsou fatální. Pro jednoduchost se odvolám na dílo Oswalda Spenglera *Zánik Západu*. Domnívám se, že jemu se podstatu věci podařilo vyjádřit nejvýstižněji. Každá civilizace v lidských dějinách má vymezenou časoprostorovou působnost. Každá civilizace má 3 až 5 tisíciletí a tento interval se neustále zkracuje. Naše západní křesťanská civilizace začala existovat až po rozpadu Říma. Svého vrcholu, rozmachu a vyspělosti dosáhla mezi 9.-13. stoletím, a potom nastal úpadek.

Civilizace začíná tím, že se nad polem vztyčí hrad, kde sídlí bojovníci. Pod hradem se zakládají osady. Jejich obyvatelé mohou v klidu obdělávat pole. Vědí, že je bojovníci chrání. Za to jim sedlácký lid odevzdává desátky. V blízkosti hradu stojí kostel jako symbol šíření duchovního a mravního bohatství tohoto lidského společenství. Ve druhé fázi vznikají města. Z nadbytku výroby vzniká potřeba obchodu a s ní i jiná vrstva lidí. Obchodník nahradí šlechtice. Opilý intelektuál nahradí duchovního a výrobce užitkového zboží nahradí proletariát. Poslední fáze – úpadková: moci ve státu se zmocní lid. A lid má pouze tři tužby – nic nedělat, žít v blahobytu a bavit se. To je materialismus, socialismus. To jsou republiky, socialismus a liberalismus. Dokud byla Evropa velká, měla krále, šlechtu, vojevůdce, bojovala. Poté začal její úpadek.

Téměř všechny změny v civilizaci se uskutečňují katastrofami. Proto jsou příčiny úpadku fatální, mimo nás, jsou axiomy. Těžko je můžeme filosoficky definovat, určovat a determinovat, ale víme, že jsou. Zaznamenáváme počátky toho, co nazýváme vznikem civilizace, 5000 let před Kristem v Egyptě a o tom, co bylo předtím, nevíme nic. Víme přesně, že Egypťané stavěli pyramidy, ale nevíme, jak to dělali a proč to dělali. Ale římská a řecká kultura byla úplně jiná. Stavěli úplně jinak chrámy. Židovská kultura je také úplně odlišná. Jiná je i křesťanská. Každá vznikla nezávisle na sobě. Stavby jsou úplně jiné, národy jsou úplně jiné, rasy jsou jiné a není to dílo člověka. Člověk nemá právo zrušit rasu a národ, nejsou jeho dílem. A v tom se mýlí ti ze světového establishmentu, že dnes chtějí mít světovou říši a vládnout. To je prostě neuskutečnitelné.

V kontextu toho, co jste doposud řekl, je zřejmé, že pro současné politické, duchovní, ekonomické a jiné aspekty vývoje společnosti mají svůj význam masové komunikační prostředky. Jaký máte názor na masmédia a lidi kolem nich?

Existuje hodně metod a prostředků psychomanipulace, veřejných i utajovaných, ale k nejrozšířenějším a nejúčinnějším patří televize. V záplavě jejích programů se skrývá nebezpečí konce kultury. Pod vlivem televizních programů se z lidí stávají povrchní bytosti, které koketují s pseudopocity a při nesmyslných činnostech a triviálnostech zmateně přešlapují na místě. V intencích programů New Age a New World Order lidstvo s idiotským úsměvem dotančí k propasti svého zničení.

Obávám se, že Amerika nám může být živým příkladem – je na nejlepší cestě k nejnákladnějšímu světovému kulturnímu experimentu: totálně se ztotožnit s umělou kulturou. Americká vášeň pro televizi (která už samozřejmě není jen jejím privilegiem) přinesla světu perverzní ovoce. Amerika začala televizní epochu, její filmová a televizní produkce se exportuje do celého světa, který majorizuje. Televizí šílenství není jen pokusem zlovolné vlády či hrabivého korporačního státu zavést znova prastarý trik zvaný „chléb a hry“. Problém nespočívá ani v tom, že by vláda v televizi nabízela jen zábavu, ale v tom, že televize prezentuje všechny programy jako zábavu. Dnes televize mění všechny důležité veřejné události na brak.

Ve všech významných oblastech se dnes slovo nahrazuje obrazem. Z toho vyplývá, že díky televizi jsou zbytečné metafory myšlenek. Vytvářejí se metaforizované obrazy. Například nejen v Americe by v současnosti nemohl být do vysoké politické funkce zvolen obézní či jinak neestetický člověk, protože v televizi nevypadá dobře a nepříjemný vzhled bez námahy zastíní všechny hlubokomyslné názory, i kdyby je tito lidé přednesli. Myšlenky jsou pro politický úspěch nezajímavé. V televizní epoše nejde ani tak o to, zda s nějakým politikem souhlasíme, nebo ne, ale o to, zda je sympatický, nebo ne. Proto do politiky po převratu 1989 vtrhlo tolik profesionálních herců, zpěváků a vůbec komediantů a jejich výběr pro další fázi zaručuje právě tento efekt.

A jak se v této souvislosti díváte na televizní zpravodajství?

Na něj se vztahuje v podstatě to samé, co jsem už řekl v předchozí odpovědi. Televizní zpravodajství

je podávané jako show. Hlasatelé a hlasatelky patří k nejlépe vypadajícím lidem podle současné módy. Žádný z příběhů, které vykládají, diváka nepřipraví o víc než 45 sekund, ale souvislosti a návaznosti neustále padají za oběť vizuálnímu dojmu. Ve zpravodajské televizní show jsou vlastní informace okrajové. Důležité je tempo, stupeň popularity moderátora, příjemná důvěrnost mluvčího.

Televizní zpravodajská show znamená zábavu, umělý, pečlivě zinscenovaný svět, množství efektů, jejichž cílem je vyvolat v divákovi smích či pláč, případně ho vyděsit. Mohli bychom se domnívat, že 30 minut zlomkovitých obrazů bídy a utrpení vytváří dostatečný odpor k televizi na celý měsíc. To je však omyl – fascinace je dokonalá, druhý den divák televizor zapne opět, protože dobrou show umí ocenit.

Televizní show se stává nejpřesvědčivějším příkladem a metaforou celé komunikace. To, jak televize představuje svět, se pro lidi stává vzorem toho, jak by měl svět být správně představován. I noviny se stále častěji dělají tak, aby u čtenáře vyvolaly pocit, že se dívá na televizní obrazovku.

Univerzity horlivě udělují čestné diplomy televizním a filmovým hvězdám, které se pak musí účastnit dalších slavností při příležitosti ukončení studia a před absolventy hovořit o věcech, o kterých nemají ani tušení. To však vůbec nepřekáží, v kultuře, kde se proslaví každý, kdo se aspoň jednou mihl v televizi, je úplně zbytečné rozlišovat mezi zábavou a vším ostatním. Proto i (naši) politici tak rádi vystupují v televizních programech, které s politikou nemají nic společné. Stejně jako v televizních reklamách není důležitá kvalita výrobků, ale zapůsobení na konzumenta, tak televi-

ze osvobozuje politiky od seriózního omezování se jen na politickou arénu. Politici se dnes vynořují všude bez toho, že by se to považovalo za komické, nevhodné a nemístné.

Jednoduše celý svět se stal jevištěm a do politické terminologie pronikly termíny jevišťového zákulisí a režie. Televize divákovi nezprostředkovává jen informace. Stala se filosofií veřejného dění, je schopná změnit celou kulturu tak, jak to svého času dokázal knihtisk. V televizi se všechno zdá dosažitelné, jednoduché, konkrétní a především zábavné. A proto se Amerika jako první kultura na světě ocitá v nebezpečí, že se doslova ubaví k smrti.

Novináři mají ve zvyku dávat veřejně známým osobnostem otázku týkající se nejvýznamnějšího komunikačního prostředku - slova. Jaké je vaše slovo o slově?

Žijeme ve světech vytvořených ze slov. Jakmile člověk vystoupil ze sebe, opustil svůj jediný skutečný vnitřní svět, jediný svět jistoty a významu, přeložil svůj význam do slov, ale nenašel ho v nich. Seskupováním slov lze vytvořit libovolné množství světů a životů. Ale v každém z nich chybí něco, co se nedá nahradit slovem – ono nepostřehnutelné, neviditelné, co spočívá hluboko v duši každého z nás a co jediné dává smysl životu a světu. Protože lidé zradili svůj vnitřní svět a vstoupili s jásotem do světa slov, zaslouží si jako své vládce dramatiky, zpěváky, herce a klauny.

Svět slov nemá smysl, je cizí, lhostejný a žalostný. Všechny zákony mají platnost jen ve světě slov – mimo něj neexistují. Proto lidé dostávají lidská práva i hromadné vraždy zároveň. Na slovech je

založena i politika. Čím je zrádnější, tím větším počtem slov oplývá; člověk ponořený do své slabomyslnosti vyvrhuje záplavy slov. Téměř všichni sametoví revolucionáři dostávali hromadné slovní průjmy.

Svá největší tajemství člověk prožívá mlčky a sám. Jenže touha po světovládě si vynucuje ovládnutí myšlení lidí, a proto jim byl vnitřní svět sestrojen ze slov. Činy nahradila slova a mluvení se stalo živobytím. Největším bohatstvím národa je jedinečnost každého z lidí. Zglajchšaltovaná slova tuto jedinečnost odstraňují. Stát si znemožňuje použití jediného zdroje moci, která je v jedinečnosti každého občana.

V jedné ze svých úvah hovoříte o souvislostech mezi Pražským jarem 1968 a sametovým převratem 1989.

L. Berija pro Stalina v letech 1945-1947 vypracoval koncepci politického ovládnutí střední a východní Evropy, podle níž vláda neměla být otevřeně svěřena komunistickým stranám, ale diktatura měla být kryta koalicemi stran sdružených v tzv. národních frontách. Plán zahrnoval též infiltraci církví a všech ostatních společenských (i nepolitických) organizací, společností, financí, bank, průmyslu atd. Stalin však tento plán neakceptoval.

Začátkem 60. let, v době vlády Brežněva, vypracovala skupina asi 12 vysokých důstojníků KGB analogický plán, který v podstatě vycházel z Berijových představ. Tento plán se podrobně konzultoval v USA a uskutečňuje se asi od roku 1967. U nás ho vyzkoušeli v roce 1968, přičemž byl zároveň použit jako záminka pro sovětskou vojenskou okupaci. Jeho pokročilá realizace je zřejmá z událostí odvíjejících se od roku 1985 s nástupem Gorbačova. Dnes

už se však neuskutečňuje jen ve východní a střední Evropě, ale byl akceptován takříkajíc pro celý svět.

Z tohoto hlediska je třeba chápat i kontinuitu mezi rokem 1968 a 1989 v Československu. Srpen 1968 byl i s jeho předehrou obyčejný politický podvod. Všechno směřovalo k připravení podmínek pro vojenské záměry Sovětů obsadit Československo. Hovořil jsem s několika profesionálními vojáky a ti mou domněnku potvrdili. Upozornili na skutečnost, že například při obsazování Prahy okupanti použili transportéry, což je při dlažbových a uličních poměrech v Praze dosti absurdní. Rusové měli zájem vyrovnat demarkační čáru mezi Východem a Západem, mezi NATO a Varšavskou smlouvou.

Kontinuita s rokem 1968 v roce 1989 spočívala na dohodě, o které jsem psal v *Analýze 17. listopadu 1989.*

Zde se nabízí otázka vašeho vztahu k Chartě 77 a Václavu Havlovi.

K Havlovi nemám žádný osobní vztah. Komunisti při hledání způsobu demontáže režimů v komunistických státech museli vytvořit organizaci, která bude schopna přistoupit na kompromis v dělbě moci mezi nimi a nějakou předstíranou opozicí. Samozřejmě to nemohli být vězni z 50. let, protože s nimi kompromis není možný. To je vyloučené! Ne proto, že by tito lidé chtěli pomstu, ale z prostého lidského instinktu, že po jakýchkoliv zločinech musí následovat trest. To není věc osobní nevraživosti, to je věc morálního principu, na kterém stojí a padá jakákoli existence lidstva.

Vězni z 50. let by nikdy nepřistoupili na kompromis, na který přistoupila Charta. Šlo o to, jak

nahradit starý klasický způsob výkonu moci jiným způsobem, tedy tím, co se dnes nazývá demokracie. Jenže místo ní přišla plutokracie. Vytvořila se tu velmi úzká vrstva neobyčejně bohatých lidí, kteří transformují svou finanční moc do moci politické. Tyto techniky a prostředky se 15 let zkoušely v JZD Slušovice.

Charta byla organizace, která byla vytvářena jako opoziční, aby jednou, pokud to bude potřeba, převzala moc. Během celé své existence tvrdila, že není opozicí, že chce jen dialog s vládou a dodržování socialistické zákonnosti. Naproti tomu komunistická propaganda tvrdila, že Charta je opoziční organizace, ba dokonce protistátní, a chce svrhnout komunistickou moc. Po roce 1989 se interpretace těchto dvou pohledů změnila. Charta začala tvrdit, že byla opozicí usilující o politické změny, takže převzala argumentaci původní komunistické moci. Podle mého názoru byl tento postup dopředu vypracovaný.

Ale vraťme se opět do současnosti. Jak byste charakterizoval současný morální stav občanské společnosti?

Češi už nemají vůli být národem. To, co zůstalo, je morálně a intelektuálně zdecimovaná skupina lidí. Národ je takový, jaké jsou jeho matky. Matky však potřebují muže, kteří by je chránili a dali budoucnost potomkům. My však už nemáme muže, kteří by byli schopni povstat za záchranu svých rodin a své země. Muži se stali ctihodnými tím, že se stali bezmocnými. Být či nebýt darebákem nebo zrádcem se stalo lidem pouze způsobem myšlení, které určuje jistota, že nebýt sluhou či darebákem znamená nemít úspěch. A pro převážnou většinu je úspěch natolik žádoucí, že stojí

nad morálkou i kritikou. Žádný zločin nikdy nespáchali, pokud nebyl jako zločin zveřejněn, a proto je už nic nenutí k zápasu s vlastním svědomím.

Ti nejlepší se s největším znechucením a odporem odvracejí od celé občanské veřejnosti a je nemožné s nimi v politice počítat. Jejich pravda je v tom, že národu není možné pomoci, pokud si každý jednotlivec nechce pomoci sám. Je však stále ještě možné, že všechno významné nebo velké se uskutečňuje pomalu, nepozorovaným růstem. Když budeme ve svém marasmu klesat až na hranici vlastního sebezničení, potom se, doufám, ještě najdou muži, kteří se vzbouří. Z vlastní zkušenosti vím, že až když se člověk stane bezmocným a žebrákem, může se mu vrátit prvotní lidská svoboda v hodnocení věcí života.

Tragédie Evropy, a tím i naše, začala v době, kdy si muži nechali odejmout kordy. Potom už mohli přijít funkcionáři každého druhu, obchodníci s čímkoliv, protože čest, hrdost, důstojnost a víra ztratily možnost se bránit. Tehdy začal úpadek mužnosti a civilizace se začala řítit do bezmocnosti. Lichváři a obchodníci se stali diktátory lidských osudů. Lidé byli donuceni klanět se před oltáři soukromého obchodu a průmyslu. Manažeři, organizátoři a funkcionáři se považují za věštce, vědátory a génie, za hrdiny velkých činů. Největším obchodem současnosti je zločin. Lidé vědí, že jsou ohroženi organizovaným zločinem v celosvětovém měřítku. Už fungují instituce vydírání zločineckým podsvětím, které se prolínají s politickými stranami, vládami, parlamenty, burzami, bankami, akciovými společnostmi a komedianty. Prosperitu národa nejzhoubněji ničí právě takováto skrytá forma zločinu. Dosud nikdy v našich dějinách nebyla vláda tak dokonale spojena s obchodním podnikáním zločinu jako nyní.

I přesto, že neexistuje žádný rychle účinkující lék na vyléčení choroby tohoto světa, žádná vláda v něm nemůže být spravedlivá, pokud nemá kontakt se všemohoucím Bohem. Nepotřebujeme, abychom se vyvíjeli materialističtěji, ale potřebujeme, aby náš život byl duchovnější. Nepotřebujeme větší intelektuální sílu, ale větší sílu mravní. Svoboda člověka nebude zabezpečena, pokud lidé dovolí, aby moc soukromých osob vzrostla do takové míry, že se stanou silnějšími než samotný stát.

V souvislosti s tím, co říkáte, se mi váš pohled na současnou společnost zdá být velmi pesimistický. Bohatí jsou stále bohatší, zmocňují se státu, až úzká skupina lidí dosáhne neomezené moci nad celou společností. Tím je ohrožena svoboda člověka kdekoliv na světě. Je podle vás z této situace vůbec nějaké východisko? Jakou má čestný člověk v tomto světě naději?

Odpovím v trochu širších souvislostech. Všechny ekonomické školy podporující Marxovu tezi, že kapitál má reálnou hodnotu, jsou nesmyslem. Dnešní politika se zakládá jen na třech principech: úvěr, úrok z tohoto úvěru a zadržování kapitálu. Vysvětlím vám model: penězi vyvolám revoluci nebo mezinárodní válku. Obyvatelstvo, které je v ní zaangažované, zchudne. Ocitne se v bídě. Státu, postiženému válkou, poskytnu úvěr na úrok podle okolností. Vláda a stát s tím musí souhlasit, pokud v zemi chtějí obnovit život společnosti. Přitom vím, že mi ten úrok nikdy nesplatí. Vzniknou trestné sankce. Jako bankéř začnu naléhat na splacení úvěru v dohodnutém termínu. Jelikož obchodní partner není schopen zaplatit, poskytnu mu další úvěr na zaplacení úroků. A tak to jde donekonečna. Tento

mechanismus odpovídá finanční politice MMF, Světové banky atd. Jsou to operace typické pro držitele finančního kapitálu, kteří dnes mají kontrolu nad 86 % světového oběživa. Z tohoto důvodu mají zájem, aby pod záminkou demokracie vznikly plutokracie, existující dnes v USA, Velké Británii a jiných západoevropských státech. Vládnou ti, co mají peníze ve společnostech, kterým se podařilo vnutit představu o tom, že peníze mají reálnou hodnotu. V současnosti si však za ně můžeme koupit stále méně a méně. V tom je naše naděje.

Vycházejme z toho, že v roce 1915 jsem si mohl koupit Trockého a Lenina, kteří vyprodukovali socialistickou revoluci. Mohl jsem si koupit Hitlera a další. Ti vyvolali světovou válku. Tak jako tehdy, dnes jsem si mohl koupit Havla, Dienstbiera, Klause či Kocába a další, ale ti nevyprodukovali nic. Zřetelně dochází k devalvaci jediného prostředku, kterým je 200 let ovládán svět. Vysvětlení je jen jedno – že totiž kalkulace s vlivem peněz je jednoduše chybná. Vzít to na vědomí znamená zbavit se tohoto prostředku, tj. zbavit se světového finančního systému, který svírá současnou civilizaci.

Řekl jste, že tragédie Evropy, a tím i naše, započala v době, kdy si muži nechali vzít kordy. Mohl byste čtenářům toto konstatování dešifrovat?

Je to symbolické vyjádření, které má faktický dopad. Pravda je však taková, že jsme skutečně o ty kordy přišli. Celý problém se odvíjí od tří lidských vlastností – pravdivost, statečnost, askeze – o nichž jsem přesvědčen, že jsou nevyhnutelné. Domnívám se, že to tak bylo v době, kdy muži chodili ozbrojení a měli možnost bránit svou čest, majetek, životy svých dětí, čest svých žen. Dnes

tuto možnost nemají. Dnes za ně rozhodnou anonymní soudy, které mají k dispozici zákony nerespektující individuální čest. V období, o němž mluvím, samozřejmě byly zbraně v rukách důvěryhodných lidí. Zbraně se nedostávaly do rukou chátry, tedy vekslákům a jiným zbohatlíkům. V současnosti je ozbrojená lůza a odzbrojení jsou ti, kteří jsou nadějí lidstva.

Čili symbolicky to znamená, že jsme se prostřednictvím odebrání zbraní vzdali možnosti obhajovat osobní čest i čest národa. V tom vidím jeden ze záměrů procesu, který postupuje víc než 200 let. Nezačal první světovou válkou. Systematická degenerace školství od dob osvícenství je úplně evidentní. Když si nějaký intelektuál vezme například teologické spisy z 15.-16. století a porovná je s nejbrilantnější filosofickou literaturou 20. století, zjistí, že naše století je stoletím intelektuálních barbarů. Zjistí, že naše problémy jsou v podstatě pseudoproblémy a způsob, jakým o nich uvažujeme, se blíží demagogii a ne skutečnému rozjímání, jehož výsledkem by měla být intelektuální formulace. Protože tam, kde není možné vychovávat nevychované lidi, je nutné je k poslušnosti a pořádku přinutit. A to se dá udělat jen silou. Jejím výrazem je zbraň, ať už v symbolickém nebo faktickém smyslu slova. Pokud jsme se vzdali zbraní, vzdali jsme se toho posledního a jediného prostředku vynucení si poslušnosti těch, kteří z vlastní vůle nedokážou být slušní.

Mohl byste vyjádřit esenci svých životních zkušeností jako odkaz pro mládež v tomto světě?

Naši lidé se dnes podobají divákům gladiátorských arén, kteří své gladiátory povzbuzují jen tehdy,

dokud vítězí. Když začnou prohrávat, vypískají je. Od svých vůdců lidé očekávají, že je zachrání, ale sami nejsou ochotni ani hnout prstem. Proto musí zákonitě přijít doba, kdy budou ponížení až pod úroveň zvířat, zotročeni, zmrzačeni a popliváni. A potom, předpokládám, několik mladých mužů další generace pochopí, že bránit se mohou jen sami jako jednotlivci a že tento smrtelný zápas musí podstoupit nejen proto, aby v něm zvítězili, ale aby nezemřeli jako zbabělci.

Říkám to z osobní zkušenosti, protože jsem to prožil. Až když je člověk zbaven všeho, svého jména, otcovství, ženy, majetku, funkcí, vážnosti, vlivu, moci atd., když je zneuctěný a téměř zničený – až potom, pokud mravně a duchovně nezemře, až potom je schopen najít v sobě sílu vlastního poslání a vzdorovat. Jen kvůli sobě, protože už nic jiné nemá. Tehdy je jeho boj skutečný, konečný a poslední – je to jediný boj, který má cenu a smysl, protože v něm nejde o vítězství.

Obávám se, že tímto procesem, kterým jsem prošel ve vězení, musí projít celý národ. Pokud přežije aspoň několik set lidí, národ má ještě naději se zachovat. Ti ostatní, kteří už dnes dobrovolně umírají morálně, a dokonce v tom nacházejí požitek, nemají pro nikoho cenu, ani sami pro sebe – ti zemřou, protože se nechtěli bránit. Nikomu nelze pomoci, pokud si nechce pomoci sám.

Já osobně nemám žádný soucit například s narkomany, alkoholiky, hltači pornografie, peněz, slávy atd., protože to všechno dělají dobrovolně, dobrovolně si zvolili svou záhubu, dobrovolně se odevzdávají do závislosti, která jim přinese smrt. Disciplína, odříkání si zlého – to všechno jim je k smíchu. Hrdost, čest, oběť – to všechno

zneuctili, a proto se k tomu už nikdy nemohou vrátit.

Pomozme dětem, které se ještě neumí bránit, protože všechnu rafinovanost nedokážou pochopit!

Za rozhovor děkuje Jozef Luky

Jiří Wolf

OPILEC VÁCLAV HAVEL

Opilec Václav Havel – svědek vypraví o bývalém prezidentovi.
Publikováno v srpnu 2009 v *CS Magazínu*
http://www.cs-magazin.com/index.php?a=a2009081066

Kdo je Jiří Wolf

Jiří Wolf[1] (1952, Jindřichův Hradec) je signatář Charty 77, bývalý politický vězeň, antikomunista, autor pohádkových knih a radikální odpůrce a kritik tzv. „šlechty Charty“, mezi niž počítá Václava Havla a některé osoby z jeho okolí.

Poprvé byl zatčen 16. února 1978 poté, co u něj policie při domovní prohlídce našla „protistátní, protistranické a protisocialistické dokumenty“. Byl odsouzen ke třem letům vězení za podvracení republiky podle § 98 odst. 1 trestního zákona. Když prohlásil, že byl k přiznání donucen fyzickým i psychickým nátlakem, byl stíhán za falešné obvinění a trest byl zvýšen o 6 měsíců za křivé obvinění podle § 174 odst. 1 nebo za hrubou urážku veřejného činitele. Více než půl roku si odpykával trest v Minkovicích na izolaci a ve zvláštním oddělení, během té doby zhubl o dvacet kilogramů. Část trestu

1 http://cs.wikipedia.org/wiki/Jiří_Wolf

kvůli neplnění pracovní normy strávil v nejpřísnějším režimu ve Valdicích.

Podle svědectví bývalého spoluvězně z Minkovic se již po nástupu do vězení projevil jako náruživý vykladač svobody myšlení a ochrany lidských práv. Vedení věznice se jej snažilo přimět, aby „dostal rozum“, jinak že se mu povede zle. Byl zařazen na pracoviště válcové technologie, jedno z nejhorších pracovišť. Jako speciální vychovatel mu byl přidělen npor. Burda, proslulý tvrdostí vůči vězňům – ten se mu nejprve pokusil zalichotit a přimět jej k donášení na ostatní vězně, a když Wolf jednoznačně odmítl, stal se cílem soustředěných útoků ze strany Burdy. Poté, co byl přeřazen na práci, kde nebyl schopen plnit pracovní normu, se stal i cílem útoku násilnických recidivistů. Stupňování kázeňských trestů vyústilo až v přeřazení na zvláštní oddělení, kde byly nejhorší podmínky, v nichž byl držen tři měsíce. Autor tohoto svědectví byl v té době jediný, kdo se s ním ještě mohl stýkat. Wolf sice pohubl, ale zůstal až fanatickým diskutérem obhajujícím své pravdy. Nikdy si nenaříkal a nežádal žádné výhody. Dostával kázeňské tresty za „odmítání práce“, často z vykonstruovaných důvodů, a ke konci doby trestu se spíše uzavřel do sebe.

Podruhé byl zatčen 17. května 1983 za to, že rakouskému velvyslanectví v Praze údajně předal informace o podmínkách věznění v Československu, konkrétně v NVÚ Minkovice. Za podvracení ve spolupráci s cizími činiteli podle § 98 odst. 1 a 2 trestního zákona byl Městským soudem v Praze 21. prosince 1983 odsouzen k šesti letům vězení a následně třem letům ochranného dohledu. Byl opět vězněn ve Valdicích, a vzhledem k tomu, že se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil,

trpěl například bolestmi hrudníku a zhoršením zraku, a nedostávalo se mu lékařské péče, roku 1984 na jeho případ upozorňovala Amnesty International.

Dvacet lahví alkoholu pod matrací

Když byl Václav Havel ze zdravotních důvodů propuštěn z Borů (míním, že to bylo v roce 1983, tedy v roce, kdy jsem byl znovu zatčen a poslán do kriminálu), pracoval jsem u dopravního podniku Metro, a to na stanici Kačerov. Měl jsem krásnou a slušivou uniformu dozorčího v hnědé barvě a abych řekl pravdu, měl jsem s ní u ženských úspěchy. Takhle jednou po práci, míním, že to bylo na jaře, jsem s velkou námahou nakoupil nedostatkové ovoce a šel za Václavem Havlem na internu do nemocnice Pod Petřínem. Prý už mu je po tom zápalu plic lépe a může přijímat návštěvy rodinných příslušníků a přátel. To jsem se dozvěděl od Aničky Šabatové.

Maroda jsem našel na nemocniční chodbě, kterak tam seděl obklopen chumlem přátel a rodinou na bílé lavici, celý chudák zbědovaný a hubený. Tak jsme tiše kecali o všem možném, anžto v nemocničním županu obejdovali na chodbě dva „důkladně zamaskovaní“ tajní. Já marodovi předal ovoce, to však Václavovi radost neudělalo. Olga mne poprosila, abych skočil do pokoje Vaška a vyčistil jeho stolek a lůžko od alkoholu. Podala mi velkou igelitovou tašku a řekla: „Jiří, hlavně se tam dostaň nenápadně, ať nemá Vašek žádné podezření.“ S tím, že si musím odskočit na záchod, jsem úspěšně dorazil do jeho pokoje a začal důkladně očisťovat jeho nemocniční lůžko od pekelného zlořádu.

Jen pod matrací bylo na dvacet lahviček tvrdého alkoholu, pod polštářem jich bylo napěchováno pět

a noční stolek byl nacpán chlastem, že mi ta igelitka od Olgy nestačila. Nakonec jsem ty „vitamínové“ dárečky od jeho přátel musel cpát do služebního kabátu. Už jsem se chtěl vydat z pokoje nazpět na chodbu k přátelům, když tu znenadání stál u mne Václav, který asi vytušil, co jsem s jeho ženou upekl za lumpárnu! Řekl jsem mu: „Vašku, Václave, to tvoje dušinka Olga nařídila, já za nic nemohu, s ní si to vyřiď. Uznej, ten chlast tě zničí, a potom, vždyť jsi vážně nemocen a potřebuješ se především uzdravit.“ Havel na mne vrhl prosebné oči: „Jirko, nech mi tu alespoň jednu malou lahvinku, prosím, chceš, abych tě poprosil na kolenou, nech mi tu jen jednu jedinou!“ Těm jeho smutným kukadlům alkoholika se prostě nadalo odolat a jednu láhev rumíčku jsem mu strčil pod polštář.

Šlechta Charty rozkrádala peníze na pomoc politickým vězňům

Proč to píši. Nedokážu si představit, kolik tvrdé měny, našich peněz atd. se vydalo na mejdany, kdy chlast v bytech lepších disidentů tekl doslova proudem, kdy se platilo za narvané hospody, kdy si šlechta Charty užívala peněz a vyloženě rozkrádala a rozhazovala peníze, o které venku žádala pro naše rodiny, balíčky do kriminálů atd. Své o tom ví i Petr Cibulka a další vězni svědomí, kteří se dostávali do vězení. Nebylo nás po těch kriminálech mnoho, ale peněz na nás se posílalo z celého západního demokratického světa, a to hodně. Jednalo se o velké finanční částky, o které se disent dělil dokonce s režimem pěkně napůl! Do dnešního dne nedokázal Havel odpovědět prof. Janouchovi na otázku: kam, že se poděly všechny peníze, které

ze zahraničí posílal do tehdejšího Československa? To by především zajímalo bývalé politické vězně. A nešlo jen o peníze od profesora Janoucha, ale i od křesťanských organizací atd.

Chcípali jsme ve vazbách, co hladu jsme tam zažili, do pracovních táborů jsme šli zesláblí s podváhou a nemohli řádně plnit tvrdé výkonové normy, rozesílali jsme na všechny strany žádosti o nějaké peníze na nákup jídla, rozesílali jsme balíčenky s prosbou o zaslání dvoukilového potravinového balíčku s nějakým jídlem, že máme hlad. Jídla ve vězení bylo málo a věru špatné. Polovina zubů se mi v puse rozsypala, hlady jsem šílel. A kdo si vzpomněl? Dostal jsem za dva roky vazby jen jeden balíček od Aničky Šabatové! Havel mi mohl poslat do vazby na Ruzyň na mé konto peníze – i další z té šlechty! Mohli zfalšovat odesilatele a peníze bych na vazbě dostal, ale nikdo mi nic neposlal. Ani ubohou jednu korunu!

V bytech šlechty Charty se jídlo nakupovalo výhradně v Tuzexu! Každý svátek v těchto rodinách, narozeniny a jiné slavnosti, to vše se odbývalo v neuvěřitelných žranicích a chlastu! Přístup k penězům zvenku měl ale jen někdo. To si tahle parta hyen dobře hlídala a nikoho dalšího mezi sebe nebrala. Havel a jeho parta, tyto hyeny dál prosily Západ, že peněz je málo, a žádaly o další a další peníze na advokáty – povětšinou jsme měli ex offo – na balíčky atd. pro nás politické vězně. Jako prasata žila tahle parta, šlechta Charty 77 z našeho hladu, utrpení a sociální bídy! To se nikdy neodpouští! Patolízalové dostávali peníze ze západu na chlast a děvky! Jednalo se převážně o peníze, které měly končit v rodinách politických vězňů, aby nedocházelo k rozpadům manželství z finančních důvodů.

Havla si za prezidenta zvolila Moskva

Celá tahle banda, spojená tak morální kolektivní vinou, pak od Havla dostala koryta. Skuteční bojovníci proti totalitě nedostali po roce 1989 nic! Byla tu vážná obava, že by tito militantní antikomunisté požadovali legálního zrušení KSČ, a to podle dokumentu OSN z roku 1948, že by požadovali potrestání zločinců, odebrání jejich nakradených majetků, zákaz práce komunistů v justici, policii, atd. A pan V. Havel se přece na své tajné návštěvě v Moskvě – ještě před 17. listopadem 1989 – dohodl s tamní mocí, že k něčemu takovému nedojde. Proto si Moskva zvolila opilce Havla za nového prezidenta, člověka, který je ochoten ke „kompromisům“, tedy zradě na vlastním národu, slabocha a megalomana schopného podvádět, lhát a zapírat. K této morální deformaci inklinují především opilci! Pamatuji si, jak za totality objížděly kriminály záhadní mužíci v drahých oblecích s ruským přízvukem a prováděli s námi pohovory na téma: „Kdyby v této zemi došlo ke změně režimu…“ Jen sondovali, jak jsme na tom s morálkou, jestli jsme ochotni zradit své ideály.

Opilstvím skončilo i obyčejné focení

V roce 1990 mi z USA psal spoluautor knížky připravované k vydání „Dobrý voják Wolf“ Stuart Rawlings, že by nutně potřeboval fotku pana prezidenta a mojí maličkosti do knížečky, která má již vyjít, a že kvůli tomu musí urychleně letecky do Prahy. Já z toho nadšený zrovna moc nebyl, arciž knížečka měla být o mně a ne o V. H., ale Stuart mne k focení nakonec v Praze přemluvil.

Setkání s bývalým panem prezidentem se uskutečnilo ve velmi krátké době v Rybárně. Jak ješita

zjistil, že se bude fotit do USA, schůzku značně urychlil. Rybárna je, čtenáři, malá restaurace přímo pod okny domu Václava Havla hned u břehu královského vodotoče Vltavského. V restauraci, která byla vyhrazena jen pro pana prezidenta, již seděl pan kancléř, osobní miláček Sašenka[2], který se po bývalé člence KSČ paní R. Klímové stal velvyslancem v USA[3]. Dále u stolu bylo několik přátel pana Havla a pár goril (StB) z jeho doprovodu.

Václav se u stolu líbezně usmíval a decentně lžičkou ujídal ze zmrzlinového poháru. Bylo na něm vidět, že mu chutná. Mr. Stuart rychle udělal pár snímků a objednal si kávu. Já peníze neměl, a proto jsem vedle Havla seděl na suchu. Přítomná Olga, tedy jeho manželka, byla nadmíru spokojená, že manžílek není zase ožralý jako dělo a tudíž mají v rodině velký svátek. Aby ne, když si svého opilce dobře hlídala, aby se ničeho, co zavánělo alkoholem, nenapil. Václav si objednal už třetí zmrzku a opět na něm bylo vidět, že mu pohár s jahůdkou chutná. „No vidíš, Václave, že to jde i bez toho chlastu“, chválila svého abstinujícího manžílka Oluška.

Václav se mne ptal, co dělám a jak se vůbec mám. „Díky tvému nařízení, Vašku, že Wolf nesmí dostat žádnou práci v KC OF, ani jinou funkci, se mám fakt blbě. Ale to asi víš, ne? Bydlím dál v přístřešku za Jedličkárnou, v jedné malinké hygienicky závadné místnosti, a dál házu lopatou uhlí do kotle.“ Tak jsem mu řekl popravdě, jak si náramně žiji. „Chceš snad, Vašku, popřít, že jsi nevydal ten příkaz o mé osobě a o dalších, jako je Petr Cibulka, Ruda Battěk… abys jen ty vynikl, likvidovals kolem sebe, megalomane, nejlepší lidi a ještě máš tu drzost se

2 Alexandr Vondra; pozn. editora.

3 Nepřesná informace – po Klímové a před Vondrou byl velvyslancem v USA ještě Michael Žantovský; pozn. editora.

mne ptát, jak já se mám?“ Byl jsem pěkně naštván. „Jdu pryč! Nebýt tady Stuarta, tak jsem k tomu focení nesvolil! Do prdele, co tu vůbec dělám! Jdu domů!“

Václav se mezitím zvedl ze židle, začal se omlouvat a něco breptal, že musí někam nutně jít, potom udělal krok kupředu, náhle však přepadl přes židli, která stála před ním. Válel se tam pan prezident na zemi jako pytel ovsa! Paní Olga vyskočila ze židle a hnala se k ležícímu manžílkovi. Přičichla k jeho ústům, potom běžela k tomu zmrzlinovému poháru, také ho očuchala a už věděla, která bije! „Kdo mu do toho poháru nalil vodku!? Kdo to byl!? Dala jsem výslovný zákaz nedávat mu chlast!“ zaječela paní prezidentová, poté běžela do kuchyně a tam vlastnoručně profackovala chudáka číšníka, jenž opilému Vaškovi nosil ty dobré „zmrzlinové poháry“.

To fackování bylo z kuchyně zřetelně slyšet až do restaurace. Mezitím hlava státu pomalu a vrávorajíc vstávala z podlahy a usedla na židli, kterou mu přistrčil pan kancléř. Doprovod a ochranka pana prezidenta se opravdu skvěle bavily. Jen pan kancléř jako správný šlechtic se nesmál a s kamennou tváří pomáhal malému opilci ven z Rybárny. Za celou tou bandou vyběhla nasupená stíhačka, která svého Vašíka zase neuhlídala. „Tak tohle sis měl, Stuarte, vyfotit. Jak se náš ožrala povaluje po zemi jako čuně. Jó, to minule jsi ho, Stuarte, mohl vidět u něj v bytě. Nejenom nádherně opilého, ale ke všemu ještě pěkně pozvraceného!“

Lumpovi Havlovi jsem nikdy nevěřil

Můj kamarád z Kalifornie si v Praze udělal vlastní obrázek o člověku, kterého obdivuje celý svět. Na tohle focení se opravdu nezapomíná a jsem rád, že k němu nakonec po mém velkém zdráhání došlo. Petr Cibulka tomuto člověku jednou u soudu řekl: „Vašku, jsi prase!“ a měl a dodnes má pravdu.

Já to cibulkovské tričko s tím nápisem „Vašku, jsi prase!“ ještě mám a občas ho na sebe vezmu a také hrdě na veřejnosti nosím. Vím totiž proč. On ten Cibulka v podstatě perfektně vystihl, jaký opravdu pan Havel po té morální stránce je.

Václava Havla jsem nikdy za svého kamaráda nepovažoval. Byl to podrazák a já s ním skončil už v den, kdy se nechal propustit z vězení v květnu 1989 na podmínku. Podle interního předpisu ministerstva vnitra – tento předpis se vztahoval na celý východní blok – propuštěn z vazby, z výkonu trestu odnětí svobody na podmínku či ze zdravotních důvodů nebo na prezidentskou milost mohl být odsouzený jen v tom případě, že podepsal spolupráci s StB nebo jinou složkou MV. Neexistovala výjimka! Stačí se jen podívat do materiálu VONSu, kolik disidentů bylo propuštěno z vazby a z výkonu trestu na tento zrádcovský „pardon“! Nic totiž není zadarmo. Ani svoboda a každý si ji cení jinak! Doslova mne uráží, když mne někdo spojuje s opilcem a zločincem Havlem, či dokonce spojuje mou s jeho bezcharakterní osobou! Lumpovi Havlovi jsem nikdy nevěřil, ostatně alkoholikům a mužům, kteří se pusinkují s jinými chlapci, se opravdu věřit nedá. Lehce se totiž dají vydírat a se svou morálkou jsou na štíru. Bratrům Havlíčkům se obecně v Chartě dokonce říkalo teplí bratři. Jako první s tím přišla paní Kamila Bendová z Karlova náměstí.

„Funkce" v disentu se rozdávaly jen ze známosti

Jednou jsem si k ní přišel pro nějaké peníze. Potřeboval jsem na nákup fotografického materiálu, abych mohl ofotit dokumenty a poslat na Západ do exilového tisku. Měl jsem také hlad a prosil paní Kamilu, aby mi něco přidala na jídlo. Převážně se u ní stavovali lidé ze Západu, z křesťanských charit. Uváděla je do pokoje hned vedle vchodových dveří. Když vítal manžel, byl vždy a výhradně v obrovských trenýrkách. V pokoji byl dětmi naschvál zničený a rozpadající se starý nábytek. Křesla, skříně – dobrá finta – umocňovaly dojem otřesné bídy, ve které paní Kamila žije s velkým počtem dětí. Každá návštěva ze Západu pak byla velmi štědrá. Za darované peníze se nový nábytek zásadně nekupoval. Starý poničený nábytek dál věrně sloužil jako kulisa bídy, ve které musí rodina žít! Tenkrát křesťanka paní Kamila otevřela velkou zásuvku u amerického psacího stolu a ta zásuvka byla narvaná západní měnou. Vytáhla 100 bonů a dala mi je. Potom nemohla tu zásuvku zavřít. Musel jsem s tím zavíráním zásuvky pomoci, tak byla narvaná penězi. Co se dál s těmi penězi dělo, nikdo neví. To ponecháme na svědomí paní Kamily. Vím jen, že tato šlechta si za peněžní dary opravovala své chatičky, chalupy atd., a to dá rozum, že na chudáky v kriminálech se potom peněz nedostávalo! Navzdory tomu, že jsem paní Kamile z vazby přes advokátku vzkázal, aby mi něco málo peněz poslala do vězení, že mám hlad. Bohatá paní Kamila – jedna z těch, která měla ve šlechtě přístup k penězům – mi ale nic neposlala. Asi si myslela, že mám ve vazbě dobré zaopatření! Po roce 89 mi řekla, že kdyby ona svým jménem poslala na moje jméno peníze do vazby, mohla by být Charta 77 obviněna z toho, že financuje

nepřátele socialismu a že by to vrhalo špatný stín na Chartu jako takovou a že i ona by mohla skončit ve vězení. Když jsem jí řekl, že na složenku nemusela vůbec uvádět své jméno, prohlásila, že by jí mohl někdo na poště vidět: „Vždyť víš, všude má režim své lidi, a to i na poště, jak posílám peníze.“ Byl jsem smuten, když jsem viděl, jaké mají disidenti výmluvy! Jen aby nemuseli naplňovat svou křesťanskou povinnost.

Podobné se odehrávalo ve všech rodinách, kde se držel takzvaný bank, tedy u lidí, kteří měli přístup k penězům. Pamatuji si, jak jsem jako šílený lítal po Praze, po bytech disidentů a sháněl peníze na balíček pro Jitku, která byla zatčena v souvislosti se skupinou SRA (Jan Wunsch). Zadarmo přepisovala dokumenty Solidarity z Polska. To vše se rozšiřovalo. Její maminka byla v plném invalidním důchodu a měla ještě jednu dceru. Na potravinový balíček prostě peněz neměla! Všude jsem byl odmítán, a to i u Havlů! Až Anička Šabatová mi dala na ten balíček. Maminka Jitky plakala dojetím, že jí může za 100 bonů poslat hned dva balíčky s jídlem. To byl ten skutečný boj! Shánět pro lidi v kriminálech peníze, na kterých seděly hyeny! Peníze pro Jitku jsem ale od nikoho nedostal a já sám jsem kolikrát neměl na svobodě co jíst. Všechno jsem dával do focení. Potom jsem zjistil, že moje fotky v zahraničí signoval někdo úplně jiný! Zase bych zvracel, když si na to vzpomenu.

Nic se ale nedělalo zadarmo. „Funkce“ v disentu se rozdávaly jen ze známosti. Nejvíc jich měli bývalí komunisté nebo děti bolševiků. Za funkci mluvčího Charty se bral tučný plat ve tvrdé měně a stejně tomu bylo u dalších menších funkcí. O dobře placenou funkci byla rvačka, a tak

o intrikaření a pomlouvání nebyla nouze. Dělalo se mi z toho špatně!

Havla jako alkoholika znala přece celá Praha. Když se vracel po roce 89 z Německa, kde byla podepsána mírová dohoda, byla celá, tehdy ještě československá delegace, vyložena z letadla na starém ruzyňském letišti jako pytle brambor. Všichni totálně pod parou. Při další návštěvě v Německu musel být Havel převezen do tamní nemocnice. Venku se o tom v tisku svobodně psalo, ale doma se nesmělo napsat nic. Fungovala přísná autocenzura médií! Ano, byla to otrava alkoholem! Tak psal západní tisk!

Havel je přímo chamtivý po všech cenách a vyznamenáních

Pamatuji se, ještě před rokem 89, když jsem jednou přišel k Havlům, abych tam vyžebral nějaké peníze na manželku Jana Wunsche. Věrka Novotná zůstala sama, manžel ve vazbě, dostal potom 3 roky kriminálu, ona s kojencem a bez koruny. Od režimu nemohla očekávat pomoc a tak jsem lítal a opět sháněl peníze. Paní Olga Havlová nebyla doma, aby své „malé dítě“, Vašíčka, uhlídala od alkoholu. Nu, její Vašíček se tam válel na zemi celý od zvratků a pusinkoval se tam s chlapcem, kterého pak udělal velvyslancem v USA. Opravdu nechutný pohled! Odešel jsem z tohoto bytu a navštívil Václava znovu. Bylo to o týden později. Nedal mi nic. „Ať se sama o sebe postará!“ To byla jeho slova. Nevěřil jsem svým vlastním uším. Tohle mi řekl do očí velký bojovník za lidská práva!

Havel, a to se o něm ví i v zahraničí, je přímo chamtivý po všech cenách a vyznamenáních. Jeho zatím

nedosažitelným snem je získat Nobelovu cenu za mír nebo za literaturu. Není soudný a už vůbec není čestný člověk. Všechno je jen přetvářka a pokrytectví. Jeho ego sleduje pouze vlastní zájmy.

Všichni z HOSu (Hnutí za občanskou svobodu) jsme krátce po roce 1989 protestovali proti tomu, že se ve Zlaté a Karlově uličce a na Karlově mostě propaguje bolševismus tím nejhnusnějším způsobem, a to na veřejnosti prodejem ruských hadrů, čepic-ušanek, hodinek a odznaků-metálů, a jiné výprodeje z bývalé sovětské armády. Náš protest nebyl nikde vyslyšen, prý neexistuje zákon, který by takovou propagaci komunismu zakazoval.

A pak jsme zjistili, že „čepičáři" mají nad sebou ochrannou ruku, a to přímo z Hradu! Každý čepičář, který chtěl v centru Prahy prodávat ten hnus, se nejprve musel na úřadu Prahy 1 – jenž vydával povolenky k záboru místa pro prodejce vždy na čtvrt roku – prokázat složenkou 30 tisíc korun, které musel pan žadatel poslat Nadaci paní Olgy Havlové! Teprve po předložení takového platebního dokladu – poštovního ústřižku – bylo čepičáři dovoleno, aby zaplatil Praze 1 za zábor na čtvrt roku a bylo mu vydáno povolení k prodeji s přesným vymezením místa. Jen ze Staroměstského náměstí až na Hrad těch čepičářů bylo na 60! Já jsem takovou složenku od jednoho čepičáře získal za lahvičku rumu, ofotil ji, napsal kritický článek „Za úplatu Nadaci Olgy Havlové budou možná povoleny k prodeji i drogy" a vše předal následně do ČTK, byť jsem to nabízel k otištění všemu tehdejšímu tisku.

Po roce 1989 se kvůli cenzuře dál muselo psát samizdatově

Nikdo se však neodvážil něco takového vydat. Národ nechtěl slyšet pravdu, jak se krade, kšeftuje, korupčí, asi proto, že kradl a podváděl v tomto státě snad každý! Milejší mu byla lež, jak se budeme mít krásně a že je potřeba si jen utáhnout opasek. Já dnes říkám: zlatý internet, kdy může svobodný člověk psát a šířit pravdu a nemusí se doprošovat poseroutků a zbabělců, zda mu kritický článek vydají, či nikoli.

Jediné *Rudé Krávo* vydávalo v té pohnuté době všechno a za to P. Cibulkovi patří dík. Proč o těch čepičářích vlastně dnes píši. Napsalo mi hodně lidí, že jsem po roce 1989 proti komunistům nic nedělal a nyní že jsem generál. Když tisk odmítá vydat jediný článek o pravdě, který se bojí zveřejnit, potom těch pár opravdových bojovníků nemůže nikdo slyšet. Málo lidem je asi známo, že se ještě po roce 1989 dál MUSELO prostě psát samizdatově. Autocenzura byla snad všude.

Strach novinářů vydat něco proti Hradu, byť i sebemenší kritiku, svazoval ruce i všem knižním vydavatelům. Knížky mnohých disidentů (býv. samizdaty) se tiskly soukromě z dosahu Prahy! Pravda se vydávala v samizdatech dál až do roku 1995! Příklad byl pravdou šílený Pepino Marci z Prahy. On moje články vydával a rozšiřoval a vydával i jiné „svobodné“ autory. V podstatě jsme na tom byli stejně jako před rokem 89. Venku za hranicemi Česka se lidé v emigraci ještě dnes mylně a především hloupě domnívali a domnívají, že příchodem roku 89 se vše v tehdejším Československu změnilo ke svobodě.

Ano, byla tu svoboda slova, ale nikdo tu svobodu, tedy pravdu, nechtěl slyšet a už vůbec ne vydá-

vat. Média nasazovala lidem růžová sklíčka naděje a mezitím se potichoučku kradlo v milionech! Teprve až když přišel bulvár, televize Nova, se tento národ pomalu probouzel ze snění, či spíše bych měl napsat z kocoviny, a s hrůzou zjišťoval, jaká je otřesná realita! Že se dál jen lhalo, že nám dál vládnou komunisté a jsou v podstatě zásluhou koktavého Vaška stále u moci!

Vyprávěl mi jeden člověk z oné zmiňované Nadace paní Olgy, že když přišla do Čech ze Západu nějaká nabídka pomoci – povětšinou se jednalo zdravotnické zařízení – všechny takové nabídky muselo ministerstvo zdravotnictví posílat nejdříve paní Olze a byla to ona, kdo vyřizoval všechny ty humanitární nabídky. Jen ona v této zemi měla na tom všem zásluhy, že jedině její Nadace zařídila to či ono, že vše sehnala a obstarala pro děti.

Jiří Wolf

ALKOHOLIK VÁCLAV HAVEL BYL NA CHLAPEČKY

Alkoholik Václav Havel byl na chlapečky – disident Jiří Wolf vzpomíná
Autor: Adam B. Bartoš

Publikováno 1. 2. 2012 na serveru První zprávy – nyní už dostupné pouze na http://euportal.parlamentnilisty.cz/Articles/8696-alkoholik-vaclav-havel-byl-na-chlapecky-disident--vzpomina.aspx

Abychom vyvážili poněkud jednostranně vyznívající texty o Václavu Havlovi, které se záměrně vyhýbají jakékoli kritice, poprosili jsme o rozhovor bývalého politického vězně a disidenta Jiřího Wolfa. Ten je znám svým svědectvím, které je pro leckoho z disentu nepohodlné – svými historkami totiž boří zažité mýty o tom, že disidenti (především vůdci disentu) byli morálně bezúhonní lidé, kteří vlastními silami porazili komunismus. Pravda je totiž jako vždy poněkud jiná, než jak nám ji předkládají už přes dvě desetiletí masové sdělovací prostředky.

Rozhovor byl domlouván ještě před Havlovou smrtí, ale nakonec k němu došlo až v době po exprezidentově pohřbu. Nemohl tudíž začít jinak než

Wolfovým posteskem nad kultem osobnosti, kterého jsme byli v uplynulých týdnech svědky.

Havel snil o tom, jak ho povezou na lafetě

„Co předvedli s tou maškarádou (míněn Havlův pohřeb, pozn. red.), to byl neskutečný cirkus. Je v tom vidět rukopis bývalých komunistů. Ti, co zažili smrt Gottwalda a dalších komunistických prezidentů, ti, co si vzpomínají na tehdejší pláč a obrovské portréty – těm se okamžitě vybavilo: vrátila se komunistická léta s tou hnusnou propagandou a kultem osobnosti," říká znechuceně Jiří Wolf.

Wolf vzpomíná, že Havel o podobně slavném konci sám často mluvíval. Tvrdíval prý, že se vidí, jak ho povezou na lafetě a jak se na to těší. „To byl jeho sen, byl to těžký megaloman."

To, že vystavená rakev byla prázdná (jak je Wolf přesvědčen), je už podle něj spíše kuriozitka, takový malý podvůdek, dalo by se říci poslední podvod Václava Havla, byť za tento poslední už on sám opravdu nemůže.

Amnestie pro kriminálníky

Ovšem jedním z prvních podvodů bývalého prezidenta, za který může jednoznačně, bylo například vyhlášení velké amnestie v počátcích roku 1990, od které nedávno uběhlo 22 let. Tehdy bylo propuštěno 23 tisíc vězňů, často kriminálníků, kteří se do vězení zase brzy vrátili.

Havlův podvod podle Wolfa spočíval v tom, že tito obyčejní vězni byli prohlašováni za vězně politické. „V zahraničí byli tito vězni, samozřejmě kriminálníci, vydáváni za politické vězně. Havel a jeho parta prohlásili, že každý z těchto lidí byl nespravedlivě odsouzen," tvrdí Wolf.

„V tu dobu, když byla amnestie vyhlášena, bylo propuštěno dohromady asi 16 politických vězňů a dva nebo tři tam zůstali, které jsme ještě my dohledávali a propouštěli. Ale ve světě uvěřili tomu, že to bylo 23 tisíc politických vězňů. Naše země se tím ve světě velmi rehabilitovala. Najednou tu byl odboj, i když ve skutečnosti to byla vždy hrstka, v podstatě 500 lidí, kteří se stále točili v kriminálech – já třikrát, Petr Cibulka taky třikrát a tak dále. A najednou se objevilo číslo 23 tisíc. Národ se tím morálně rehabilitoval, protože vznikl dojem, že se tu s komunisty nekolaborovalo," zlobí se bývalý politický vězeň.

Tedy bylo to hlavně gesto pro zahraničí? „Jistěže, hlavně pro Havla, který se tím neskutečně zviditelnil jako hrdina a osvoboditel, který nejen že dal svobodu národu, ale i politickým vězňům dal svobodu. A mělo to obrovskou morální sílu pro Československo nejen za hranicemi – venku si řekli: to musel být neskutečně statečný národ. Ale působilo to i doma. Proto lidé Havla tak milovali, protože vlastně rehabilitoval jejich svědomí," říká Wolf, který si ze všech politických vězňů odseděl nejdéle – 9,5 let.

„Tak jako byla sametová revoluce podvod, který vyráběla státní bezpečnost, tak i amnestii ‚vyrobila' státní bezpečnost. To všechno bylo pod jakousi kontrolou, bylo to součástí dohody," dodává.

To je také podle Wolfa důvod obrovské Havlovy popularity v cizině. „To byla ta sláva, která šla před ním, když měl jet do Washingtonu, kde měl slavný projev. On se vlastně proslavil už tou amnestií. Jeho velikost měla tyto mezníky: jeden podvod s komunisty, tedy revoluce – to bylo všechno upletený, další podvod – amnestie. Potom už ty metály,

které dostával, byly jen takové přílepky oné slávy. Havel své velikosti dosáhl podvody. Tvrdil o sobě, že nikdy vědomě nelhal – ale lhal v podstatě neustále. Samé intriky a podobně," uzavírá znechuceně Wolf.

Udílení cen jako politická korupce

Vzpomíná také, že když před 10 lety ještě pracoval na pobočce Amnesty International a hledalo se, kdo by měl být navržen na symbolickou cenu za lidská práva, nepochodil se svým návrhem. „Havel už měl tehdy spoustu doktorátů a já jsem říkal – Pavel Wonka (1953-1988, disident, politický vězeň, poslední, který zemřel ve vězení, pozn. red.) nedostal nic, ten zemřel za svoji pravdu, byl to vlastně bojovník za lidská, politická práva. Já bych to dal jemu. A oni mi na to řekli: Pavlovi Wonkovi ne, protože on není známý. Musíme to dát někomu, kdo je známý a to je Václav Havel. Protože my se tím musíme zviditelnit. Stejným způsobem se pak chtěly zviditelnit všechny ty univerzity tím, že mu dávaly všemožné doktoráty a další různé instituce, které mu dávaly ceny a podobně. Říkám tomu politická korupce. Jestliže dávám někomu vyznamenání jen proto, abych se tím proslavil a zviditelnil, tak to už přece není pro zásluhy. A jak přibývalo lidí a institucí, které se tou osobu zviditelňovaly, tak tím stoupala cena Václava Havla strmě vzhůru. Oni z něho vlastně uměle udělali ikonu."

Sametový převrat byl plně v režii StB

Že byl „sametový převrat" plně v režii StB, o tom Wolf ani na chvíli nepochybuje. „Jsem na sto procent přesvědčen, že Havel spolupracoval s vojenskou rozvědkou GRU," tvrdí. „Plakáty, ty velikánské por-

tréty s Havlem, ty tiskla státní bezpečnost," říká zasvěceně. „A heslo o pravdě a lásce? To řekl indický filosof Gándhí, Havel to jen ukradl, ale nikdy neřekl pravdu, že to nepochází z něho. Vydával to za svůj rozum, za svou velkou filosofii. Ale vzdělaní lidé, kteří znají něco o Indii, to věděli."

„Je s podivem, že Lech Walesa, který měl daleko větší zásluhy na rozpadu komunismu v Evropě – za což dostal Nobelovu cenu za mír – nedosáhl nikdy takové slávy jako Václav Havel. O tu se Havlovi postaral Římský klub, jehož byl Václav Havel členem," tvrdí také.

Nejen události 17. listopadu byly oganizovány státní bezpečností, ale vůbec i celý další vývoj – Občanské fórum a podobně. „Celé OF byli agenti státní bezpečnosti. Ministři byli estébáci, velvyslanci byli estébáci. Nejhorší na tom je, že dnes to ještě o lidech, kteří dělali revoluci, nevíme – myslím to, že byli skutečně agenti ruské vojenské rozvědky GRU, která to tady připravovala. Spousta materiálů byla totiž odvezena do Moskvy. Ale až se po dvaceti třiceti letech otevřou archivy, ukáže se to. Už to ale pro běžné lidi nebude zajímavé, spousta těch agentů bude zajímat jen historiky."

O tom, že se chystá změna režimu, nevěděli jen pracovníci StB, ale cítili to i sami političtí vězni, kteří ‚seděli'. „Komunisté jezdili po kriminálech a dva tři roky před revolucí každý měsíc chodili a navštěvovali politické vězně a vyptávali se – jaký máte názor na to či ono, kdyby se to tady otočilo?" vzpomíná bývalý mukl Wolf. Je přesvědčen, že tímto způsobem si StB vytipovala Havla. „Našli si člověka, který byl alkoholik, který byl ještě ke všemu více na chlapečky (to byl třeba taky kamarád

Havla Ivan Jirous, dodává) a pak člověk, který byl naprosto zbabělý a byl schopen kompromisů. Havel za pár facek řekl při výslechu všechno, byla to taková třasořitka, slečinka.“

A jak toto víte? To o něm prozradili bachaři? „Ne, ale když se občas ožral, tak sám říkal takové věci, až člověk valil oči.“

Myslíte, že měl nečisté svědomí a přiznával se k tomu, co ho trápilo? „Ano. Býval hodně ožralý a brečel u toho, když to říkal.“

Wolf Havlovi vytýká, že měl fešácký kriminál, což nebylo normální. „Politický vězeň dostával tu nejhorší práci. Furt trestaný, furt po dírách. Ten ale, kdo spolupracoval s režimem, tomu zařídili fešácký kriminál, neměl výkonnou pracovní normu, ale dělal třeba v prádelně. Oni si tyhle lidi nenechali zničit, ale všemožným způsobem jim to ulehčovali. Nedělali těžkou práci. Byli například v prádelně. Jakmile šel někdo do prádelny, jako Havel, věděli jsme, že je to agent. Havel taky dostával cigára, balíky. Já za dva roky dostal jen jeden balíček,“ vypočítává.

„Kdybych ti ty peníze neschovala, tak ty kurvy to všechno rozkradou."

Z peněz, které na podporu politických vězňů posílali disentu lidé z ciziny, viděl jen málo. Ti, přes které peníze putovaly, si je prý nechávali.

„My na těch vazbách chcípali hlady a oni psali do zahraničí – ten a ten vězeň potřebuje peníze, protože nemá co jíst, potřebuje vitamíny. A ty peníze ze zahraničí skutečně chodily,“ vzpomíná Wolf. K vězňům se pak prý ale už nedostaly. „Byl to hyenismus. Dělali to skoro všichni, kteří se dostali k penězům. Kde jsou ty peníze, ty miliony? Dnes

nikdo už neví, kde jsou. Za to se opravovaly Hrádečky a podobně.“

Odvolává se při tom i na publikaci, ve které František Janouch uvádí evidenci všech peněz, které posílal do Československa. „On tam třeba píše, že Uhlovi a Šabatové posílal peníze na mne. Já jsem z toho neměl ani korunu. V disentu se skutečně děly každý den chlastanice, všechno utratili, prochlastali. A to nechodily jen peníze od Janoucha, ale i z Ameriky a od různých organizací. Kdokoli přijel do Prahy, tak přinesl prachy.“

Wolf dává k dobru další historku. „Pamatuji se, když jsem se vrátil z vězení, tak si mne zavolala novinářka Marvanová a pak přede mnou rozpárala matračku: ‚Tohle ti posílá Pavel Tigrid za články, co jsi napsal,‘ řekla mi. ‚Já jsem je musela schovat, já jsem je nedala té šlechtě Charty.‘ Ona totiž žila na Žižkově, tam byla kontaktní adresa a dotyčný, který jel z Paříže, tak nechal peníze u ní. Ona mi doslova říkala: ‚Jirko, kdybych ti ty peníze neschovala, tak ty kurvy to všechno rozkradou.‘ Byla jen řadová chartistka, nikdy nic nedostala, jen něco přepisovala na psacím stroji. To byli ti vojáci, kteří makali, nějakou korunu za to sice dostali, ale to nebyla ta ‚šlechta‘, které se dařilo dobře, která jezdila na výlety, bavila se…“

Na druhou stranu, nějakou pomoc Wolf získal, přiznává: „Občas jsem něco dostal, ale těch poctivců bylo málo. Například po mém propuštění z vězení mi dcera Karla Kyncla, která bydlela v Praze, osobně u sebe v práci předala peníze z USA, které pro mne našetřili studenti ze středních škol. Bylo to příkladné a chvalitebné gesto,“ vzpomíná Wolf. To však nebyly peníze, které by šly přes Chartu.

Havel se k mým tvrzením nikdy nevyjádřil

Zkrátka, chartisté podle Wolfa nebyli dobří lidé. „Já podepsal Chartu, to ano, ale nikdy jsem s nimi nechtěl mít nic společného. Což se pak potvrdilo, že ani nebyli schopni pomoci řadovým lidem, signatářům. Pomáhali si jen sami mezi sebou. Vlastně žili z politických vězňů," tvrdí zklamaně.

Havel sám měl peněz dost, dostával je ze zahraničí, prý od svého strýce. Proto se kolem Havla vytvořila tak oddaná skupina lidí. „Kdo měl peníze, kolem toho se lidi točili. Byl štědrý a poměrně hodně platil, takže on si lidi, kteří neměli pořádnou výplatu, zaplatili nájem a jídlo a na víc už neměli, získal. Najednou tu byl člověk, který měl peníze a lidi si ho předcházeli. To byl takový moment, kdy se stal středem," myslí si Wolf.

Další majetek pak Havel získal za odměnu – protože se podílel na sametovém podvodu, dostal pak zpět majetek zabavený jeho rodině před rokem 1948, tvrdí Wolf. „Havel se svým bratrem Ivanem dostal neoprávněně nazpět majetek, který podléhal Benešovým dekretům! Byla to odměna za zradu, kolaboraci s komunisty a podílnictví na sametovém podvodu. Jejich strýc, homosexuál Miloš Havel, se dal k Němcům a byl po roce 1945 odsunut do nové domoviny, tedy do Německa. Otec Václava Havla byl také německý kolaborant. Stále je otevřená otázka, která je tabu – kdo rozhodl o vrácení majetku dětem, jejichž rodiče prokazatelně kolaborovali s fašisty?" ptá se disident.

Wolf celý svůj text, ve kterém podobnými a ještě příkřejšími slovy kritizuje Chartu 77 i počínání Václava Havla („Opilec Václav Havel", pozn. red.), tehdejšímu prezidentovi zaslal mailem. Prý, aby se k tomu vyjádřil. „On se k tomu ale nikdy nevyjád-

řil. Taky jsem mu řekl, aby to dal případně k soudu. Nic takového neudělal.“

„A vůbec nikdo z Charty na ten můj text žádnou občanskoprávní žalobou či podáním trestního oznámení nereagoval. To je také zajímavé,“ uzavírá rozhovor Jiří Wolf.

V Praze 17. 11. 1991 Miroslav Dolejší

ÚPIS PRO BUDOUCNOST

Týdeník politika č. 45/1991 z 5. 12. 1991.

Neztratili jsme svoji svobodu, svoji důstojnost a svoji vládu jako národ mužů bránících svoji zemi a své rodiny, ale jako národ politicky nevychovaný, jako občané a lidé neznalí sebe a lidských mravních hodnot. Pokud můžeme ještě nyní předpokládat, že Československo nesestává z lidí méněcenných, degenerovaných a mravně nezpůsobilých, je stále ještě možné hledat východiska. Nalezení takových východisek je naší povinností bez ohledu na příčiny vzniku dnešního stavu, bez ohledu na národní porozumění, bez ohledu na dobro a spravedlnost, a tuto povinnost na sebe musí vzít každý jednotlivý občan Československa dobrovolně.

Osudová otázka záchrany před propastí a zkázou nebyla za 73 let existence státu uspokojivě vyřešena. Několikrát jsme viděli blížit se osud, aniž jsme rozuměli a vždycky jsme to pochopili pozdě. Z nedostatku všeobecných vědomostí a vůdčích osobností jsme pozdě rozeznali nebezpečí z toho, co se vlastně děje. Pod vedením mužů naší, evropské a světové politiky přicházel od počátku 20. století strašidelný osud zotročení lidstva a nikdo jsme netušili jeho naplnění. V dobré víře v tyto lidi se

celá Evropa nechávala klamat nejnemožnějšími iluzemi a šla za svými citovými vůdci, aby se nechala zničit a zotročit. Bylo to lidsky pochopitelné, snad tragicky krásné, ale politicky nemožné.

Jestliže se nyní poznání tohoto stavu neprodere třemi sty léty uměle vytvářených nálad, mýtů, iluzí a krásných hesel, nebude už žádná možnost smíru, leda za cenu našeho zničení. Tak daleko nás dovedli lidé, kteří sice uměli organizovat revoluce a války, ale nebyli politiky.

Politika není věcí kvanta vědomostí a detailů – je především věcí výchovy k ní. A jak politická výchova, tak politická vzdělanost – ale především mravní vůle a síla.

Sílu a cenu národa je možné poznat jenom v krutých chvílích jeho osudu. Nyní doléhá na stát a jeho národy hospodářská bída, ale to není to nejhorší, co může národ a jedince postihnout, i když vysiluje, bere chuť k životu, deprimuje a podlamuje duši. I nejskvělejší duch zahyne, nedá-li svému tělu chleba. Bude ještě hůře zásluhou hospodářského marasmu, ale je to skutečně to nejhorší?

Nikoli – nejhorší by bylo, kdyby národ v této době zkoušek zakrněl duchovně. Kdyby ztratil vůli překonat nesnáze doby a zákeřnost nepřátel ocelovou vůlí. Kdyby národ měl cenu pouze potud, pokud má plné mísy. Malost dnešní doby a našich lidí je v křiku po přetékajících stolech, zábavě a netečnosti. Že nevidí také požehnání zkoušek, bolesti, utrpení a překážek, že se žene jenom za dobrým a zajištěným živobytím. Dostane-li to, jeho bolest zmizí a národ se stane stádem vepřů.

Není nutné hladovět, aby se něčeho dosáhlo – je možné dokonce žít v přepychu a být přitom něčím vyšším, než je vepř. Ale národ by si měl připustit,

že i v té klikatině politických a hospodářských podvodů a kejklí přítomnosti je zásah prozřetelnosti, která se nikdy nemýlí. Přestaňme si stěžovat na špatné vůdce a zrádce, když jsme si je sami nedávno zvolili, na marasmus a bídu, do které nás právě oni vrhají, a zastavme se na chvilku sami u sebe a položme si otázku, zdali právě teď a právě za těchto okolností neprožíváme vlastně nejslavnější dobu boje o veliká duchovní vítězství. Není právě nyní nejpříznivější čas být silnějším, než kdykoliv jindy? Není veliká a dlouhá bolest ze sebe samých nejspolehlivějším důkazem větší a vyšší potřeby svobody v budoucnosti?

Rozpoložení ducha je v současnosti takové, že to nejdůležitější je mu nejvzdálenější. Občané, zatížení padesáti lety mentální genocidy, bezmocně nihilizují nebo moralizují, vydávají mnoho povyku pro nic a ze všeho čiší jen malost. Následky cílevědomé politiky všeobecného zpustošení, zdůrazněné starostmi o to nejprimitivnější, hrozí učinit z obyvatelstva Československa jen pokřikující stádo a houfec tichošlápků. A právě tady je největší nebezpečí. Je možné trpět a strádat a přece jenom si zachovat duševní zdraví a mravní sílu, kde však národ, občané státu, každý jednotlivec ztratí spojující nit se všemi, kde každého jedince neprochvívá vědomí národní sounáležitosti a občanské povinnosti, tam nastává nevyhnutelný úpadek.

Znemravnění ohromné části obyvatelstva, bída a hospodářská krize, to je samozřejmě zlé. Mnohem horší by však bylo, kdyby právě ony měly být vodítkem národům a státu, kdyby právě ony měly rozhodnout o vnitřní ceně národů a státu. Téměř vždy v dějinách bylo zlo to nejlepší, co může zbídačelé lidstvo postihnout. Doufejme, že také nynější

vláda zla je jen budoucím dobrem pro Čechy a Slováky. Právě v této době rozhodneme sami o sobě, jsme-li národem a státem, který si vybojuje svou suverenitu a svou svobodu. Teď, v této době, se ukáže cena českého a slovenského národa. Běda nám a našim potomkům, kdyby se cena národů spatřovala v žocích privatizačních kupónů, devizových kont, zahraničních aut a počtu vlastněných vil nebo ve vítězství té či oné politické strany. Právě nyní by měl národ a každý jednotlivec zjemnit svůj sluch a naslouchat poselství svých předků. Právě teď by si měl každý objasnit, že všechno, co se děje, děje se proto, aby z boje vyšel každý svoboden, nebo aby zahynul. Nepozná-li to, pak je lhostejné, bude-li o nějaký den méně nebo více živořit. Jednotlivec či národ, který zradí své poslání, nemá právo k životu. Nechť tedy koná svou povinnost, nechť překoná svou malost, aby mohl být velkým a svobodným.

Jsme povinni, každý z nás je povinen podstoupit boj s ohavností malé doby a ještě menšími mesiáši, boj často trapný a nedůstojný, protože je poněkud nečisté zápasit s malými lidmi belhajícími se svými bludy a chorobami na množstvích cen za nevědomosti, vládychtivosti, stranictví a teroru. Nebudeme zápasit s lidmi, nýbrž s malými a nízkými myšlenkami, nechávajíce osoby stranou, třeba jsou jejich mocenské pozice nejvyšší a křiklavost jejich mesiášství sebehlučnější. Zvrhlost doby by ovšem nebyla dokonalá, kdyby lidičkové miniaturních cílů neviděli nebezpečí v každé vyšší myšlence, a proto budou pronásledovat myšlenku. Z postupu úkladů pak poznáme, že hloupost a zchytralost, hnací síla veškerého politického komediantství, nabyla takových způsobů a forem, že je ji možné nazvat klasickou v dějinném slova smyslu.

Značná část občanů snad už pochopila, co se stalo v listopadu 89 a co se děje dále. Mnohým z nich bylo vlivem mocenských politických poměrů znemožněno pracovat otevřeně, někteří vyčkávají a několik málo spolupracuje. Tito lidé se zřekli hlučného vystupování, majíc na paměti, že svobodný národ nelze tvořit používáním starých politikářských metod. To přenechávají tzv. opozici, v jejíž výsledky lze věřit stejně málo jako v hodnotu zásahů tzv. majority nejen v ČSFR, ale bez výjimky v celé evropské i světové politice.

Kategorický požadavek zní, že v čele národa, státu či lidstva mají místo jen nejlepší, protože jen tehdy může být správa lidských věcí alespoň dobrá. Pokud však o lidských záležitostech rozhodují komedianti, demagogové a zločinci, volení nekritickým a nerozumným množstvím, může být výsledkem jen situace, jaká v přítomnosti zavládla v celém světě. Neřestné metody politiky a gigantický klam, jímž jsou obestřeny nejen věci sociální, společenské, ale i lidské vůbec, jsou důsledkem faktu, že politiky se zmocnily zločinecké organizace, vedoucí proti lidstvu psychologickou válku s cílem ovládnutí myšlení lidstva – pouze tak je totiž uskutečnitelná jejich šílená aspirace na světovládu. Tento fakt se ozřejmí někomu dříve a někomu později, většině naprosto pozdě. Úlohou vědomých není pouštět se do zápasu s každým placeným pisálkem, členem tajného bratrstva či churavcem. Doba, v níž téměř každá lidská energie je politickými manipulátory zneužita k boji člověka proti člověku, nestojí za pozornost. Tatáž doba, v níž je všechno tzv. státotvornictví věnováno podlamování tvorby, činnosti, života, kde se všechno věnuje vymýšlení davových podvodů a násilností – taková doba nemůže ničím imponovat.

Není k žádnému užitku polemizovat s darebnostmi – je možné klidně přihlížet, jak se chrlí desítky a stovky milionů na ohlupující stranický tisk, jehož úloha je ubožácká. Zápasit s tisíci záludnostmi tohoto tisku, rozhlasu a televize, vyvracet tirády na politické veličiny, poukazovat na nesmysly, jsou-li lidé třetího řádu vynášeni na světové personality – nemá cenu.

Prezident ČSFR se 17. 11. 1991 obrátil s výzvou k občanům a naznačil možnosti předčasné výměny své vlády. Doporučil k výběru kandidátů do dalších voleb národu, aby si vybral ty nejdůvěryhodnější. Nuže: učiňme tak. Nenechávejme si osobnosti doporučovat – vyberme si je sami. Vláda nad lidmi, ve státě či v obci, náleží nejlepším bez ohledu na to, jsou-li v přízni tajných spolků či tzv. počestných občanů, či nikoliv. Vláda musí být neosobní, nadosobní, nadřazena ubohým choutkám vladařů z boží milosti či z milosti davu. Není pravdou, že lid si může vládnout sám – celek musí být řízen. Byla-li směšná posloupnost panovnických rodů, kdy se mohl stát vladařem rozený idiot, je směšnou demagogií vláda lidu, neboť celek nemůže řídit, celek musí být řízen. Vždycky to byli jedinci, kteří vedli a všem musí záležet na tom, jací to budou jedinci, kteří vedou – v tom je odpovědnost každého voliče. Volební systém je nedostačující, naprosto nekritický a nezodpovědný. Obraz volebního boje je obrazem lidského ubožáctví: rozhoduje prostý počet hlasů bez ohledu, volí-li velká část z nevědomosti, svedena sliby bezcharakterních mluvků, jak potvrdily minulé volby. Lidé volí a neví v podstatě co či koho. Loni lidé volili a už za půl roku věděli, že volili špatně. Následkem jsou statisíce klesajících a znechucených občanů, kteří vinou poměrů, pře-

syceni komediantstvím života, zklamáni slibovanou spravedlností, zákony, povinně slavenými kapacitami, celkovým chodem věcí, nemají už žádný opěrný bod ani v sobě. Nevěří už ničemu, protože komedianti, toužící po moci a životě na újmu jich samých, jim v podobě nastrčených politikářů vzali i možnost víry v sebe.

Demokracií je nutné rozumět vládu, která se řídí všemi hlasy celku a nejlepší z nich používá k řízení lidských záležitostí. V demokratickém systému nesmí být majority a minority, demokracie má být spoluvládou všech a nadvládou nejlepších.

Současná politika je sankcí zchytralosti, sankcí trvalých rozbrojů mezi občany, národy a státy. Současná politika tvrdí, že usiluje o prospěch všech, ale činí to na úkor všech – komedie je tedy dokonalá. Všichni politikové současného typu jsou toho mínění, že lidstvu je nutné vládnout hrůzou a podvodem. Zapomněli si ovšem uvědomit, že i politikům tohoto ducha je nutné vládnout hrůzou, dokud se ze zločinců nepřemění v něco vyššího. Kdyby lidstvo znalo svůj vlastní světový podvod, patrně by raději zahynulo. Boj o svobodu, o faktickou svobodu, je bojem o možnost žít podle individuálních schopností každého. Zločinci, chytráci, komedianti, tajná bratrstva a barbaři v tom nemají rozhodovat. Politikou nastrčených lidí malé inteligence zakrněl duch lidstva a utápí se v marných soubojích. Inteligence, talenty, všechno vyšší a lepší je znásilňováno, vzdělanci se stali rabskými, zbabělými, stádem, lůza řve a příživničí. Rozvrácené hospodářství světa, smyslu zbavený život milionů, nesprávné až vražedné rozhodování o věcech celku i o věcech individuálních je dostatečným důkazem, že řízení věcí je v rukou nesprávných a špatných. Zakořeněné

zvyky však nelze rázem odstranit, zvláště jsou-li mylně považovány za dobré. Lidstvo se stalo vlivem takové politiky největším otrokem a ani o tom neví. I v takových řídkých okamžicích, kdy ze svých bludů občas procitne, je jeho probuzení vždy provázeno omyly. Zbědování lidstva je úžasné – lidstvo zakrnělo v politikářském kejklířství. Všichni chtějí jen cizopasničit, málokdo touží po práci a tvorbě, po spravedlnosti, po skutečně svobodném životě. Lidé chtějí být raději psi a babami, jen když dostanou něco zadarmo nebo na úkor druhého. Lidstvo bylo zotročeno, a proto je otrokářské. Z tohoto páchnoucího kruhu musí ven, nebo zahyne.

Produktem 200 let trvající psychologické války proti lidstvu je tzv. moderní člověk. Místo mozku má automat na třídění myšlenek, jehož projevy se dělí na výnosné a neproduktivní. Mezi neproduktivní hodnoty patří všechno, co se nedá proměnit za peníze, pocty, moc nebo slávu. Tento mocně propagovaný moderní člověk je mravně a duchovně slepý a hluchý, protože se snaží umlčet své svědomí. Neví, že jeho život se všemi zdánlivými požitky a úspěchy nemá cenu, jestliže není v harmonii s věčnými zákony Božími, v nichž je skryto tajemství života. V důsledku duchovní genocidy, jíž byl podroben, tento moderní člověk zapomněl, že každý tvor, každý čin i každá myšlenka má své přesně vymezené místo v bytí a jen tehdy, je-li správně na tomto místě, vykoná své poslání. Není-li na svém místě, je příčinou běd a neštěstí, působí rozvrat, jakého jsme nyní svědky. Příčina dnešní krize a všech krizí minulých a budoucích je v lidech, kteří nejsou na svém místě. Moc uchvátili surovci, ušlechtilí lidé byli násilím odstraněni a umlčeni. Následkem je chaos, zmatek a svět se podobá cirkusové manéži,

kde se klauni zmocnili bičů a chtějí napodobit krotitele.

Mravně a duchovně zesláblí lidé hledají vůdce a volání po nich je falešným voláním, protože nepoznají, kdo je a kdo není vůdcem. Kdo nemá spolehlivé znalosti příčin událostí posledních tří století, ten není vhodným vůdcem. Vůdce nesmí říkat to, co lidé chtějí slyšet – takový člověk může být populární, ale není to talent vůdce, není to reálný politik, jakého dnes stát potřebuje. Lidí bez znalostí a bez rozvahy je dost.

Každý z nich má nějaké vlastní osobní zájmy, jichž se skutečný vůdce musí nemile dotknout, bude-li hájit pouze své veliké cíle. Úsměvy a nadávky novinářů, pomluvy nízkých – to všechno musí být lhostejné. Reálný vůdce musí být jako lékař, který je nucen užít těžkých operací a hořkých léků i za cenu, že ho pacient bude nenávidět. Nemůže dopustit, aby stát zahynul, zatímco by vyhlašoval do světa otřepanou píseň míru, humanity, tolerance a lidských práv.

Po velikém zničení nezbývá nic jiného, než pracovat na odklízení trosek. Je snazší mluvit o svinstvu a prasečím chlívku, než v něm udělat pořádek. Na počátku je však nutné si uvědomit, že osud každého národa neurčuje jeho majetek, nýbrž jeho bytost. Všechno, co ztratíme, můžeme znovu nahradit – kromě našeho totálního lidského zničení. Taková hraniční situace vyžaduje hraniční morálku: sebeovládání, askezi a oběti. Změkčilá, materialistická, rozmařilá generace dneška s největší pravděpodobností není schopna dostát tak velkým morálním závazkům – toho jsou schopni pouze silní, osamělí jedinci.

Rozšíření masové společnosti konzumentů v komunistických státech stejně jako na západě směřuje

ke stále větší organizovanosti a institucionalizaci osobního i občanského života lidí. Stoupá význam těch, kteří ovládají nejdůležitější prostředky této organizovanosti, zatímco konzumentský dav je ve své činnosti řízen a veden obvykle dobře utajovanými organizačními centry, mocenskými skupinami a jejich politickým, finančním a ideologickým aparátem. Za takových okolností vzrůstá význam a odpovědnost osamělých, čestných a statečných jednotlivců.

Původní mocenské vrstvy a skupiny, jakými byly aristokracie, teokracie, plutokracie a oligarchie otevřených diktatur upadly a byly zničeny, avšak existence následných je nepopiratelná: klasický model demokracie patří minulosti jako jedna z nesčetných politických iluzí – nikdy a nikde nebyla uskutečněna. Jiná demokracie se dosud nezrodila. ČSFR po padesáti letech diktatur není demokracií a opačné tvrzení je primitivní demagogií.

V každém národě existuje sice rozptýlená a malá, ale způsobilá skupina lidí schopných vlády dobré. Žije obvykle nenápadně, nepovšimnuta, často pronásledována. Tvoří nepatrnou menšinu obyvatelstva každého státu, každého národa, žije v ústraní svým intenzivním duchovním životem ve svém vlastním, osobním duchovním světě. Nestojí o pozornost nezasvěcených, nestojí o moc, nestojí o vládu, pocty či bohatství. Tito vládcové duchovního kosmu hledají klid v povznesení nad malichernými požadavky politiky, doby a moderního člověka. Vědí, že nemohou pomoci, protože pomoci si může jenom každý sám. Pěstují svůj duchovní svět, aniž dávají veto duši davů. Vždycky se dovedou ovládnout a s bezpečným odhadem hodnot se vyhýbají bezcennému světu malých lidí. Pohybují se pouze ve vybraných vrcholcích duchovního života lidstva a věnují se vnitřnímu

nazírání a kontemplaci, protože všechno ostatní je pouze ubohé.

Tuto duchovní aristokracii, tato knížata lidského rodu však nelze získat pro politiku. Opustili svět lidského ubožáctví a lidských malicherností, které tvoří svět politiky. Naprostá většina občanů kteréhokoliv z dnešních států by je nepřijala a nerozuměla by jim. Většina dnešních lidí, kteří sami sebe nazývají moderními, je zcela oddána vymoženostem technické a konzumní civilizace, negativním materialistickým a naturalistickým filosofiím, zcela zbavena vnitřních duchovních potřeb. Každá jejich otázka nebo problém jsou bezprostředně vyřešeny povrchními relativistickými poučkami. S jednostranně vypěstovanými duševními schopnostmi, omezen ve své svobodě a zcela zmanipulován ztratil dnešní člověk nutné předpoklady k víře ve svůj vlastní duchovní svět a jeho nadřazenost nad svět materiální. Davy těchto zubožených bytostí žijí v mravním indiferentismu a v intelektuální anarchii a jejich lhostejnost je izoluje především od nich samých. Intenzivní empirický a smyslový život, bohatý na vnější změny, odvádí člověka přítomnosti od vnitřní inspirace, od slyšení autoritativního hlasu jeho vlastního nitra.

Propast, která se otevřela mezi těmito duchovními vyvolenci a davem, je davem nepřekročitelná, a jeho vinou. Zprostředkovatelem mezi nimi a množstvím může být několik set osamělých duchů, kteří jsou snad ještě schopni hloubat o budoucnosti, kterou si davový konzument nedovede ani představit. Jsou však blíže vší lidské nedostatečnosti a mohou proto být schopni určovat vkus lidí, formovat způsoby, řídit tendence, formulovat ideje, vytvářet emocionální klima, prejudikovat

politiku svého národa. Tito zpravidla zcela osamocení jedinci jsou mravní a intelektuální dominantou občanstva, vytyčující hodnoty a cíle nerozumnému množství materiálních spotřebitelů. Plní funkci mravní, nehlásí se k privilegiím, ale k povinnostem. Dvacet nebo padesát lidí, kteří reprezentují dobrou vůli a duchovní potenci, může pro duchovní, mravní a politický vývoj učinit neuvěřitelné věci, aniž by byli členy organizace nebo politické strany. Aniž vládnou mocenskými prostředky státu, mohou garantovat stabilitu ve veřejném životě.

Blaho či bída Československa bude záviset na tom, zda se najde dostatečně velký počet soudných, intelektuálně a mravně samostatných lidí, kteří jsou ve svém osamocení s to a mají odvahu vyvodit ze svého osobního postoje konsekvence i ve svém jednání.

Jen pokud jde o takovéto lidi, je možné zastávat požadavek mravní autonomie, i když je velice žádoucí, aby co nejširší vrstva obyvatelstva byla vychována k politické soudnosti. Plně autonomní mravnosti však nemůže dosáhnout všechno obyvatelstvo, protože taková autonomie předpokládá především náhled. Mravnost občanstva bude muset vždycky více či méně spočívat na autoritě. Pro konzumentský dav platí daleko spíše pojetí povinnosti, podle něhož plnit úkoly, které už každý nachází formulovány pro rodinu, pro zaměstnání, pro občanství ve státě. Co má být povinností, v tom je každá lidská pospolitost vždy závislá na vůdcích. Role vůdců připadá občanům obdařeným státní, politickou a mravní autoritou. Jestliže autority povolané k vedení nevedou občanskou veřejnost skutečně, ale vemlouvají se jí, řídí se jejími omyly, žádostivostmi, náladami a krátkodobými, krátkozrakými

hédonistickými choutkami, nejsou-li vůdcové mravně autonomní a nejsou-li morálně odpovědnými osobnostmi, ale demagogy, kterým jde o osobní vliv a osobní moc za každou cenu, dostane se stát přirozeně brzy do nebezpečí, jak jsme toho právě svědky.

Základními kvalitami těchto lidí je maximální osobní kázeň a přísnost forem, nezlomná vazba a nejpřísnější disciplinovanost postoje spolu se samozřejmostí osobní svobody každého z nich. To jsou měřítka, podle nichž je lze rozeznat a volit. Pouze takoví lidé mohou být opravdovými nositeli zodpovědnosti za národ a stát, přičemž jejich poslední odpovědnost může být fundována pouze v transcendenci.

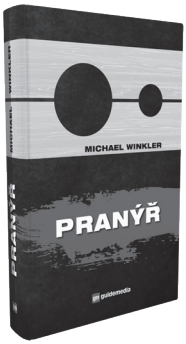

Německý analytik, autor a softwarový inženýr **Michael Winkler** staví na *Pranýř* zažitá klišé.

Například o svobodě:

Dnes smíte diskutovat o tom, kolik andělů se vejde na špičku jehly. Smíte dokonce zpochybňovat, že vůbec nějací andělé jsou. Co však ale rozhodně nikdy nesmíte, je začít počítat, kolik mrtvol lze spálit pomocí pár tun koksu, přinejmenším ne tehdy, jestliže jde o pálení, které mělo probíhat před 65 lety v Osvětimi. A už vůbec nikdy se nesmíte zeptat, jak to, že z jednoho a půl milionu Židů v Hitlerově mocenském teritoriu jich bylo zavražděno 6 milionů a devíti milionům je vypláceno odškodné. Tato svoboda vám byla odňata.

Nezvyklé, že? A to je jen začátek…

www.michaelwinkler.cz

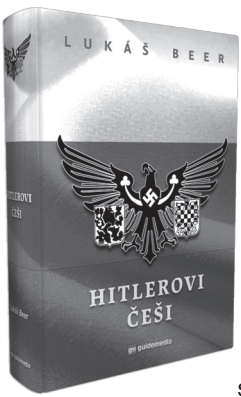

Češi byli za Hitlera výslovně uváděni jako árijský národ v osobních průkazech s rodokmeny předků; z českých chlapců se měl vytvářet nový nacistický vůdcovský dorost na elitních školách NAPOLA; čeští muži měli být přijímáni do řad SS; „česká krev“ byla zákonem chráněna před míšením se Židy…

Etablovaná česká historiografie k těmto skutečnostem mlčí, jelikož se tato historicky podložená fakta nehodí do narýsovaného konceptu, podle nějž Češi v nové Hitlerově Evropě neměli fyzicky co pohledávat.

Kniha **Lukáše Beera** *Hitlerovi Češi* kriticky, leč na základě fundovaných zdrojů, boří jeden protektorátní mýtus za druhým jako příslovečný domeček z karet.

www.hitlerovicesi.cz

Letošní 25. výročí takzvané „Sametové revoluce“ je ideálním okamžikem, kdy z této události definitivně strhnout bahno mýtů, legend a báchorek, z něhož porevoluční garnitura uplácala golema „jediné a nedotknutelné oficiální pravdy“. Tomuto účelu nemůže lépe posloužit žádný jiný materiál než opětovně vydaná, s originálním strojopisem porovnaná a opravená *Analýza 17. listopadu 1989* od Miroslava Dolejšího.

Tato publikace jejímu autorovi vzdává hold zveřejněním vzpomínek jeho přátel i tří porevolučních, nicméně stále aktuálních rozhovorů – dnes možná ještě více než tehdy. Knihu pak uzavírá dechberoucí analytická úvaha „Úpis pro budoucnost“, po jejímž přečtení nikdo nemůže pochybovat o tom, že Miroslav Dolejší patřil mezi největší české myslitele 20. století.

V Praze, dne 11. srpna 1990

Miroslav Dolejší

Kritičtější náhled na *Analýzu* podává Tomáš Pecina. Disident a politický vězeň Jiří Wolf čtenáře seznamuje s odvrácenou tváří „Charty vyvolených“ i samotného Václava Havla: alkoholismus, obžerství, systematické rozkrádání peněz určených pro vězně, zákeřnost, amorálnost, spolupráce s StB – to je druhá tvář slavné Charty 77, o které se povinně mlčí.

Publikace přináší též řadu pikantérií – například o filmu tajně pořízeném StB, na němž Václav Havel souloží se 13letým chlapcem, se zaručeně nikde jinde nedočtete…

gn guidemedia

ISBN 978-80-88021-01-8

9 788088 021018

5 EDICE RETRO